

David Wilkerson

**Feltárul
az
Új Szövetség**

Hogyan akarja megszabadítani egyházát Isten
a bűn hatalmától az utolsó időkben?

(Fordította: Dr. Kormosné Debreceni Zsuzsa)

FELTÁRUL AZ ÚJ SZÖVETSÉG

The New Covenant Unveiled

Copyright © 2000

Wilkerson Trust Publications

Published by Wilkerson Trust Publications

Post Office Box 260

Lindale, Texas 75771

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség

Felelős kiadó: Fábán Attila elnök

Fordította: Dr. Kormosné Debreceni Zsuzsa

Lektorálta: Molnár Géza

Szerkesztés, tördelés: Fábán Péter

ISBN 963 00 3985 0

TARTALOM

Bevezetés.....	3
1. Az új szövetség megértése.....	4
2. Szabadulás a bűn uralma alól.....	9
3. A keresztség és az új szövetség.....	14
4. Új szövetségre lépés a halálon át.....	20
5. Az új szövetség és a bennünk lakó Szent Szellem ereje.....	24
6. Az új szövetség és az istenfélelem.....	30
7. Az új szövetség szabadító hatalma.....	34
8. Krisztus, az új szövetség Főpapja.....	38
9. Az új szövetség lerontja a Sátán erődjét.....	44
10. Az új szövetség és az Úr titka.....	50
11. Az új szövetség és az Úr óvó szeretete.....	56

BEVEZETÉS

JÉZUS KRISZTUS MAI TESTÉNEK mérhetetlenül nagy szüksége van arra, hogy újra feltáruljon előtte Isten új szövetsége. Azért van erre szükségünk, mert nemzedékünk az erőteljes démoni csábítások korában él. Jézus figyelmeztetett, hogy eljön majd ez az idő – az a korszak, amikor a Sátán megpróbálja becsapni még Isten választottait is. Láthatjuk, amint napjainkban beteljesednek Jézus szavai; az emberiségnek olyan hatalmas kísértésáradattal kell szembenéznie, mint egyetlen korábbi nemzedéknek sem.

Úgy látszik, hogy a gonosz átvette az irányítást a média nagy része fölött. Kevesebb, mint nyolcvan évvel ezelőtt nem volt még TV, Internet, videó. Még nem voltak szennyezettek a levegő hullámai. Ma azonban az atmoszféra telítve van erkölcstelenséggel, mert a műholdak a világon mindenfelé pornográfiát sugároznak. A technika, amelynek célja életünk megjobbítása volt, szélesre tárta a kaput a gonosz előtt. A társadalomra soha nem látott vadsággal zúdulnak rá a különféle kísértések.

A Sátán láthatóan a média minden formáját felhasználja arra, hogy táplálja az alvó érzékeket, bátorítsa a szabados szerelmi kapcsolatokat, és elpusztítson mindenfajta erkölcsiséget. E folyamat részeként lerombolja az otthonokat és a házasságokat. Tragikus módon számos keresztény is beleesik az érzékiség ördögi hálójába. Azok a hívők, akik titkos bűnöket dédelgettek, most a lelkükért csatáznak. Szolgálatunkhoz minden héten több ezer levél érkezik, amelyek közül sokat olyan zaklatott hívőktől kapunk, akik bevallásuk szerint bűnös kötelek csapdájába estek. Elmondják nekünk, hogy maguk vagy szeretteik életét olyan szokások irányítják, mint a drog- és az alkoholfogyasztás, a dohányzás, a pornográfia, a házasságtörés, a paráznaság, a homoszexualitás, a szerencsejáték, a keserűség, a harag, a pénzsóvárság, a lopás stb. Akármivel küszködnek is, egyvalami közös mindannyiukban: megkötözöttek, és megrögzött bűnök rabszolgái lettek. Úgy érzik, láncok tartják fogva őket, és képtelenek megszabadulni a bűn hatalmától.

E drága testvérek közül sokan őszintén szeretik Jézust. Állhatatosan imádkoznak, könnyek között kiáltanak, pásztoroknál és barátoknál keresnek vigaszt. Azonban úgy tűnik, senki és semmi nem szabadítja meg őket. Végül megint csak visszatérnek a bűnükhöz, és ez a nehéz teher az idők folyamán egyre csak súlyosbodik.

E keresztények közül sokan arra a következtetésre jutnak, hogy sosem szabadulhatnak meg a bűneiktől. Úgy gondolják, soha nem lesznek képesek lerázni magukról a test köteleit, amelyekről Pál a Róm 7-ben beszél. Pál szerint e megkötözöttségben az ember azt teszi, amit gyűlöl, és nincs ereje arra, hogy azt tegye, ami jó. Nem tud eljutni arra a lelki szabadságra, amely uralkodik a bűn felett, és amelyről Pál a Róm 8-ban olyan örömmel tesz bizonyosságot. A megkötözött ember úgy érzi, nincs menekvés attól a nyomorúságtól, hogy mindig azt teszi, amit rossznak lát. Ezért élete végéig egyre csak küszködik, rója a végtelen köröket a bűn elkövetése, a bűnvallás, megint csak a bűn, majd újra a megvallása között. Ezenközben pedig folyton bizonygatja, hogy Isten másokat meg tud szabadítani.

AZ ÚJ SZÖVETSÉG SEMMIT NEM TUD NYÚJTANI AZOKNAK, AKIK BÉKÉBEN ÉLNEK A BŰNEIKKEL - DE NAGY REMÉNYSÉGGEL TÖLTI EL AZOKAT, AKIK GYŰLÖLIK A BŰNEIKET.

Ha olyan hívő vagy, aki gyűlöli a bűneit; ha még szomorkodsz amiatt, hogy dédelgetett vágyaid rabja vagy; ha az Úrhoz kiáltasz, hogy szabadítson meg a Sátán kelepécéjéből; ha kétségbeesett vagy, gyenge és csüggedt amiatt, hogy nincs erőd – jó hírem van a számodra. Az új szövetség által teljes szabadulást nyerhetsz. Amellett, hogy az összes bűnödet megbocsátja az Úr, megszabadít minden megkötözöttségtől is. Ezek a csodálatos dolgok az új szövetség dicsőséges eredményeként válnak elérhetővé számodra.

Az új szövetség révén megszabadulhatunk a bűn hatalmától, és eljuthatunk az élet Lelkéhez. Többé nem kell azt tennünk, amit az ördög akar – mert Isten a szövetségben megígérte, hogy megerősít minket, hogy győzhessünk minden kísértés és kívánság felett. Minden bennünk lakó bűn elveszti uralmát a belénk költöző Szent Szellem ereje által.

Az utóbbi években arra a következtetésre jutottam, hogy egyedül akkor törhetjük meg a bűn erejét és uralmát, ha ragaszkodunk az új szövetséghez. Remélem, meglátjátok majd e könyv által, hogyan megy végbe ez a dicső mű. Én magam nem lennék képes arra, hogy feltárjam előttetek az új szövetség lényegét. Csakis a Szent Szellem fedheti fel a kereső előtt a csodálatos igazságokat. Mindazonáltal megnyugtathatom azokat, akiket elbátortalanít, hogy nem tudnak győzni bűneik felett: ez a könyv rányitja majd a szemüket a hihetetlenül csodálatos ígéretekre és arra a gondoskodásra, amelyet Isten nyújt azoknak, akik erősen vágyanak

a bűn hatalmától való szabadulásra. Bárcsak megmutatná a Szent Szellem az új szövetség dicsőségét és hatalmát minden keresőnek, aki arra vágyik, hogy szentül és békességben élhessen!

E könyv azoknak az igehirdetéseknél a gyűjteménye, amelyek a Times Square-i gyülekezetben, New York Cityben hangzottak el. Ezért előfordul, hogy bizonyos alapigazságok ismétlődnek benne (egyes részeket pedig dőlt betűvel szedtünk, mert nagyobb hangsúlyt szeretünk volna adni ezeknek), hogy minél határozottabban bevésődjenek az olvasó szívébe és elméjébe. Imádkozom, hogy ezen igehirdetések által reménységhez juss, és megismerd, mit vállalt az Úr annak érdekében, hogy megtartsa népét, és megszabadítsa a bűn hatalmától.

David Wilkerson

1. Fejezet

AZ ÚJ SZÖVETSÉG MEGÉRTÉSE

„NEM SZEGEM MEG SZÖVETSÉGEMET, nem másítom meg, ami a számon kijött” (Zsolt 89,35).

Miről beszél pontosan Isten, amikor a szövetséget említi? A szövetség megállapodás vagy kötelezettségvállalás két vagy több fél között. Manapság a szerződés szót használnánk a szövetség meghatározására. Ahogyan minden más szerződés, a szövetség is tartalmaz feltételeket vagy kötelezettségeket, amelyeket minden egyes félnek végre kell hajtania a megállapodás teljesítése érdekében. A szövetségek törvényes kötelezettségeket tartalmaznak. És ha a felek aláírásukkal véglegesítették a vállalásaikat, esetleg kötbért kell fizetniük a vonatkozó feltételek nem teljesítése esetén.

A szövetségekötés elengedhetetlen része a keresztény hitnek. Maga a Szentírás is Ószövetségre (vagy Ótestamentumra) és Újszövetségre oszlik. Hitem szerint Jézus Krisztus gyülekezetének életbevágóan fontos, hogy megragadja az új szövetséget, mivel vészterhes korszak közeleg. A Biblia azt mondja, hogy az utolsó időkben a Sátán kiönti haragját a földre, mert tudja, hogy rövid az ideje. Amikor ez bekövetkezik, Isten népének teljes biztonságban kell lennie a szövetségben. Ennek a vasszilárd elkötelezettségnek megvan a kellő hatalma ahhoz, hogy ellásson bennünket a szükséges erővel, hogy bármely helyzetben győzni tudjunk.

Amikor fiatal keresztény voltam, úgy hittem, hogy a szövetség teológiája lejárt tanítás, amelyet csak kiháló vallási csoportok hirdetnek. Akkor úgy véltem, hogy az új szövetség olyan csodásan felszabadító, hogy az emberek esetleg hasznot húzhatnak belőle vagy félreértelmezhetik. Úgy fogtam fel, hogy ez a tanítás engedékeny és megalkuvó életmódot eredményezhet.

Más tévtanítások szerint az új szövetségben Isten arra vállalt kötelezettséget, hogy anyagi jellegű előnyökkel áldja meg népét – drága autókkal, nagy házakkal, anyagi javakkal, fájdalom- és betegségmentes élettel. Ezek a tanítók teljesen kiforgatták Isten dicsőséges szövetségét, és leszűkítették olyasmire, ami csupán az ember mohóságát elégíti ki.

Mindezek ellenére minél többet megérték az új szövetségből, annál inkább az a meggyőződés, hogy korunkban igen nagy szükség van rá. Sőt még azt is hiszem, hogy ez az egyetlen igazság, amely felszabadíthatja bennünk Isten természetfeletti erejét, hogy győzelmesek lehessünk ezekben az utolsó időkben.

A ZSIDÓKHOZ ÍRT LEVÉL SZERZŐJE AZ ÚJ SZÖVETSÉG KITERJESZTÉSÉRŐL BESZÉL

A Zsidókhöz írt levél így szól az új szövetségről:

„Hiszen feddőleg mondja nekik: „Íme, napok jönnek, ezt mondja az Úr, melyekben befejezéshez juttatom Izrael házán és Júda házán az új szövetséget, nem annak a szövetségnek megfelelően, melyet atyáikkal kötöttem azon a napon, melyen kézen fogtam őket, hogy kivezessek őket Egyiptomból, mert nem tartottak ki szövetségemben. Én sem törődtem hát velük – mondja az Úr –, mert az a szövetség, melyet ama napok múltán Izrael házána rendelkezni fogok – ezt mondja az Úr –, ilyen lesz: törvényeimet gondolkodásukba adom, és szívükbe írom be: Istenüké lesznek, ők meg népemé lesznek, úgyhogy senki sem fogja többé polgártársát, sem senki a testvérét ily módon tanítani: Ismerd meg az Urat! Mert mindnyájan kicsinytől

nagyig ismerni fognak engem. Mert kiengesztelődöm hamisságaikért, s vétkeikről többé meg nem emlékezem.” Amikor újat mond, elavulttá teszi azzal az elsőt, ám az, ami elavul és megöregszik, közel van az elenyészéshez.” (Zsid 8,8-13).

„Ez az a szövetség, melyet végrendeletül hagyok rájuk ama napok után: Törvényeimet szívükbe adom, s gondolkodásukba beírom őket” – ezt is mondja: „Vétkeikről és törvénytírásaikról többé meg nem emlékezem!” (10,16-17).

Ez az összefoglalás Isten hihetetlen új szövetségének örökkévaló ígéreteit részletezi. Vajon miért van az, hogy a mai keresztények nem vesznek tudomást erről a csodálatos igazságról, és nem törekszenek megismerni?

Úgy hiszem, maga a fenti igeszakasz adja meg ennek a nemtörődömségnek a kulcsát. Új szövetségkötésről van szó Izrael házával és Júda házával (8,8). Számos keresztény csoport félreértelmezi ezt a verset, mert úgy vélik, hogy az új szövetség kizárólag a született zsidókra vonatkozik, nem pedig a szellem szerinti zsidóságra, amely Krisztus testét alkotja. A modern írástérmezők például szó szerint Izraelnek szóló ígéretként fogják föl ezt a verset. Az eljövendő ezeréves korszakra teszik az ígéret beteljesedésének idejét.

Nem csoda, hogy az új szövetség kérdésével oly sokáig nem foglalkoztak. Az igazság azonban az, hogy mindazok az ígérek, amelyek az új szövetségre vonatkoznak, rád és rám is érvényesek, mégpedig most. Vonatkoznak minden hívő zsidóra és pogányra. Honnan tudom ezt? Világos a fenti igeszakasz szövegkörnyezetéből, hogy Izrael házán a szellemi Izraelt kell érteni, vagyis mindazokat, akik Jézus Krisztusban vannak.

A SZELLEMI IZRAEL ÉS A VÉR SZERINTI IZRAEL

Az Izrael szó először az 1.Móz 32,29-ben fordul elő, és már ott is szellemi értelmet kap: „Nem Jákob lesz ezután a neved, hanem Izrael, mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél.” Izrael a megváltozott Jákob neve lett. Isten adta neki ezt a nevet, miután Jákob a testies gondolkodását feladta, és természete megváltozott.

Természetesen sok bibliai részben az Izrael szó Jákob vér szerinti leszármazottaira vonatkozik. Más helyeken viszont világosan kiderül, hogy Isten szellemi gyermekeiről van szó. Példa erre a Zsolt 73,1: „Milyen jó Isten Izraelhez, a tiszta szívűekhez!” A zsoltáros próféciaát mond ezen a helyen, amelyben Izraelt olyan emberekkel azonosítja, akiknek a szíve megtisztult – ez azonban csak Krisztus vére által lehetséges. Az ószövetségi áldozatok nem tisztították meg a lelkiismeretet. „Példázat ez a jelen időpontra, mikor olyan adományokat és véres áldozatokat visznek *az oltárra*, melyeknek nincs hatalmuk arra, hogy a lelkiismeret *követelése szerint* tegyék bevégezté azt, aki a szolgálatot végzi.” (Zsid 9,9)

Pál apostol ugyancsak úgy beszél Izraelről, mint Isten szellemi magváról. Az Újszövetségben kétféle módon jelenik meg Izrael: származás szerinti és szellemi értelemben. Pál hangsúlyozza, hogy Ábrahám szellemi gyermeke nem az, aki születésére nézve zsidó, hanem az, aki hisz Jézus Krisztusban:

- „...Mert hisz nem mindenki tartozik Izraelhez, aki Izráeltől való...” (Róm 9,6)
- „Ismerjétek fel hát, hogy akik a hitből valók, azok az Ábrahám fiai.” (Gal 3,7)
- „azaz nem a hústest gyermekei az Isten gyermekei, hanem *csak* az ígéret gyermekeit számítják magnak.” (Róm 9,8)
- „Mert nem az a zsidó, aki *szemnek* láthatóan az, és nem az a körülmetélés, mely a húson látható, hanem az számít zsidónak, aki rejtett mivoltában zsidó és a szív körülmetélése *az igazi körülmetélés*, mely szellemben, nem betűben történik, s melynek magasztalása nem emberektől származik, hanem Istentől.” (Róm 2,28-29)
- „Hágár a Sínai hegy Arábiában, egy vonalban van a mostani Jeruzsálemmel, mert gyermekeivel együtt rabszolgaságban él. A felső Jeruzsálem ellenben szabad, ez a mi anyánk.” (Gal 4,25-26)

Mindezekből az igeversekből egyértelmű, hogy egyaránt létezik szellem szerinti Izrael és származás szerinti Izrael. Ezen túlmenően a Szentírás azt is kijelenti, hogy Krisztus által Isten a szellemi Izraellel kötött szövetséget. A Zsidókhöz írt levélben ezt találjuk: „Erre *a főpapra* azonban annyival különb papi szolgálattétel jutott, amennyivel hatalmasabb szövetségnek közbenjárója lett. Ezt *a szövetséget a törvényalkotás* hatalmasabb ígéretre alapozta.” (Zsid 8,6) Ezek szerint az Úr nem törődik többé a

származás szerinti Izraellel? Szó sincs erről! Vannak olyan keresztények, akiknek nem tetszik, hogy Isten munkálkodik Izrael népe között, hogy az betöltse szerepét a próféciaik szerint. Pedig végül is a zsidó nép kapta az ószövetségi ígéreteket, és velük kötötte meg Isten a szövetségeket. Az eltelt hatvanguenerációnyi idő alatt sok vihar támadt e nép ellen. Időről időre hódítók próbálták eltörölni a föld színéről. Gyilkos csöcselék kelt fel ellene. Sátáni diktátorok próbálták meg gyökerestől kiirtani a zsidókat a történelemből. Azonban az összes ellenség hasztalanul kelt fel ellenük. Őszintén hiszem, hogy Izrael állam nemzeti megújódása és az, ahogyan Isten természetfölötti módon többször is megszabadította ezt a népet, Isten közvetlen beavatkozására utal, és végtelenül nagy titok. Isten még mindig szereti a zsidókat. Egy napon majd Izrael szeméről lehull a hályog, és a maradék elismeri Krisztust Urának. Pállal értek egyet, aki ezt írta: „...kedveltek az ósatyákért...” (Róm 11,28) „...elvetette Isten az ő népét? Szó sincs róla! Hiszen én is izraelita vagyok... így tehát most is van maradék a kegyelmi kiválasztás szerint...” (1. és 5. v.) A gyülekezet nem váltotta fel Izraelt. Magában foglalja a pogányokat és a hívő zsidókat egyaránt.

Az új szövetség viszont mégsem a származás szerinti Izraelre vonatkozott – igaz ez a Biblia korára, napjainkra és az eljövendő millenniumi korra is. A szellemi Izraelre vonatkozik, beleértve minden zsidót és pogányt, aki Jézusban újjászületett. Csakis a Krisztus által megtért hívőket érinti.

KIK A RÉSZESEI AZ ÚJ SZÖVETSÉGNEK?

Kivel kötötte Isten ezt a szövetséget? Fiával, Jézus Krisztussal – és a szövetség feltételeit még a világ megalapítása előtt meghatározták, „...melyet az örök korok előtt megígért az az Isten, aki nem hazudik, (szerződésben meghatározott)...” (Tit 1,2) „... aki megmentett, és előzetes határozatának megfelelően szent hívással elhívott bennünket, nem tetteink alapján, hanem kegyelmének következményeképpen, melyet Krisztus Jézusban örök idők előtt adott *már* nekünk,” (2Tim 1,9)

Ez a szövetség szabályos szerződés volt apa és Fiú között. Ma pedig mi, a szellemi Izrael örökösei, hit által lépünk be a szövetségbe. Csodálatos, hogy ez a mennyei szerződés nem titokban jött létre! A Biblia nyíltan közli a megállapodás feltételeit. Amikor ma vizsgáljuk ezeket a feltételeket, világossá válik, hogy Isten azért határozta meg ezeket a szerződéses előírásokat, mert a részletes kijelentéssel bátorítani akart bennünket.

Fontos, hogy az olvasó imádságos szívvel tekintszen az Atya és Krisztus között létrejött megállapodás részleteire. A szerződés, amely még a világ formáltatása előtt létrejött, a mindenható Isten szilárd esküjét tartalmazza, mely szerint megvált és kiszabadít minket a Sátán uralma alól, éppúgy, ahogyan Fiával tette. A szerződésnek mi is részesei vagyunk, hiszen hit által egyek vagyunk Krisztussal.

A SZERZŐDÉS FELTÉTELEI

A Zsolt 89,20 az Atya és a Fiú közötti beszélgetésre ad példát: „Egykor látomásban így szóltál híveidhez: Segítséget nyújtottam egy hősnek, kiemeltem a nép közül egy kiválasztottat.” Az Atya ezt mondja a fiának: Titkot mondom neked. Az emberiség egyre gyengébb és nyomorultabb lesz bűnei miatt. Elborítja őket a bűn, és senki sem segít nekik, hogy megtalálják a hozzám visszavezető utat. Elküldelek hozzájuk téged, mert te erősebb vagy, mint ők, hogy hozd vissza őket oltalmamba.

Egyszerűen kifejezve ez Isten elsődleges célja az új szövetség megkötésével: megszabadítani az elveszett emberiséget az ördög hatalmától. A mennyei Atya nem akarta átengedni szeretett teremtményeit a pokol erőinek. Ezért megalkotta a megváltás tervét – ez a terv még akkor megszületett a szíve mélyén, mielőtt a világot megteremtette.

Most halljuk, mit vállal a Fiú a szerződésben: „Íme, megjelentem, a könyvtekericsben írva van rólam. Abban telik kedvem, Istenem, hogy akarodat teljesítem, törvényed szívemben van.” (Zsolt 40,8-9) Jézus így felelt az Atyának: Megmutattad nekem, hogy az emberiség megsegítésének terhét vállaimra helyezed. Elküldesz, hogy megszabadítsam a foglyokat, meggyógyítsam a betegeket, lerontsam a Sátán erődjeit, és a teremtett világot újra hozzád térítsem. Atyám, vállalom a feladatot, hogy megváltsam az elveszetteket. És elfogadom azt a hatalmat és erőt, amelyet azért adsz nekem, hogy végre tudjam hajtani ezt a feladatot.

Később, amikor Jézus a földön élt, így tett biznyságot: „Az én eledelem az, hogy teljesítem annak akarát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját.” (Jn 4,34) Minden, amit Krisztus a földön tett, az Atyával kötött megállapodás feltételeinek teljesítése volt. Minden szava és cselekedete azt tükrözte, amiben

még a világ létrejötte előtt megegyeztek. Egyezségüknek pedig része volt a következő, hihetetlen feltétel: „...ezt a küldetést kaptam az én Atyámtól...”, „...én odaadom az életemet...” (Jn 10,18.17)

Azonban az Atyával kötött szerződés kitételei nem értek véget ezen a ponton. Isten azt is meghatározta, hogy Fiának milyenfajta szolgálatot kell vállalnia annak érdekében, hogy megmenthesse az emberiséget. Ezt mondta Jézusnak: Szolgálatod abból áll majd, hogy pap és pásztor leszel gyermekeim számára. Ők a te nyájad lesznek, te pedig pásztoruk leszel. Csendes vizekhez és zöld legelőkre vezetted őket. Velük jársz majd a halál árnyékának völgyében is. És ha valamelyik elkóborol közülük, karodba veszed, és visszahozod a szeretetembe. Helyreállítod a lelkét, és megvigasztalod.

A Bibliából tudjuk, hogy Jézus megtartotta a szerződés összes feltételét, és továbbra is különleges figyelmet fordít minden egyes gondjára bízott bárányra: „...a maga juhait pedig nevükön szólítja...” (Jn 10,3) „Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el...” (6,37); „...mert nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem hogy annak az akaratát, aki elküldött engem.” (38. v.)

Végül az Atya ezeket az utasításokat adta Fiának: Ha a földre mégy akaratom szerint – ha egyetértesz azzal, hogy megkeresd elveszett gyermekeimet-, ezeket a feladatokat kell végrehajtanod:

Hirdesd a jó hírt a szelídeknek, kötözd be a megtört szíveket, hirdess szabadulást a foglyoknak, nyisd meg a megkötözöttek börtöneinek ajtaját, hordozd a gyarló emberek gyengeségeit, a megtört nádat ne törd el, a pislogó lángot ne oltsd ki, bánj gyengéden a tudatlannal, tápláld a nyájadat, pótolod ki erőddel hiányosságait, gyűjts minden bárányt a karjaidba, és vedd őket a kebledre, kedvesen irányítsd a fiatalokat, add erőt a gyengéknek, vezesd őket tanácsaiddal, ígérd meg, hogy elküldöd nekik a Szent Szellemet, hogy végbevigye a szabadítás művét, tápláld, tökéletesítsd és hozd haza őket magaddal a dicsőségbe!

ISTEN LÉNYEGÉBEN EZT MONDTA: HA BELEEGYEZEL, HOGY MINDEZEKET MEGTEDD ÉRTEM, AKKOR ÉN IS ELKÖTELEZEM MAGAM MELLETTED.

Cserébe az Atya ezeket az örökkévaló szövetséges ígéreteket tette Fiának:

Megnyugszik rajtad a Szent Szellem, mérték nélkül. Jézus ezt így tanúsítja: „Uramnak, az Úrnak Szelleme nyugszik rajtam...” (Ézs 61,1) Krisztus nem csak egy kevés Szellemet kapott. Nem kis cseppekben érkezett hozzá. Teljes mértékben megkapta az Atya Szellemét, mérték nélkül, „...mert annak ő nem mértékkel mérve adja a Szellemét.” (Jn 3,34)

Soha nem távozol el a szemem elől. Jelenlétem mindig veled lesz. A Zsidókhöz írt levél szerzője szerint Isten ezt az ígéretet tette Jézusnak: „Atyjává leszek, és ő Fiammá lesz” (Zsid 1,5). Ez azt jelentette, hogy Krisztus állandóan az ő Atyja figyelő szeme előtt lesz. Az Atya segítsége mindig a rendelkezésére áll.

Küzdelmeidben, vagy ha csüggedés fog el, mindig erősíteni foglak. Ézsaiás ezt írja: „Nem alszik ki, és nem török össze, míg a törvénynek érvényt nem szerez a földön; tanítására várnak a szigetek” (Ézs 42,4). Isten ezt mondja: Mindig, amikor ellenség tör rád, én ott leszek, hogy szembeszálljak veled. Az én Szellemem bátorítani fog minden alkalommal, amikor szükséged lesz rá.

Felmagasztalak, és minden név felett való nevet adok neked. Pál így ír erről: „Ezért azután Isten is felmagasztalta őt és kegyelme olyan névvel ajándékozta meg, mely minden név felett van, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon...” (Fil. 2,9-10)

Ha munkádat bevégzed, visszahozlak a dicsőségbe. Jézus ezt mondta: „Hát nem ezt kellett-e elszenvednie Krisztusnak (a Felkentnek), és így megdicsőülnie?” (Lk 24:26) Tudta, hogy az Atya megígérte: Fiam, miután teljesítetted a szerződés feltételeit, visszahozlak a dicsőségbe – győzelmesen, hatalommal és felkentként. Íme, minden hívő fehéren feketén láthatja, melyek a szövetség feltételei. Az Atya és a Fiú egyet sem rejtett el előlünk, és azt akarják, hogy bátorodjunk fel általuk. Az Atya megmutatta, mennyire hűséges a Fiához, és ezzel bizonyítja, hogy ugyanilyen hűséges hozzánk is, akik Krisztus örökösei vagyunk.

JÉZUS ÖRÖMMEL ELFOGADTA A SZERZŐDÉS FELTÉTELEIT.

Ha most újraolvassuk az evangéliumokat, megértjük, hogy minden, amit Jézus tett földi életében, az Atya és öközte létrejött új szövetség szerződéses pontjainak teljesítése volt. Látjuk, amint elveszett bárányok után megy, vakok szeméit nyitja meg, halottakat támaszt fel, megnyitja a halál börtönének ajtaját, az örök élet ígét hirdeti, jót cselekszik, ördögöket űz ki, gyógyít mindenféle fogyatékoságot. Az evangéliumok minden

egyik verse arról szól, hogy Jézus teljesíti a megállapodást. Semmit sem tett önmagától. Mindent úgy tett, ahogyan az Atya meghagyta neki. Jézus „megtartotta a szövetséget”, amelyet az Atyával kötött. Azt is láthatjuk, hogy Krisztus az Atya segítségére vonatkozó szerződéses ígéreteket is magáévá tette. „...Isten lett az én erőm” (Ézs 49,5). „Őbenne reménykedem” (Zsid 2,13). Ezekben a versekben voltaképpen ezt mondja: Atyám szövetséget kötött velem, és ez megváltoztathatatlan. Örökre érvényes, mert ő nem hazudhat. Azt mondta, hogy ő lesz az én erősségem – és én most átveszem ezt a megígért erőt.

Mi köze mindennek hozzád és hozzám? Az, hogy Istennek a kedves teremtményei iránti szeretetét ábrázolja. Isten szövetséget kötött, mert nem akarta átengedni egyetlen gyermekét sem a Sátánnak. Mindebből a népe iránti kifogyhatatlan szeretete látszik.

ISTEN A FIÁT ADJA, A FIÚ ODAADJA AZ ÉLETÉT, MI PEDIG ÉLVEZZÜK MINDENNEK AZ ÁLDÁSAIT.

Az Atya és a Fiú kölcsönös egyetértésben kötötték szövetséget, hogy megtartsák és megőrizték Krisztus utódait. Azért történt ez, hogy ki tudjunk tartani mindvégig:

„Így nevez majd engem: Atyám vagy, én Istenem, szabadító kősziklám! Én pedig elsősültséggel ajándékozom meg, felséges lesz a földi királyok között. Örökké megtartom szeretetemet iránta, és szövetségem állandó lesz vele. Mindenkor gondoskodom utódairól és trónjáról, míg csak meglesz az ég. Ha fiai elhagyják tanításomat, és nem élnek törvényeim szerint, ha megszegik rendelkezéseimet, és nem tartják meg parancsolataimat, akkor bottal büntetem meg őket vétükért, és csapásokkal bűnükért. De szeretetemet nem vonom meg tőle, és nem csalom meg, mert hűséges vagyok. Nem szegem meg szövetségemet, nem másítom meg, ami a számon kijött. Megesküdtem egykor szentségemre, és nem fogok hazudni Dávidnak. Örökké lesz neki utódja, trónja előttem lesz, mint a nap.” (Zsolt 89,27-37)

Az Atya ezt a szövetségi esküt tette Fiának: „Én, az Úr, elhívtalak az igazságért, én fogom a kezedet. Megőrizlek, és benned ajándékozom meg szövetségemmel népemet, világossággal a nemzeteket” (Ézs 42,6). így szólt Isten: Kezemet mindig rajtad tartom. Sohasem vonom meg tőled megtartó erőmet. Megesküszöm, hogy biztosan megőrizlek az ördög minden gonoszságától.

Az Atyának ez az esküje számunkra is érvényes. Hogyan? A Fiú keresztáldozata révén mi is részesei lettünk a szövetségnek. Isten megesküdött Fiának: Ha elmész, megtartom és megőrzöm minden egyes gyermekedet éppen úgy, ahogyan téged is megtartottalak és megőriztelek. Sohasem vonom meg hűségemet sem tőled, sem gyermekeidtől. Utódaid mindvégig megmaradnak.

A KRISZTUSBA VETETT HIT ÁLTAL RÁNK IS ÉRVÉNYES ISTEN SZÖVETSÉGES ESKÜJE, HOGY HŪSÉGESEN MEGTART MINKET, AHOGYAN FIÁT IS MEGTARTOTTA.

Utolsó imájában Jézus még egyszer felemlíti az Atya és a Fiú nyitott szövetségét: „...és most te dicsőíts meg, Atyám, önmagadnál azzal a dicsőséggel, amely már akkor az enyém volt tenálad, mielőtt még a világ lett.” (Jn 17,5)

Ezen a ponton Jézus teljesítette mindazokat a szerződéses feltételeket, amelyeket Isten kért tőle. És ekkor, mielőtt visszatért a dicsőségbe, emlékeztette az Atyát, hogy mi volt az ő vállalása a szövetségben: „Atyám, eljött az óra: dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged... Én megdicsőítettelek téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem...” (1. és 4. v.)

- Atyám, megesküdted a szövetségkötéskor, hogy visszaviszel a dicsőségbe, ha elvégeztem mindazt a munkát, amit rám bízál. Most én teljesítettem a magam részét a szerződésből: megváltottam az emberiséget, és egyé tettem testedet. Beszéljünk most arról, mi történik utódaimmal – mindazokkal, akik hisznek bennem.

„Többé nem vagyok a világban, de ők a világban vannak, én pedig tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te neved által, amelyet nekem adtál, hogy egyik legyenek, mint mi!” (11. v.) Jézus ekkor úgy beszélt, mint kezes vagy mint a szerződést aláíró partner. így szólt az Atyához: Megállapodtunk, hogy szövetségedbe hozok mindenkit, aki bízik bennem. Kérlek most. Atyám, hogy szereteteimet vedd be ebbe a szövetségbe, ahogyan megígérted nekem.

Jézus ekkor így imádkozott: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól” (15. v.) „Nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való.” (16. v.) Krisztus ezzel lényegében ezt mondta: Megígérted, hogy hű leszel utódaimhoz. Most, Uram, szenteld meg őket a te

igazságod által! Tedd őket szentté és tisztává! Őrizd meg őket a gonosztól! Légy velük minden kísértés között! Nekem tett ígéreteid hadd legyenek igenek és ámenek rájuk nézve is! Segíts, hogy kitarthassanak mindvégig, ahogy nekem is segítettél mindvégig kitartani!

MEGŐRIZTE AZ ATYA A FIÁT A SÖTÉTSÉG ERŐITŐL, AHOGYAN ÍGÉRTE?

Vezette és irányította-e Jézust az Atya, ahogyan erre megesküdött? Megerősítette-e a Fiút a Szent Szellem, és bátorította, vigasztalta-e? Átsegítette-e minden próbán és kísértésen? Hazavezette-e győzelmesen a dicsőségbe? Megtartotta-e Isten hűségesen a szövetségben vállalt feltételeket?

Igen, teljes mértékben. És Isten, aki megtartotta a szövetségben Fiának tett ígérését, örökkévaló esküvel fogadta, hogy velünk is így tesz. „Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk: én öbennük és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogyan engem szeretted.” (Jn 17,22-23)

Krisztus biztosította helyünket a szövetségben, amely közte és az Atya között létrejött. És ekkor ezt mondta: Atyám, tekints rám és gyermekeimre úgy, mint egy személyre – én bennük vagyok, és ők bennem. Egyek vagyunk veled a szövetségben.

Isten nem olyan embereket keres, akik teológiai szempontból mindent tökéletesen tudnak. Olyanokra van szüksége, akiknek a szíve bizalommal van tele iránta. Azáltal, hogy felfedte előttünk a Fiával kötött szövetséget, el akar távoztatni minden kétséget, ami akadályozná, hogy megtarthasson minket. Mintha ezt mondaná: Olyan erős esküvel kötlek titeket magamhoz, hogy ne legyen más választásotok, mint hinni bennem.

Krisztusban kell maradnunk – elmerülni benne, bízni benne, függni tőle. Ha így teszünk, bizonyosan meglátjuk az ő dicsőségét, ígérete örökké érvényes:

„Annak pedig, aki megőrizhet titeket a botlástól, és dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, ujjongó örömmel...” (Júd 24)

„Szövetséget kötöttem választottammal, megesküdtem szolgálomnak Dávidnak: Örökre fenntartom utódaidat, nemzedékről nemzedékre építem trónodat!” (Zsolt 89,4-5)

2. Fejezet

SZABADULÁS A BŰN URALMA ALÓL

AZ ELSŐ LÉPÉS AZ ÚJ SZÖVETSÉG MEGÉRTÉSÉHEZ az ha szembenézünk az igazsággal: a magunk erejéből nem tudunk megszabadulni a bűn hatalmától. Egyszerűen lehetetlen, hogy bármely hívő kiszabadítsa magát a bűn uralma alól. Ezt a művet csak a Szent Szellem tudja véghezvinni.

Kettős probléma bonyolítja ezt a mennyei cselekvést. Istennek két dolgot kell véghezvinnie bennünk ahhoz, hogy megszabadíthasson a bennünk lakó bűnöktől:

Először is Istennek el kell érnie, hogy a bűntől megkötözött személy szabadulni akarjon. Természete szerint az ember nem akar szabadulni a bűnétől. Egyáltalán nem akar válaszolni a könyörületos hívásra. Ezért Istennek valamilyen tervet vagy eszközt kell bevetnie annak érdekében, hogy az ember megértse, mennyire bűnös. Az adott személynek meg kell gyűlölnie a bűnt, fel kell ismernie, mennyire gonosz és ártalmas a bűne, és sóvárognia kell a szabadulásra. El kell jutnia addig a pontig, hogy már végképp nem talál megoldást, és megérti, hogy a bűn romba dönti – nincs számára segítség, nyomorult, üres, kelepcében van, leterheli a vétke, és a bűn teljesen megcsalta.

Másodszor, Isten segítségével a bűnösnek el kell jutnia annak megértéséig, hogy a saját erőfeszítései a szabadulásra teljesen hiábavalóak. Az ember megvan győződve arról, hogy letépheti a saját láncait. Azt hiszi, ha elég keményen küzd, vagy helyes megoldást dolgoz ki, képes lesz kiszabadulni a Sátán markából. Ezért az Úrnak el kell juttatnia őt a teljes alávetettség érzéséig, amikor a harcát képes letenni teljes mértékben Isten kezébe.

Hogyan viszi véghez az Úr ezt a két dolgot az emberben? Hogyan éri el, hogy a bűnhöz láncolt személy meglássa bűnei sokaságát, és testében feladja a harcot, elfogadva az igazságot: „Nem vagyok rá képes. Segítség nélkül nem tudok megszabadulni ettől a bűntől. Uram, végezd el ezt Te bennem!”?

A Szentírásból nagyon világosan látható, hogy ezt a kettős művet a régi szövetség végzi el bennünk. Mi valóban nem tudjuk teljesen megérteni vagy elfogadni az új szövetség áldását, míg a régi szövetség el nem végezte bennünk ezt a kettős feladatot.

Célját tekintve a cselekedetekre épülő régi szövetségnek az volt a feladata, hogy rávegye az embert, milyen fenséges és szent a mennyei Atya. Például a Tízparancsolat az erkölcsi törvényt festi le nekünk. Bemutatja Isten szívét és jellemét, amely szent, tiszta és igazságos. Olyan magasra teszi a mércét, hogy nincs ember, aki felérhetne odáig a maga erejéből.

Miután Isten átadta az embernek ezeket a parancsolatokat, azt is megparancsolta, hogy az ember tökéletesen engedelmeskedjen a törvénynek. Ha pedig az ember egyetlen törvény ellen is vétett, bűnös lett az egész megszegésében. Szerethette Istent, hűséges házastárs lehetett, jótetteket hajthatott végre – de ha a szívében a legkisebb parázna vagy bálványimádó gondolat megjelent, megszegte az egész szövetséget. Ezt mondta Isten: „Most azért, ha engedelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok szövetségemet, ...szent nép lesztek” (2Móz 19,5-6). „Hallgassatok az én szavamra, akkor én Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek.” (Jer. 7,23)

Elgondolkodhatsz ezen: Miért kötött Isten szövetséget, ha eleve tudta, hogy senki sem tartja meg? Egyszerűen azért, mert ez volt az egyetlen módja annak, hogy Isten végül magához fordítsa az embert – meg kellett láttatnia vele, hogy a saját erejére támaszkodva képtelen szentté lenni. Ezért nevezte így Pál a régi szövetséget: „...a halál szolgálatát, melyet betűkkel kövekbe véstek” (2Kor 3,7). Tudta, hogy ez a halálnak egy fajtáját követeli meg tőlünk. Világosabban kifejezve, el kell halnia bennünk minden olyan kísérletnek, hogy magunkat megigazítsuk, és minden olyan gondolatnak, hogy képesek vagyunk megszabadítani magunkat a bűn erődítményéből.

Az erkölcsi törvénynek az is célja, hogy az ember felismerje a vétékét: „...mert a törvény csak a véték (bűn) felismerését nyújtja”, „...hogyminden száj be legyen tömve, és méltó legyen az igazságos ítéletre az egész világrendszer (kozmosz) Isten előtt” (Róm 3,20.19). Amint egyszer józanul szemléljük a bűneinket, elcsendesedünk attól a felismeréstől, hogy milyen mértékű a bűnösségünk. „A törvény pedig azért csúszott be a kegyelem mellett, hogy megsokasítsa az elesést (véték).” (Róm 5,20) A törvény feltárulása révén a bűneink bántani kezdenek minket: zavarnak, beteggé tesznek, elárasztanak.

Azzal, hogy a szentség mércéjét Isten olyan magasra tette, bebizonyította az embernek, hogy a saját erejéből sosem képes eljutni a törvény betöltéséig. Helyette egy iskolába helyezte az embert – olyan helyre, ahol megtanulhatja, milyen mélyen bűnös. Előbb-utóbb halott emberré kell válnia: meg kell halnia benne annak a reménynek, hogy a bűn kötelékétől képes magát megszabadítani.

Ma is úgy van, hogy ameddig a leghalványabb gondolata is ott van bennünk annak, hogy magunktól szentté válhatunk, addig a régi szövetség halálos szolgálata alatt vagyunk. E szövetség beiktatása mögött Istennek az a tökéletes elképzelése áll, hogy énünket halálba küldje.

A szövetség ezen oldalának vizsgálata során az alábbi következtetést írtam a naplómbe: „A régi szövetség elvégezte a feladatát. Arcra borultam miatta – kiüresedve, elhagyatottan, megsebezve és elgyengülve -, most már távozhat. Teljes mértékben meg vagyok győződve arról, hogy emberi erőmből nem tudok és nem akarok engedelmeskedni és tetszeni Istennek. Nyoma sincs bennem a szentségnek. Nincs erőm, és a magam képességéből semmit sem tudok tenni. Túl hatalmas a bűnöm, túl nehezek a láncok. Túl bűnös vagyok ahhoz, hogy magamtól megszabaduljak. Csodára van szükségem, valakire, aki segít nekem. Mindössze annyit tehetek, hogy felkiáltok: Abba, Atyám!”

HADD MONDJAM EL NEKED, HONNAN TUDHATOD, HOGY A RÉGI SZÖVETSÉG ELVÉGEZTE BENNED A MUNKÁJÁT, ÉS KÉSZ VAGY BELÉPNI AZ ÚJ SZÖVETSÉG DICSŐSÉGÉBE.

Hogyan reagálsz, amikor megbotlasz, elesel, és megint visszatérsz régi szokásaidhoz vagy vágyaidhoz? Bevonulsz imakamrádba, arcra borulsz, és elkezdesz jajveszékeln: „Ó, Atyám, ígérem, többé nem teszem!?” Vagy kiáltozva számon kéred Istent: „Uram, hol voltál, amikor szükségem volt rád? Miért nem adtál erőt, hogy ellenállhassak a kísértésnek? Hol volt a Szent Szellem, hogy megállítson, mielőtt belementem a

bűnbe?!” Esetleg elmerülsz az önmarcangolásban, és újra megpróbálsz elkötelezni magad, hogy helyreállj és továbbléphess?

Ha bármelyik a fenti jelenetek közül megfelel a bukásra vagy a bűnre adott válasznak, akkor még mindig a régi szövetség uralma alatt vagy. Kiáltásod közvetlenül a hústestedből származik, nem a benned lévő isteni Szellemtől. Tested sajnálkozik önmaga felett, mert nem tudott megszabadulni. Könnyörögve kér még egy lehetőséget: „Ne vess el engem – próbáld meg még egyszer!”

Számos kereszténynél fennáll ez a probléma. Úgy tekintünk a Szent Szellemre, mint valamiféle indítómotorra, amelynek az a feladata, hogy feltöltse emberi akaratunkat energiával. Azt várjuk tőle, hogy erőnköt és elhatározásunkat megszilárdítsa, hogy a következő időszakban ellen tudjunk állni a kísértésnek. Így kiáltunk hozzá: „Uram, tégy engem erőssé! Adj nekem vasakaratot, hogy ellen tudjak állni minden bűnnek!” Isten azonban tudja, hogy ezzel csak saját testünket erősítjük meg, hogy azután jobban dicsekedhessen.

Szeretném, ha megkérdeznéd magadtól: Mire jutottál a kiáltozással, a szomorkodással és a kérdezőgétéssel? Most tartós szabadságot élvezel? Vagy alkalmanként még visszaesel a bűnödbe? A bűnbánat idején mindig több a könnyed, hangosabban kiáltasz, vagy jobban elkeseredsz – anélkül, hogy bármi jele lenne a kötelelékektől való szabadulásnak?

Ha a régi szövetség tényleg elvégezte volna benned a munkát, már „halott” lennél. Nem maradt volna könnyed, sem erőd a kiáltozáshoz, sem bármiféle bizalmad a testedben. Az igazság az, hogy sírásunk, könnyörgésünk és minden törekvésünk abból az állandó várakozásból fakad, hogy feltámad majd valami jó az emberi természetünkben, amit felajánlhatunk az Úrnak. Ez azonban egyszerűen soha nem történik meg. Mindig túl gyengék leszünk, és testünk túl esendő ahhoz, hogy szentté váljunk. Igen, azt a parancsot kaptuk, hogy legyünk erősek – csak hogy nem saját erőnkéből, hanem Isten hatalmának ereje által.

Kérlek, ne érts félre! Határozottan hiszem, hogy van Isten szerinti szomorúság a bűn miatt. Az ilyen szomorúság igazi bűnbánathoz vezet. Hiszem, hogy vannak olyan könnyek, amelyeket Isten el tud fogadni, amelyek azoknak a szívéből folynak, akik szomorkodnak a megsebzett Krisztus szenvedésén. Ez a fajta szomorúság azonban elfogadja aényt:

„Uram, bevallom, képtelen vagyok engedelmeskedni parancsaidnak, elismerem, hogy lehetetlen kiszabadítanom magamat a bűn uralma alól. Újra és újra csődöt mond minden igyekezetem, hogy megszabaduljak. Úgy jövök most hozzád, mint aki meghalt, teljes alázattal. Megvallom, hogy szükségem van a büntől való szabadulásra, és elfogadom, hogy magamtól nem tudom megenni.”

„Ó, Uram, régi szövetséged két fontos dolgot végzett el bennem. Először is most már tudom a szívemben, hogy szabad akarok lenni. Igazán szeretném, ha a bűn uralmát összetörnéd bennem. Nem akarom többé mentesíteni a bűnömöt, és nem akarom többé átadni magam neki. Szívem vágya az, hogy szentül és feddhetetlenül járjak előtted. Bármivel jár is, szabadulni szeretnék. Szeretnék egészen a te erődre támaszkodni.”

„Másodszor, feladtam azt a reményt, hogy valaha is megszabadulhatok a saját erőmből. Felismertem, hogy egyetlen reményem a szolgaságtól való szabadulásra a te hatalmad. Hittel jövök most hozzád, Uram, és teljesen a te kezébe teszem az életem. Mutasd meg nekem az új szövetségedből fakadó áldásokat és rendelkezéseket! Új kijelentésre van szükségem, új rendre. A régi csak csalódást okozott nekem.”

MOST MÁR KÉSZEN ÁLLUNK ARRRA, HOGY AZ ÚJ SZÖVETSÉG ÁLDÁSÁIRÓL BESZÉLGESSÜNK.

Emlékeztetek titeket arra, mit jelentett ki Isten az új szövetségről a Zsidókhöz írt levél szerint: „Íme, napok jönnek, ezt mondja az Úr, melyekben befejezéshez juttatom Izrael házán és Júda házán az új szövetséget, nem annak a szövetségnek megfelelően, melyet atyáikkal kötöttem azon a napon, melyen kézen fogtam őket, hogy kivezesse őket Egyiptomból, mert nem tartottak ki szövetségemben. Én sem törődtem hát velük – mondja az Úr –” (Zsid 8,8-9). Isten ezt mondta népének: Új szövetséget kötök veletek – új megállapodást. Nem olyan lesz, mint a régi, amelyet atyáitokkal kötöttem. Ez a szövetség jobb lesz, mert jobb ígéretekre alapul.

Hatalmas és dicsőséges áldást tartalmaz ez az új szövetség. Ezt az áldást az Apostolok cselekedeteiről szóló könyv így írja le: „Ti vagytok a prófétáknak s ama szövetségnek fiai, amelyet Isten atyáitokra vonatkozólag

rendelt el, mikor Ábrahámhoz így szólt: Magoddal fogják egymást áldani a föld összes nemzetségei. *Miután azonban Isten gyermekét [Szolgáját, Fiát, Jézust] feltámasztotta, először nektek küldte őt el, hogy amennyiben közületek minden egyes lélek elfordul rosszaságaitól (bűneitől), megáldhasson titeket.*” (ApCs 3,25-26).

Isten olyan népnek mondta ezt az üzenetet, amely teljesen elhagyta őt. így biztatta őket: Minden erőmet, hatalmammat, és gazdagságomat fiamba helyeztem. És most feltámasztottam őt, hogy megáldjon titeket.

Milyen csodálatos hír ez a bűnrabságban élő mai kereszténynek! A bűn ereje teljesen ránehezedik, és megsemmisíti. Ekkor rettegve, árván, a vétke és a jogos ítélet tudatában Isten színe elé járul. Csodálkozva kérdi: „Hogyan tudott engem megáldani az Úr? Hiszen vétkeztem világos ígéje ellen. Elhagytam őt.” Amikor imádkozik, azt várja, hogy bűnének átka ráhullik, és lecsap rá az ítélet. Ehelyett azonban ezeket a hihetetlen szavakat hallja: Elküldtem fiamat, hogy megáldjon téged, és megtérítsen gonoszságaidból.

Nem azért küldte el Isten a Fiát, hogy bosszút álljon az éhező, szomjazó keresőkön. Jézus azért jött, hogy megmentsen. Ez volt az oka annak, hogy a kereszthalálba ment. „mert nem azért küldte Isten a Fiút a világba (kozmosz), hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözítse (mentse, megtartsa) a világot Általa (Rajta keresztül).” (Jn 3,17)

Krisztus az az áldást hozó mag, amelyet Isten megígért Ábrahámnak: „...a te magodban (utódodban) áldatik meg (áldásban részesül) a föld minden családja (nemzetsége)” (lásd. ApCs 3,25). Az Atyaisten valóban elküldte ezt a magot, hogy teljesítse a szövetségben az áldásra vonatkozóan tett ígéretét. A magasztos áldás megtérít minket gonoszságainkból. „[Isten] ... Miután azonban Isten gyermekét [Szolgáját, Fiát, Jézust] feltámasztotta, először nektek küldte őt el, hogy amennyiben közületek minden egyes lélek elfordul rosszaságaitól (bűneitől), megáldhasson titeket.” (ApCs 3,26) Ezt mondja az Úr: Leginkább azzal áldhatlak meg titeket, ha megszabadítlak a bűntől, és megtöröm rajtatok hatalmát és uralmát.

A régi zsidóság másfajta áldást várt a szövetségi ígérettől. Sajátos elképzelésük volt az áldásról. Meggyőződésük szerint a Messiás azért jön el a földre, hogy fényűző társadalmat állítson fel a részükre, és ellássa őket gazdagsággal, virágzó élettel és végtelen boldogsággal. Úgy gondolták, a Messiás majd nekik adja a világ minden anyagi erőforrását és hatalmát, és többé majd nem kell dolgozniuk és küszködniük. Manapság is vannak olyan keresztények, akik ilyen királyságot szeretnének megvalósulni látni a földön.

Isten azonban ezt mondja: A legnagyobb áldás, amit adhatok, az, hogy a bűntől megkötözött lelkeket megszabadítom a bűn kelepccéjéből fiam szolgálatának áldása révén, „...akit nevez el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.” (Mt 1,21)

Ma már minden bűnteherrel sújtott, menny után vágyakozó hívő ismeri ennek a hihetetlen áldásnak az értékét. Vegyük például egyik lekipásztor barátomat. Ez az ember tizenöt évig szabad volt egy súlyos drogfüggőségtől. Még igazgatója is volt egy sikeres drogrehabilitációs programnak. Aztán egy napon visszaesett régi rabságába, és újra heroint vett be – és a bűn uralma visszatért az életébe.

Minden egyes kábítószeradag után összetört a lelke. Bement az irodájába, bezárta az ajtót, a padlóra vetette magát, hangosan zokogott, és könyörgött, hogy Isten szabadítsa meg. így kiáltott: „Hogyan tehettem ezt veled, Uram? Milyen ember vagyok én, hogy elárultam azt a nagy szeretetet, amelyet irántam tanúsítottál? Ó, milyen bűnös vagyok!” Bűnbánata annyira drámai volt, hogy az arcát vörösre és sebesre dörzsölte a szőnyeg, miközben gyötrődött.”

Azt hiszem, ha ennek a meggyötört embernek valaki felajánlotta volna, hogy választhat az élete végéig kitartó gazdagság vagy a drogfüggőségtől való szabadulás között, nem habozott volna, hogy a szabadulás áldását válassza. Tudta, hogy a bűn uralma alól való szabadulás a legnagyobb áldás, amelyet kaphat.

Éppen ezt biztosította a számunkra az Úr: felajánlotta a szabadulást. Sőt ezen túlmenően az új szövetség még a bűnbocsánatnál is nagyobb ígéretet tartalmaz. A Szentírás szerint Isten Szelleme „eltapossa” bűneinket, és elfordít minket azoktól:

„Újra irgalmas lesz hozzánk, eltapossa bűneinket, a tenger mélyére dobja minden vétkünket!” (Mik 7,19) Gondoljátok el: nem én, hanem az én Istenem az, aki eltapossa és legyőzi minden bűnömet, a Szentlélek benső munkája által!

CSODÁLATOS, HOGY HIHETÜNK ISTEN MEGBOCSÁTÁSRÓL ÉS BŰNBOCSÁNATRÓL SZÓLÓ IGÉJÉNEK, AZONBAN NEHÉZ ELHINNI AZT AZ IGÉT, HOGY ELTAPOSSA BŰNEINKET, ÉS MEGSZABADÍT GONOSZSÁGUNKBÓL.

Az új szövetség hatálya alatt a harcot nem nekünk kell megharcolnunk, hanem ezt Isten Szelleme végzi el. Jézus valóban minden erejét és hatalmát átadta a Szent Szellemnek ehhez a csatához. Ezért Pál így biztat minket: „...De ha a szellemmel azt, amit a hústest művel, megölitek, élni fogtok.” (Róm 8,13).

A Szent Szellem az új szövetség nagy ajándéka, és azért küldetett el, hogy elvégezze bennünk mindazt, amire mi magunk nem vagyunk képesek, vagy amire nincs erőnk. Egyedül Ő az, aki rá tud venni mindannyiunkat, hogy Krisztushoz térjünk. Minden erőt és hatalmat megkapott ahhoz, hogy megghiúsítsa életünkben a bűn hatalmát. Ehhez az szükséges, hogy Isten Szelleme bennünk lakjon. Az írás szerint másképpen nem tartozunk Krisztushoz. A Szent Szellem munkája elválaszthatatlan a kereszttől és Krisztus belénk plántált kegyelmétől.

Kérdezlek titeket: Ha rábízátok magatokat a Szent Szellem könyörületére – teljesen megbíztok benne, elhiszitek, hogy képes teljesíteni életetekben mindazt, amit Isten elvár tőletek-, milyen ellenség lehet elég erős ahhoz, hogy mindezek véghezvitelét megakadályozza? Létezhet-e olyan kísértés, amely nagyobb, mint az ő ereje benned? A Szent Szellem mindössze annyit kér tőlünk, hogy fogadjuk be, és higgyük el, hogy minden ereje és hatalma megvan ahhoz, hogy megtörje bennünk a bűn hatalmát.

Kérlek, értsétek meg: Ez az új szövetségi ígélet nem vonatkozik azokra a keresztyenyekre, akik nem ismerik fel bűneiket, és nem bánkódnak miatta. Nem nyújt semmit azoknak a hívőknek, akik teológiai ismereteik ellenére folytatják gonoszágaikat. Az ilyen emberek szabados erkölcsűek, bujálkodók, akik Isten kegyelmével visszaélnak. Ezzel szemben mindenkinek, aki szereti Jézust, és gyűlöli a bűnét – mindazoknak, akikben nagy vágy él aziránt, hogy igazságban járjanak az Úr előtt -, az új szövetség felülről való erőt ad ahhoz, hogy lerombolják a bűn uralmát.

Nehogy rosszul értsétek! Isten tökéletes engedelmességet vár el az új szövetség alatt élőktől éppen úgy, ahogyan a régi szövetség idején. Urunk sohasem túrta meg a bűnt, és nem enyhített a szent életre szóló felhíváson. Azonban a tulajdon Szellemét adta azért, hogy beteljesítse bennünk mindazt, amit a törvény megkövetel. Ez nem jelenti azt, hogy hirtelen képesek lettünk elérni a tökéletes büntelenséget. Azt sem jelenti, hogy a Szent Szellem a mi közreműködésünk nélkül viszi véghez a művét. Inkább azt jelenti, hogy Krisztus áldozata és tökéletes engedelmsége elegendő számunkra, az ő Szelleme pedig az új szövetségi ígerekbe vetett hitünk által eltörli bűneinket, és összetöri uralmát az életünk felett.

Hogyan végzi el ezt a Szent Szellem bennünk? Hogyan szakítja szét életünkben a bűn erős kötelékét? Őszintén szólva, nem tudom. Kikutathatatlanok az ő útjai. Egy valami azonban kristálytiszt: a mi feladatunk egyszerűen az, hogy bízzunk benne, hogy véghezviszi mindazt, amivel Krisztus megbízta.

Bátorodjunk fel, látva a bennünk végzett isteni munka bizonyítékait! A Szent Szellem meggyőz, megnyitja számunkra Isten ígétét, megkeni szemünket és fülünket, hogy lássuk és halljuk az örök igazságokat. Birtokba veszi szívünket, ha válaszolunk a hívására. Kedvesen figyelmeztet és csiszolgat bennünket. Van, amikor eltávolítja szívünkben a kísértéseket. És gyakorta annyira valóságossá teszi számunkra Krisztust, hogy eltávozik a szívünkben minden vágy a bűn iránt.

ISTEN ESKÜVEL FOGADTA, HOGY ÚJ SZÍVET AD NEKÜNK – OLYAT, AMELY HAJLIK AZ ENGEDELMESSÉGRE.

„Olyan szívet adok nekik, amellyel megismernek engem, hogy én vagyok az Úr. Ők népemmé lesznek, én pedig Istenük leszek, mert teljes szívvel megtérnek hozzám.” (Jer 24,7)

„Új szívet adok nektek, és új szellemet adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek.” (Ez 36,26)

Isten nem csupán azért köt velünk szövetséget, hogy új szívet adjon, hanem azért is, hogy parancsait szívünkbe írja. Másképpen szólva, megígéri, hogy eljuttat az ő megismerésére. Ezt is csak a Szent Szellem tudja elvégezni bennünk. Megtanít arra, hogy kicsoda az Atya, és milyenek az ő útjai – és e folyamat során Krisztus isteni képére formál át minket.

Ugyanaz az erő, amely feltámasztotta Jézust a halálból – és amely képessé tette őt Isten törvényének megtartására, a tökéletes és büntelen életre -, ma bennünk lakik. Isten tulajdon Szelleme él bennünk, és

felruház a szükséges erővel ahhoz, hogy meg tudjunk állni mindenfajta kísértéssel szemben, amelyet az ellenség megpróbál bevetni ellenünk. Megígéri, hogy lerombol minden démoni erődítményt.

De mi a részünk, a feladatunk ebben nekünk? Nem könnyű a mi feladatunk. Hinni sohasem könnyű. Mégis az a követelmény velünk szemben, hogy vessük alá magunkat a Szent Szellem munkájának. Hit által teljes mértékben oda kell adnunk magunkat az ő gondoskodására, és bízunk kell abban, hogy kivezet minket a Sátán minden kelepccéből: „Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én Szellemmel! – mondja a Seregek Ura” (Zak 4,6).

Amikor az ellenség el akarja árasztani a lelketet, és a régi vágyad után csábít, hívd a Szent Szellemet! Figyelj minden kis suttogására, és engedelmeskedj minden parancsának! Ne zárd ki őt az életedből! Szabadítása nem mehet végbe, ha valójában nem akarsz meghallani, amit mondania kell neked. Ha azonban kész vagy megtenni mindazt, amire felhatalmaz téged, nem fogja megvonni tőled az útmutatását. Hallani fogod, amint mögötted állva szól: „Ez a helyes út – ezen indulj el!”

Egyetlen lépést kell csak tenned ahhoz, hogy a régi szövetségből átlépj az új szövetségbe. Akkor történik meg, amikor megérted, milyen lehetetlenség, hogy saját emberi erőddel győzd le a gonoszt. Amikor már dereng, hogy a szövetségekötő Isten esküvel fogadta: az ő Szent Szellemét adja minden hívőnek, aki kéri, és a Szent Szellem teljesíti be azt az ígéretet, amelyre az Úr esküt tett. Végül pedig teljesen ráhagyatkozol Istenre és az ő ígéreteire. Elhiszed, hogy teljesíti, amit megígért.

3. Fejezet

A KERESZT ÉS AZ ÚJ SZÖVETSÉG

A KERESZTÉNY TANÍTÁS EGYIK ALAPELEME az a tény, hogy Jézus Krisztus keresztdozatával teljesen elvesztették értelmüket azok a cselekedetek, amelyekkel az ember Istennél érdemeket igyekezett szerezni. A kereszt miatt az emberi jószág többé már nem járul hozzá az üdvösséghez.

A tanításnak ez a pontja okozta, hogy a kereszt annyira sérelmes és botrányos volt Jézus korának zsidósága számára. Az első századi zsidóságot átította a törvényeskedés, hiszen gyermekkoruktól kezdve arra tanították őket, hogy szigorúan ragaszkodjanak a törvény előírásaihoz. Őszintén hitték, hogy elnyerhetik az örök üdvösséget azáltal, hogy mereven ragaszkodnak Mózes törvényeihez, beleértve a szertartásokra vonatkozó rendelkezéseket is, amelyek több mint 600 szabályt és előírást tartalmaztak. A mózesi törvények egyik követelménye a férfiak körülmetélése volt, vagyis a test egy darabkájának levágása.

Az első jeruzsálemi gyülekezet sem volt kivétel e törvényeskedő gondolkodás alól. Az a közösség, amely Péter pünkösdi prédikációja nyomán alakult, jórészt zsidó hívőkből állt. E zsidók közül sokan papok voltak, akiket alaposan megtanítottak a törvények megtartására. És még megtérésük után is olyan keverékhitet hirdettek, amely magában foglalta a Krisztusban való hitet és a törvény megtartását egyaránt, beleértve a körülmetélkedést is. A Szentírás szerint így tanítottak: „Ha nem metélték körül a mózesi szokás szerint, nem üdvözülhettek” (ApCs. 15,1).

Ezek a férfiak lényegében ezt mondták: Igen, Jézus meghalt a bűneinkért. Azonban a kereszten végzett művében való hit nem elég a tökéletes üdvösséghez. Továbbra is meg kell tartanunk a törvényt – meg kell tennünk minden tőlünk telhetőt, hogy hozzájáruljunk az üdvösséghez, azzal, hogy megtartjuk a Mózesstől kapott rendelkezéseket. Ebbe beletartozik a körülmetélés szertartásának elvégzése is.

Pál apostolt felingerelte ez a tanítás. Úgy látta, hogy ez egy halálos keverék, és keményen fellépett ellene. Megmondta a jeruzsálemi vezetőknek: Szabályaitok és rendelkezéseitek többé már semmit nem érnek. Krisztus keresztye mindet eltörölte.

Pálnak ez a szilárd meggyőződése az ősgyülekezeteknek írt számos leveléből nyilvánvaló. Ezeket írta: „...a parancsolatoknak rendeletekben *adott* törvényét hatályon kívül helyezte, hogy magában a kettőt egy új emberré teremtsen azzal, hogy békességet csinál” (Ef 2,15); „Ha pedig már a világ elemeitől elszakadtatok, s a Krisztussal együtt meghaltatok, miért állítotok fel, mintha még a világban élnétek ilyen tételeket: Ne fogd meg, meg se ízeled, hozzá ne nyúlj! Emberi tanításból folyó parancsolatokat *követtek velük, s olyan*

dolgokhoz tapadtok, melyek elhasználás útján mind romlásra vannak szánva,” (Kol 2,20-22); „azután, hogy az ellenünk kézzel írt és tételekbe foglalt kézírást kitörölte, és azt a kereszthez hozzászegezve eltolta az útból,” (14. v.).

Ha ma olvassuk ezeket az igeszakaszokat, hamar világossá válik, hogy egyetlen megtért zsidó sem hagyhatta figyelmen kívül Pál véleményét. Nyíltan megmondta nekik: Bármí, amiről azt gondoljátok, hogy Jézus Krisztus vérén kívül hozzájárulhat az üdvösségetekhez, értéktelen. A *hústest* minden cselekedete üres, hiábavaló, véges. Jézus mindegyiket eltörölte.

Elképzelhetitek, mennyire sértették Pál szavai ezeket az igyekvő, leterhelt zsidó hívőket. Egész életük, amelyet a törvénnyel való kilátástalan harcban töltöttek annak érdekében, hogy megpróbáljanak megfelelni Isten kegyének, kárba veszett. Szorgalmasan mosogatták a kezüket és az edényeiket, a szertartásoknak megfelelően. Szombaton csak a törvényesen előírt távolságra mentek el. Biztosnak kellett lenniük abban, hogy sosem érintenek pogányt, és kezet sem ráznak velük, sőt még az sem volt megengedett, hogy a ruhájuk súrolja a nem zsidók ruháját. Hosszú és unalmas imákat ismételtettek, órákig kántáltak monoton hangon, és sok időt töltöttek azzal, hogy a törvényt tanulmányozzák írástudók és farizeusok társaságában. Gondolatban minden este leltárt készítettek a cselekedeteikről, és elcsüggedtek, amikor rájöttek, hogy egy apróságot vagy egy jottányit nem vettek figyelembe a törvényből. Hatalmas büntudattal éltek, mivel a lelkiismeretük vádolta őket a mulasztásaik miatt.

Ezek az emberek egész életüket azzal töltötték, hogy az üdvösséget keresték. Most pedig Pál azt mondja nekik, hogy haszontalanul vesztegették el az éveket. Szinte hallom, amint a papok közül sokan így szállnak szembe Pállal: Hogy mersz ilyet mondani nekünk? Azt várod tőlünk, hogy tagadjuk meg a harcot, a fájdalom és az igyekezet éveit? Hirtelen nem bízhatunk a körülmetélés aktusában, miután évekig hittük, hogy ez a jel Isten elfogadásának a pecsétje a testünkön? Hogyan válhat egyszeriben értéktelenné ez az ősi rítus, amelyet Mózes adott nekünk? Minden, amit mondasz, sért bennünket.

Ez valóban a kereszt botránya, amely ezt üzeni nekünk: Nincs más hatalmad vagy eszközöd arra, hogy érdemeket szerezz Isten előtt, mint az, hogy bűnbánattal és hittel elfogadod Jézus művét. A testedben nincsen semmi jó – semmi, amit felajánlhatnál magadból az Úrnak. Minden, amiről azt gondolsz, hogy megigazulásodra szolgál, az ő szemében – igéje szerint – csupán értéktelen kacat.

EGYES ZSIDÓK AZT HÍRESZTELTEK, HOGY PÁL MAGA IS KEVERÉK TANOKAT HIRDET.

Hamarosan magát Pált vádolták azzal, hogy a Krisztusban való hit és a körülmetélkedés, mint üdvösségszerző cselekedet kevert tanítását hirdeti. Pál azonban hamarosan kioltotta ezeket a híreszteléseket. Ezt írta: „Am ha így van, ha én még a körülmetélkedést hirdetem, testvéreim, miért üldöznek engem akkor? Ha így igaz, akkor megszűnt a kereszt botránya.” (Gal 5,11).

Ezzel Pál ezt mondta: Várjatok egy percet! Mindnyájan tudjátok, hogy a Krisztusban való hitet hirdetem, mint az üdvösség egyetlen útját. És mindenki tudja, hogy ez sért titeket. Azért bánt titeket, mert a kereszt eltörölte minden testi igyekezeteteket, az összes törvényes előírást és szabályt. És e miatt a sértés miatt üldöztök engem.

Ha a ti kevert evangéliumotokat hirdetném, elfogadnátok engem. Még meg is tapsolnátok, mert elhagytam az üzenetből azt a részt, amelyik sértett titeket. Ha azonban ez így van, akkor miért üldöztök még mindig engem? Ha engedtem az álláspontomból, amely elítélte a test holt cselekedeteit, akkor miért harcoltok még mindig ellenem? Miért olyan rosszindulatú velem szemben továbbra is a körülmetéltek tömege? Jól ismeritek az üzenetemet, testvéreim. Az üdvösségünk nem cselekedetek által, hanem egyedül a Krisztusba vetett hit által lehetséges.

A mai keresztények tömegeiből, beleértve számos lelkipásztort is, még mindig nem halt ki a törvényeskedő magatartás. Amerika minden nagyobb városában és szerte a világon különféle felekezetek különböző evangéliumi normákat állítanak fel. Mindegyik kijelenti, hogy Isten csak bizonyos feltételekkel fogad el minket, és ezek között mindenféle, emberek által felállított szabály van. Ezek a normák azonban ugyanabból az emberközpontú, holt magatartásból fakadnak, amelytől Pál óvta a kolossé gyülekezetet: Ne érintsd, ne edd ezt, ne idd azt, ne viselj tisztátalan ruhát, stb.

Természetesen hiszek a magas szintű keresztény normákban, beleértve az illedelmes ruházatot, a szent életvitelt és a világtól való elkülönülést. Azonban Isten óvjon minket, nehogy akár csak említést is tegyünk

valakinek arról, hogy az ilyen szabályok megtartása érdemül szolgálhat Isten előtt. Egyetlen ilyen dolog sem tesz minket elfogadhatóbbá az ő szemében.

Számos hívő marad állandóan megkötözve ilyen cselekedetekkel kapcsolatos tanítások miatt, mert azt hiszik, hogy ezek szentté teszik őket. Egyszerűen nem akarják elhinni, hogy hosszú évek összes áldozata hiábavaló lehet. És amikor hallják a keresztről szóló üzenetet – vagyis azt, hogy az emberi igyekezet vagy cselekedet nem tud üdvözíteni, hanem egyedül Krisztus kegyelméből biztos az üdvösségünk –, megsértődnek. Úgy lármáznak, mint az első századi megtért zsidók: Túl elnéző a tanításod! Nem hiszel többé a szentségben!

Semmi sem áll távolabb az igazságtól. Egyedül egy személy szent: Jézus Krisztus. És a mi szentségünknek a belé vetett hitből kell fakadnia.

HADD MUTASSAM MEG NEKTEK A MÁTÉ 18 ALAPJÁN, MILYEN MÉLY TANÍTÁST TARTALMAZNAK JÉZUS SZAVAI ÉS TETTEI EBBEN A TÉMÁBAN!

A Mt 18 csodálatos jelenettel kezdődik. Péter, Jakab és János lekísérték Jézust a megdicsőülés hegyéről, ahol átérték az Úr fenséges jelenlétét. Most pedig, megmagyarázhatatlan módon, a tanítványok hirtelen vitatkozni kezdenek arról, hogy ki a nagyobb a mennyek országában.

Ezeknek az embereknek nagyon alázatosaknak kellett volna lenniük hihetetlen élményük hatására. Isten tiszta szentségének fényében nyilvánvalóvá kellett lennie számukra, mennyire bűnös az emberi természet. Ehelyett azonban a tizenkettő a Jézushoz való viszonyát próbálta méricskélteni a végrehajtott jó cselekedeteik alapján. Elkezdtek számba venni, mennyi áldozatot hoztak érte, és mindegyik ezt mondta: Én sokkal többet tettem azért, hogy elnyerjem a Mester tetszését, mint ti, többiek. Jobban odaszántam magam, hűségesebb voltam, többet adtam.

Természetesen nem tudhatjuk, mi mindent mondhattak a tanítványok. De a Szentírás betekintést nyújt a természetükbe. Először is ott volt a forrófejű, lobbanékony Péter. Elképzelem, amint megszólal: Férfiak, én rögtön rendbe teszem ezt az érvelést. Gondoljátok meg, éppen most jöttem le a dicsőség hegyéről. Olyan dolgokat láttam ott, amelyekről még csak beszélnem sem szabad. Isten közvetlenül szólt hozzám. És emlékezzetek csak, ki járt a vízen az Úrral? Ha valaki is helyet nyert Jézus trónja mellett, az nyilván én vagyok.

Ezek az elvakult emberek teljesen téves úton jártak. Láthatjuk ebből az esetből, hogy hová vezetett a régi szövetség alapján a versengés. A makacs igyekezetnek az lett a következménye, hogy egyesek felsőbbrendűnek kezdték gondolni magukat. Az igazság az, hogy nem számít, milyen hatalmas kijelentést kaptál, milyen bátor bizonyoságtévő vagy, milyen erővel hirdeted az igét, hány démonot űztél ki az emberekből. Isten előtt egyik dolog sem számít ezek közül, ha jobban bízol bármelyikben is, mint Krisztus bevégzett művében, amit azért vállalt magára, hogy Isten elfogadhasson téged. Akkor az ő kereszthalálát hatástalannak nyilvánítod.

Amikor a Mt 18-at olvassuk, nem feledkezhetünk meg arról, hogy mindennel, amit Jézus a földi szolgálata során tett, jövőbeli egyházának alapjait fektette le. A Jelenések könyvéből tudjuk, hogy a tizenkét tanítvány lett Krisztus egyházának talpköve, az az építőanyag, amelyet Krisztus használt épületének felépítéséhez. És ennél az eseménynél, hallva tanítványai érvelését, a Úr bizonyára teljesen megdöbbent.

Az egész Újszövetség úgy beszél Isten népéről, mint gyermekekről – Isten gyermekeiről, a királyság örököseiről, a vőlegénytől származó utódokról, az ígéret gyermekeiről. Amikor Pál a galata hívőkhöz fordult, „gyermekeim”-nek nevezte őket, a megtérésben csecsemőknek, akikben Krisztus formálódik ki. Amikor Krisztus meghallotta, miről beszélgetnek a tanítványok, bizonyára aggódott összes „kisbabája” – az éretlen, tudatlan, ártatlan megtérők tömegei – miatt, akiket szolgálatuk által szeretett volna beépíteni gyülekezetébe. Tudta, hogy egyházát nem engedheti ilyen keverék tanításra felépülni.

JÉZUS GONDOT FORDÍTOTT ARRA, HOGY A HITBEN KISKORÚAKAT SOHA NE BEFOLYÁSOLJA AZ A TANÍTÁS, MELY SZERINT A HITHEZ JÓTETTEKET KELL KAPCSOLNI.

Krisztus tudta: nem engedheti meg, hogy tanítványai továbbra is ezt a testies tanítást higgyék és hirdessék. Különben a hitben gyermek megtérők azt gondolnák: „kiérdemelhetem az üdvösségemet”, és megpróbálnának azon munkálkodni, hogy elnyerjék Isten kegyét. Ez azt jelentené, hogy Krisztus kereszthalála hiába történne, és Isten örökkévaló céljai kudarcot vallanának.

Jézus azt is tudta, hogy miután tanítványai elfogyasztotta a húsvéti bárányt, nemsokára ki kell innia az új szövetség poharát. Halála jelzi majd a végét a régi szövetségnek, amely a cselekedetekre és az emberi erőfeszítésekre épült, és amelyek Isten számára többé már nem lesznek elfogadhatók. Egyedül a benne való hit lesz az érdem.

Mit tett tehát ekkor Jézus? Máté elmondja, hogy Krisztus magához vont egy kisgyermeket, és a karjába vette. Szeretett volna tanítványainak nagyon világosan illusztrált tanítást adni. Így szólt hozzájuk: „ezt mondta: Ámen, mondom nektek, hogyha meg nem változtok (fordultok) és nem lesztek olyanok(ká) mint a (kis)gyermek, (egyáltalán) nem mentek be az Egek (Istenének) a Királyságába, aki tehát megalázza magát (kicsi lesz) mint ez a kisgyermek, az a nagyobb az Egek (Istenének) Királyságában, és aki befogad egy ilyen (kis)gyermeket az én nevében, engem fogad be,” (Mt 18,3-5).

E három versben Jézus azt mutatja be, milyen kapcsolatot szeretne kialakítani népével. Ezt mondja: Nézzétek ezt a gyermeket! Ez az én jövődő egyházam. Ez a kisgyermek képviseli az összes új hívőt, aki gyermeki hittel jön majd hozzám minden népből, nemzetből és törzsből. Mondom nektek, hogy egyházamnak úgy kell viszonyulnia hozzám, mint ahogyan ez a kisgyermek teszi.

Nehogy félreértsük a dolgot! Jézus itt erős szemrehányást tesz tanítványainak. Amikor ezt mondja: „ha meg nem tértek”, a tanítványok talán csodálkoznak: Mi, térjünk meg? Hiszen mi az ő választott tanítványai vagyunk! Miről beszél a Mester?

Az a görög szó, amelyet Jézus használ itt a megtérésre, azt jelenti: éles fordulat. Jézus tehát ezt mondta ezeknek az embereknek: Sürgősen más irányba kell fordulnotok, éles fordulatot kell tennetek az Istenről való gondolkodásokban. Mielőbb fel kell hagynotok azzal a vélekedéssel, hogy saját cselekedeteitek révén különleges helyet foglalhattok majd el a királyságomban. Ez a régi szövetség – és ez hamarosan véget ér.

Jézus végső csapást akart mérni erre a halálos tanításelegyre, hogy egyszer s mindenkorra kiírta a tanítványokból. Ezért a továbbiakban azt kérte a tanítványaitól, hogy alázzák meg magukat teljesen. Megparancsolta nekik: legyetek olyanok, mint a kisgyermek! Ezt is hozzátette: rátok építem egyházamat. És ha bármi részt akartok benne, akkor olyan alázatosoknak kell lennetek, mint ez a kisgyermek, akit a karomban tartok.

Egyes keresztény tudósok szerint ebben az igeszakaszban Jézus arra próbál tanítani minket, hogy gyermeki magatartásra és hozzáállásra van szükségünk ahhoz, hogy istenfélők legyünk. En azonban nem olvasok ki ilyet ebből az igéből. Inkább azt gondolom, hogy Jézus két egyszerű dolgot kér tőlünk: tagadjuk meg önmagunkat, és minden bonyodalom nélkül szenteljük oda magunkat neki. Ha ezeket megtesszük, akkor leszünk az ő királyságának valódi szolgálói. „aki tehát megalázza magát (kicsi lesz) mint ez a kisgyermek, az a nagyobb az Egek (Istenének) Királyságában, és aki befogad egy ilyen (kis)gyermeket az én nevében, engem fogad be.”

A SZENTÍRÁS SZERINT JÉZUS TUDTA, MI LAKIK AZ EMBERBEN: MENNYIRE KÉPTELENEK ELFOGADNI AZ EMBEREK A KRISZTUSI EGYSZERŰSÉGET.

Ó, milyen bonyolult teológiát és tanrendszert találtunk ki! Az Úr azonban mindezt előre látta. Tudta, hogy majd felekezetek jönnek létre különféle hitbeli megkötésekkel, mint például ezek: „Meg kell tartanotok a csoportunk előírásait!”, „Tisztelnetek kell Jézus anyját, Máriát!”, „Be kell merítkeznetek gyülekezetünkben, ha üdvözülni akartok!”

Az írástudók és a farizeusok Jézus szülőhelyéről, gyermekkorának körülményeiről vitatkoztak, vagy arról, hogy hol és mikor tett szert szellemi ismereteire – ezzel szemben Krisztus korának gyermekei egyszerűen hozzá futottak, amikor hívta őket. Szerető karjába vetették magukat, nem kérdeztek semmit, nem kételkedtek, nem érveltek. Nem kellett őt méricskéljniük – egyszerűen csak szerették Jézust.

A Mt 21 leírja, mennyire ragaszkodtak ezek a gyermekek Jézushoz. Az igerész szerint a templomlátogatók és a pénzváltók el voltak foglalva vallásos tennivalóikkal és törvényeskedő feladataikkal, megpróbálva elnyerni Isten tetszését. De nézzük, mit tettek a gyermekek? „... [a gyermekek] a templomban ezt kiáltották: »Hozsánna a Dávid Fiának!«, (Mt 21,15) Ezek a kicsinyek lelkesen dicsőítették Jézust.

Ne értsetek félre engem: hiszem, hogy fontosak a tanítások.

Meg kell értenünk olyan fontos teológiai elveket, mint a hit általi megigazulás, a megszentelődés és az új szövetség. Ha azonban ezek a dolgok nem teremtik meg bennetek az életet, csak holt betűk maradnak.

Másrészt akik gyermeki egyszerűséggel jönnek Jézushoz, igazi szellemi tudáshoz jutnak. „Ha valaki kész cselekedni az ő akaratát, felismeri erről a tanításról, hogy vajon Istentől való-e, vagy én magamtól szólok.” (Jn 7,17) Krisztus itt voltaképpen ezt mondja: Egyszerűen szeressetek engem, amint ezek a bennem bízó gyermekek teszik. Akkor ismeretet is szereztek. Új szövetséget hoztam el nektek, és eltöröltem minden szabályt és előírást. Mindössze annyit kérek, meneküljete a karomba, és bízzatok bennem, hogy én mindent megadok nektek, amire szükségetek van. Megtanítalak titeket a szeretetből való engedelmességre és az odaszánásra.

Különösen a lelkipásztoroknak kell megtérniük az „én meg tudom tenni” teológiájából. Gondolkodásuknak éles fordulatot kell vennie, és fel kell adniuk az ostoba versengést – azokat a testies cselekedeteket, amelyek arra helyezik a hangsúlyt, hogy kinek van nagyobb temploma, kinek nagyobb a költségvetése, kinek vannak a legjobb istentiszteletei. Abba kell hagyniuk azt az állandó keresést, hogy milyen új utakon érhetnek el jobb eredményeket. Vissza kell térniük a titkos imakamrába, hogy Istentől függjenek inkább, mint az emberektől.

JÉZUS SZIGORÚAN FIGYELMEZTETTE AZOKAT, AKIK AZT TANÍTOTTÁK, HOGY A KERESZT NEM ELÉG AZ ELVESZETTEK MEGMENTÉSÉRE.

Krisztus nagyon világosan megmondta tanítványainak: „aki pedig megbotránkoztat (botlásba visz) egyet e kicsinyek közül, akik bennem hisznek, jobban járna, ha malomkövet kötnének a nyakába és a mély tengerbe süllyesztenék. Jaj a világnak a botrányok (a botlásba vivő alkalmak) miatt! mert szükséges (elkerülhetetlen) ugyan, hogy botrányok jöjjenek, mégis jaj annak az embernek, aki által jön a botrány.” (Mt. 18,6-7)

Jézus kifejezte haragját azok iránt, akik azt tanítják, hogy a kereszt nem elég az üdvösséghez. Figyeljük meg, hogy nem a keményszívű farizeusoknak vagy a kételkedő zsidóknak beszélt! Nem, ő közvetlenül az egyháza talpköveihez szólt, a saját tanítványaihoz! Figyelmeztette őket, hogy ne botránkozzanak meg az új szövetségen! El kell fogadniuk az igazságot, hogy egyedül Jézus az, aki teljes fizetség a bűneinkért.

Jézus ezt mondja a mai egyháznak is: Jaj annak az igehirdetőnek, tanítónak vagy bizonyágtevőnek, aki akadályozza, hogy ezek a kicsinyek megtérjenek! Ok egyszerű hittel és bűnbánattal jönnek hozzám. Ti azonban haragomat vonjátok magatokra, ha megbotránkoztatjátok őket ezt mondva: „Jézus nem elég. Ha valóban üdvözülni akartok, többet kell tennetek. íme, itt vannak egyházunk tanításai és szabályai.”

Megtörténik ez a ti egyházatokban? Mi van, ha belép a gyülekezetetekbe egy fiatal nő vastagon sötétre rúzsozott szájjal, testhez simuló ruhában és szokatlan, égnék álló lila hajjal? Lehet, hogy beteg, belefáradt az életbe, és szeretné megismerni Krisztust. Ezért így imádkozik: „Jézus, ha létezel, mutasd meg magad nekem!”

Aztán odajön hozzá valaki, ránéz, és ezt mondja: „Sajnálom, hölgyem, aki keresztény, az nem nézhet ki így. El kell távolítania a sötét rúzszt! És nem jöhet többé a gyülekezetbe ilyen szűk nadrágban. Szégyellje magát!”

Vagy megjelenik egy hosszú hajú fiatalember, és alkoholszagot árasztva besétál az istentiszteletetekre. Épp, hogy bemenekült az utcáról, és azt keresi, vajon tényleg jelen van-e Krisztus a gyülekezeti közösségben. Odamegy hozzá valaki a gyülekezetből, és így szól hozzá: „Fiatalember, le kellene vágatnia a haját! És milyen szaga van – mi ez, sör? Nem hiszem, hogy tényleg üdvözül. Ha Istennek akar szolgálni, meg kell változnia. Aki keresztény, annak nem lehet ilyen a külseje, és nem lehet ilyen szaga.”

Természetesen úgy gondolom, hogy az ivás ördögi dolog. Azt is hiszem, hogy a nőknek szerényen kell öltözködniük. A fiatal hívőknek azonban időt kell hagyni arra, hogy a Szent Szellem meggyőzze őket ezekről a dolgokról. Krisztus minden gyermekének teljes szeretetre és támogatásra van szüksége a gyülekezet részéről, amíg meg nem találja a helyes utat.

RITKÁN FORDUL ELŐ AZ EGÉSZ BIBLIÁBAN, HOGY ISTEN OLYAN KEMÉNYEN BESZÉL VALAMIRŐL, MINT E HELYEN JÉZUS.

Pásztorok, evangélisták és tanítók! Vésődjön a szívetekbe Jézus kemény szavainak komolysága: „...jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tenger mélyébe vetik”!

Semmi sem keltette fel annyira Jézus haragját, mint az a támadás, ami ezen igazság ellen szólt. Azt gondolhatjuk, hogy haragja elérte a csúcát, amikor a pénzváltókat kiűzte a templomból. Az azonban semmi ehhez a vádbeszédhez képest. Szavai itt még szigorúbbak, mert tudja, hogy a cselekedetek és a kereszt összevegyítése az egész egyházat romba döntheti.

Ismerek egy orosz pástort, aki azt hirdeti, hogy senkinek sem teljes az üdvössége, amíg először nem szenvedett. Ő egyszer ezt mondta nekem: „A gyülekezeteknek nincs joga örvendezni addig, amíg mindannyian el nem szenvedtek nehéz időket.”

Nem, soha! Isten szolgáljaként reszketve hallom, amit Jézus mond itt a gyülekezetének: ha közülünk bárki, bármilyen szolgálatban álljon is, ember alkotta erkölcsi törvényekre, törvényeskedő szabályokra vagy bármely más emberi előírásra vonatkozóan azt állítja, hogy szükséges az üdvösséghez, az magának Istennek a haragjával találja szembe magát. Ha leterheljük Krisztus akármely gyermekét saját felekezeti előírásainkkal, jobb lenne, ha a tenger mélyére vetnénk minket!

MOST ÉRÜNK A SZENTÍRÁS EGYIK LEGINKÁBB FÉLREÉRTETT FEJEZETÉHEZ.

Ahhoz a fejezethez értünk, amelyet „csonkítási” szakaszként ismerünk. Jézus ezt mondja itt a tanítványainak: „Ha pedig a kezed vagy lábad megbotránkoztat (botlásba visz, kelepcebe csal) téged, vágd le és dobd el (magadtól), jobb neked, ha csonkán és sántán mégy be az életbe, minthogy két kézzel vagy két lábbal dobjanak (vessenek) az eoni [(világ)korszakig tartó] tűzbe,” (Mt. 18,8).

Jézus ezzel a szóval kezdi a mondatot [az angol régi fordítású biblia szerint - a ford.]: „ennélfogva” – ami azt jelenti: ennek fényében. Belehelyezi ezt a kijelentést annak az egész tanításnak az összefüggésébe, amelyet a cselekedetek és a kereszttel keveredése kapcsán ad. Tehát amikor ezt mondja: „Ha a te kezed vagy lábad botránkoztat meg téged...”, akkor arról a botránkozásról beszél, amelyet a kereszttel okoz a testi embernek.

Emlékeztetek: Jézus már korábban megmondta, hogy a következő kijelentés sok hívőre igaz lesz: „mert amikor jön a szorongatás (nyomorúság), vagy az üldözés az Ige szava miatt, azonnal megbotlik (eltántorodik). [megbotránkozik- Károly - ford. szerint]” (Mt 13,21). Krisztus nagyon világosan kijelentette: Isten ígéje sokak számára botránkoztató lesz. Saját földijeim is megbotránkoznak, amikor erről beszélek nekik (lásd a 13,57-et).

Ne feledjük, milyen emberekhez beszél Jézus! Az első századi gyülekezetet alkotó hívő zsidók kijelentették: „Meg tudom oldani. Képes vagyok megtartani a törvényt.” És sokan közülük sosem alázták meg magukat, és nem törekedtek az üdvösségre. Ehelyett saját kezükbe vették a dolgokat, életüket alárendelték a vallási szabályoknak és rendelkezéseknek. Elsősorban Mózesre figyeltek, nem pedig Krisztusra.

Amikor Jézus itt ezt mondja: „várd ki – vágd le”, elsősorban a zsidó hallgatókhoz szólva a saját jótetteikben való bizalomról beszél. A kéz, a láb és a szem mind a testet jelképezi – a függetlenség eszközeit, amelyek által az ember a saját útját járja, a maga akarata támaszkodik, és emberi erőfeszítésekkel akarja elszakítani magát a bűntől. Az ilyen embernek ezt mondja Jézus: A szemed rossz irányba néz. Saját képességeidre és erődre akarsz támaszkodni. Ezért várd ki a szemed! Meg kell tisztítanod a testedet, az elmédet és a szívedet ettől a helytelen gondolkodástól! Tegyé le erről, és sürgősen távolítsd el magadból! Vágd ki magadból a reményt, hogy bármiféle saját érdemet vagy jószágot felajánlhatsz Istennek! A kívánságokat és a botránkozásokat le kell metszeni, de nem a saját keziddel. Ezt a Szellem végzi el. – Ezután pedig egyszerűen fuss az én karomba! Alázd meg magad, ahogyan egy kisgyermek, és fogadd el, hogy győztem a kereszten! Add át magad teljesen nekem, hogy életed tőlem függjön! A Kálvárián elvégzett művem alapján többé már nem vagy a magadé. Megvásároltalak. Az én Szellemem véghezviszi majd benned a megszentelődést, amit tőled kérek.

Pál apostolnak a galatákhoz írt levele ugyanezt az üzenetet közvetíti. Ebben a gyülekezetben a zsidó hívők Krisztus gyermekeit belegabalyították egy csomó kötelékbe, mert ragaszkodtak ahhoz, hogy az üdvösség érdekében minden hívőt körül kell metélni. Pál nagyon határozottan megszidta őket: „ha körülmetélkedtek, Krisztus semmit sem fog használni nektek.... Nem használ nektek a Krisztus, akik a törvény által kerestek igazságot. Kiestetek a kegyelemből. Mi ugyanis Szellem által hit alapján várjuk az igazságosság reménységét. Mert a Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedésnek, sem a körülmetéletlenségnek nincs semmi ereje, csak a szereteten át munkálkodó hitnek.” (Gal 5,2.4-6).

Halljátok, mit mond itt Pál? Kijelenti, hogy a galaták kiestek a kegyelemből. Még ezt is hozzáteszi: „Bárcsak ki is metszenék magukat, akik lázítanak titeket (zavart támasztanak köztetek)” (12. v.). Az eredeti görög szöveg tartalmaz még itt valami nagyon fontos dolgot. Pál ezt mondja: „Bárcsak adná Isten, hogy a cselekedetek hatalmát hirdető tanítók kimetszenék magukat, ahogyan Kübelé apokóposzai tették.”

Galáciában mindenki tudta, milyen vallási kultuszról beszél Pál. Ez egy különös istentiszteleti forma volt, Galácia egyik nagyvárosában, amelyet Pessinusnak neveztek. A szertartás abból állt, hogy áldozatokat

hoztak a Kübelé nevű istennőnek. Elkötelezett követőit apokóposzoknak [jelentése: lemetszett, kiherélt – a ford.] hívták. Ezek az emberek öncsonkítást végeztek, és addig ütötték-verték a saját hátukat, amíg véresek nem lettek.

Pál tehát lényegében ezt mondta a galatáknak: Ha megpróbáljátok megkerülni a keresztet, és abban bíztok, hogy a testetek megmetszése által elnyeritek Isten tetszését, akkor miért nem mentek végig ezen az úton? Csatlakozzatok az önostorozókhoz, az apokóposzokhoz, és szó szerint csonkítsátok meg a testeteket. Végül is ha a teológiátok helyes, akkor nem elég egy kis vágás, nagyobb darab levágása sokkal szentebbé tesz.

Tegyetek úgy, mint az apokóposzok!

Pál tanítása ugyanaz volt, mint Krisztusé: Az üdvösség ajándéka, amelyet Isten ad nektek, nem a test egyes részeinek megmetszésétől függ. A Szent Szellem lemetsz rólátok mindent, amit szükségesnek ítél. Eltávolít rólátok minden gonoszsgót, ami a gondolkodásotokban gyökerezik. Szakadjatok hát el attól a tanítástól, hogy saját cselekedeteitek révén üdvözíthetitek magatokat!

Kérdezem tőletek: Ha nem azon az alapon álltok, hogy Jézus a kereszten mindent elvégzett, akkor mi a célja a test megvágásának? Hová vezetnek az előírások és a szabályok? Mi értelme próbálkozni azzal, hogy elnyerjétek Isten tetszését? Az eredmény az, hogy 600 vagy még több mód született arra, hogy Istennek tetszeni lehessen – és senki nincs, aki valaha is megtartotta vagy teljesíteni tudta volna mindegyiket.

Jézus ezekkel a szavakkal zárja le tanítását erről a kérdésről: „mert azért jött az Emberfia, hogy megmentse (megtartsa) ami elveszett!” (Mt 18,11). Urunk erre figyelmeztet: Nem tudjátok megmenteni magatokat. Ezért jöttem el én. Üdvösségeteket egyedül én tudom kimunkálni.

Eljutottál-e oda, hogy végleg eltávolíts magadból minden függőséget a saját testedtől? Mondtad-e már: „Uram, tudom, hogy én nem vagyok képes megtenni. A kezem, a szemem, a lábam minden eluralkodik.” Ha még mindig a régi szövetség kötelékében élsz, meg kell bánnod, és meg kell vallanod: „Jézusom, én már nem tudom többé irányítani az életemet. Mindent elrontottam, amihez csak hozzányúltam. Segíts most nekem, hogy elvágjak minden függőséget a szememtől, a kezemtől, a lábamtól! Szabadíts meg minden olyan testies próbálkozástól, amellyel neked akartam tetszeni! Szellemed által metssz le tagjaimról minden botránkoztató kívánságot és szokást!”

Nem neked kell végrehajtanod a lemetszést. Jézus kereszttáldozata minden erőfeszítésednek véget vetett. Egyszerűvé tette számodra az utat. Mindössze csak gyermeki bizalommal hinned kell abban, amit Krisztus elvégzett érted – hinni a szövetségkötéskor tett ígéreteiben és gondviselésében.

4. Fejezet

ÚJ SZÖVETSÉGRE LÉPÉS A HALÁLON ÁT

EGY KORÁBBI FEJEZETBEN MÁR LESZÖGEZTEM, hogy továbbra is az emberé annak a terhe, hogy minden dologban engedelmeskedjen Istennek. Bár az új szövetség révén a Szent Szellem ellát minden szükséges erőforrással ahhoz, hogy a szövetség ránk eső részét meg tudjuk tartani. Az új szövetség létrehozásakor Isten esküvel kötelezte magát arra, hogy ellát minket a szükséges erővel ahhoz, hogy megtarthassuk a szövetség minden feltételét és követelményét. Amikor pedig Isten megesküszik, hogy „megteszem”, hittel feleljük: „Úgy legyen.”

Hadd mutassak nektek még egy csodás igazságot az új szövetséggel kapcsolatban. Az írás azt sugallja, hogy az Úr sosem jut elég közel a népéhez, a népet pedig sosem tudja annyira közel hozni magához, mint szeretné. Ennélfogva e kötelező érvényű szerződés által szorosan egyesít magával, magához köt és átalakít. Az új szövetségben az Úr vállalja, hogy megőrzi gyermekeit a bukástól, vigasztalja, bátorítja őket, és biztosítja, hogy a bennünk lakó Szent Szellem meg tudja törni és meg is törí a bűn erejét és hatalmát.

Ez az igazság az egyetlen reményük azoknak a hívőknek, akiknek a szíve vereséget szenvedett a szorongató bűnnel folytatott harcban. Csak akkor arathatunk teljes győzelmet a bűn felett, ha feltárul számunkra az új szövetség titka.

ISTEN AKKOR TÁRTA FEL ELŐTTEM A KERESZT ÉRTELMÉT, AMIKOR MÉLYEN ÁTÉREZTEM, MENNYIRE ÉRTÉKTELEN ÉS SEMMI VAGYOK.

Éveken át törekedtem az új szövetség megértésére, mert hittem, hogy olyan csodás igazságnak bizonyulhat, amely megszabadíthatja az utolsó idők bűnökkel terhelt gyülekezetét a példátlan erkölcsi romlástól. Szorgosan kutattam ezt az igazságot, elolvastam minden könyvet, ami a témáról fellelhető volt. De mindegyik túlságosan tudományos és titokzatos volt. Szerettem volna a saját életemben látni és megtapasztalni az új szövetség hatalmát. Ha valóban a szövetség a titka a bűn feletti uralkodásnak, akkor nagyon is gyakorlati módon kell megnyilvánulnia annak a harcnak a során, amelyet a saját szívem megtisztításáért folytatok. Elmondtam Istennek, hogy sosem fogok tudni másoknak beszélni erről a szövetségről, ha nem tapasztalom meg munkáját a saját életemben. Akkor csak holt betű marad.

Felajánlottam tehát az életemet és szolgálatomat az Úrnak, mint egyfajta szellemi laboratóriumot, amelyben kipróbálhatóak és igazolhatóak azok az igazságok, amelyeket megmutat nekem. Most már elmondhatom nektek, hogy az új szövetség feltárása volt számomra a leginkább életadó, bűnpusztító igazság, amelyet valaha is megismertem vagy megtapasztaltam.

Attól a naptól fogva, amikor Isten megígérte nekem, hogy megnyitja előttem a szövetség igazságait, éveken át imádkoztam: „Uram, mikor feded fel előttem a szövetség értelmét?” Ő így válaszolt: „Meg kell tapasztalnod a keresztet, mielőtt megértenéd. Az új szövetség tanítását csak akkor fogod megérteni, ha már átmentél azon a folyamaton, hogy felveszed a keresztet, és teljesen meghal benned az önzés.”

Nem hiszen, hogy igazán megérthetjük az új szövetség lényegét, amíg mélyen át nem éljük személyesen a kereszthordozást. Mindig is ismertem minden részletében Krisztus kereszthalálát. Amikor fiatal lelkész voltam, élénk színekkel ecseteltem a keresztet. Őszintén beszéltem arról, milyen szomorú lehetett Jézus, amikor Péter megtagadta, milyen lehetett, amikor a töviskoszorút a homlokára nyomták, hogyan gúnyolták, hogyan kiabált a csúfolódó csöcselék, miként hatoltak kezébe a szögek, hogyan dőfte át oldalát a lándzsa. Szenvedélyesen prédikáltam, elvittem a hallgatóságot Júdás kertbéli csókjától az utolsó felkiáltásig: „Elvégeztetett.” Azonban ezek a részletek – beleértve a Kálvárián történtek pátoszáit is – nem a kereszt legmélyebb értelmét jelentik. Közülünk sokan ismerik a Kálvária fizikai történéseit, de kevesen élték át és értették meg Krisztus megfeszítésének valódi szellemi jelentését, nem beszélve arról, hogy mit jelent felvenni a saját keresztünket, és meghalni Krisztussal együtt.

Jézust tömegek követték mindenfelé, amerre járt. Egy alkalommal váratlanul megállt, a tömeghez fordult, és így szólt:

„...aki nem hordozza (veszi vállára) a keresztjét, és nem jön utánam, nem lehet nekem tanítványom” (lásd a Lk 14,27-et). Mi, hívők életünk során folyton halljuk ezt a mondatot: „Vedd fel a keresztet, és kövess engem!” Olvassuk Jézus szavait: „...Aki nem veszi föl keresztjét (kínkaróját) és nem követ engem, nem méltó hozzám.” (Mt 10,38). „ha valaki (én)utánam akar jönni, tagadja meg magát és vegye fel a keresztjét és kövessen (engem),” (Mt 16,24) Azután Pál is kijelenti: „Nálam pedig szóba se jöjjön a dicsekedés, hacsak Urunknak, a Krisztus Jézusnak keresztjével nem, akin keresztül nekem a világ (kozmosz) meg van feszítve, én pedig a világnak.” (Gal 6,14).

A dilemma ebben áll: Nem lehetek Krisztus tanítványa, ha nem veszem fel a keresztet. Nem követhetem őt másképpen, csakis a kereszt útján. Csak akkor érdemlem meg, hogy gyermeke legyek, ha hordozom az ő keresztjét. És arra kapok felszólítást, hogy a kereszttel dicsekedjek. Láthatóan itt van az új szövetség megértésének kulcsa. De hogyan vegyem fel a keresztet, hogyan öleljem át, és miként ragaszkodjam hozzá, ha nem is tudom, mit jelent?

Hányféle meghatározását hallottad a keresztnek életed során? Elfogadom, hogy a sok év alatt sosem mutatták be nekem a keresztet úgy, hogy az kielégítette volna legmélyebb sóvárgásomat iránta. Nem tudtam a maga teljességében prédikálni róla, mert nem tapasztaltam meg. Teológiai szempontból is titok maradt számomra.

Elkeseredésemben az Úrhoz fordultam: „Atyám, tudod, hogy nyugtalan vagyok; szeretném felvenni a keresztet, és követni téged. De hol van a kereszt? Mi a kereszt? Azt mondod, hogy az én kereszt. Pál pedig azt mondja, hogy meg kell feszíttetnem és meg kell hálnom. De Uram, hogyan szólíthatok fel arra, hogy öleljek át egy keresztet, amit nem is értek? Ha pedig nem értem, akkor hogyan juthatok el az új szövetség ismeretére?”

Felelj nekem becsületesen: Érted-e magadra vonatkoztatva, hogy mit jelent a keresztség, a te kereszted, a te halálod? Meg tudod-e magyarázni nekem, mit jelent számodra felvenni a keresztedet, és mi történt, amikor megtetted ezt?

Íme, a legelterjedtebb magyarázat, amit hallottam: A keresztség valamiféle teher – valamilyen zavaró dolog, egyfajta fájdalmas iga -, mint például egy betegség vagy egy tövis a testben. Azonban még ez a meghatározás sem visz közelebb a keresztség megértéséhez. A keresztség, amelyről Jézus beszél, nem csupán valamiféle fizikai megtöretés lelki utunk során. Sokkal mélyebb és sötétebb mindannál, amit eddig felsoroltunk. Hallottam egyeseket, akik ezt mondták: „Az ő keresztsége a gonosz, átkozódó férje.” Vagy: „Az elmúlt húsz évben nem volt nap, hogy ne fájjon valami. Ez az ő keresztsége.” Nem – a keresztség sokkal több, mint ezek a dolgok együttléve.

Nem mondom el, hogy mit tudok tételes tanításként a keresztről. Inkább arról szeretnék beszélni nektek, amit a keresztről megtapasztaltam. (Még mindig dolgozom a teológiáim – később erről is írok majd.) Amit szeretnék veletek megosztani, annak sokak számára semmi értelme, viszont azok, akik saját erejükből küzdenek a szabadulásért, talán meg fogják érteni. Nos, a következő tapasztalatokat szereztem a keresztről:

Átéltam a „semmibe hullást”. Nem nagyon érdekel, hogy a szótár miként határozza meg a semmit. Mindössze annyit tudok, hogy elértem önmagam határáig – egyre lejjebb, le a teljes elhagyatottság helyéig. Olyan keményen és olyan sokáig harcoltam azért, hogy tetszésére legyek az Úrnak, őszintén törekedve, hogy szent és tiszta életet éljek! Állhatatosan próbáltam elnyomni a testemben és a lelkemben minden szenvedélyt és kívánságot. Rengeteg könyvet elolvastam, sok-sok magnószalagot meghallgattam, megoldási módokat, látásokat, titkokat kerestem, hogy győzelmes életet élhessek. Addig sírtam, amíg már nem maradtak könnyeim. Járkálva imádkoztam, térdelve imádkoztam, arcra borulva imádkoztam. Olyan nagyon akartam tetszeni az én Uramnak, hogy addig olvastam a Bibliát, míg a szemem belefáradt. Könnyörgtem a Szent Szellemhez, hogy vágja le a botránkozást okozó jobb kezemet, vágja ki botránkozató jobb szememet, tegyen meg bármit, amit meg kell tennie ahhoz, hogy megszabaduljak a makacs bűnöktől.

Aztán egy napon már nem bírtam tovább. Ekkor már imádkozni sem tudtam. Csak arra voltam képes, hogy feküdtem a padlón, üres lélekkel, könnyek nélkül. Elárasztott a teljes csőd érzése, és csak ennyit tudtam mondani: „Uram, nem tudom így tovább folytatni. Kimerültem. Megpróbáltam, de elbuktam. Miután annyit kerestem a könyvekben, annyit tanultam, annyira igyekeztem, hogy győzzek, még mindig a testemmel csatázom. Nem gyengültek a kísértések. Megpróbáltam élő áldozattá lenni. Küszködtem, hogy hit által éljek. Állhatatosan próbáltam a Szellemben élni és járni, engedni, hogy vezessen és erősítsen engem. De még mindig nem kaptam meg. Még mindig nem értem, miért nem jön be az életembe.”

„Lehullottam a semmibe, ahol így kiáltottam: „Uram, nem tudok már harcolni. Semmim sincs, amit felajánlhatnék neked – nincs érdemem, nem tudok mire hivatkozni. Nincs több erőm, nem küzdök már. Gyenge vagyok, és elhagyatott. Nem tudom kitalálni, mit is kellene tennem.”

A semmi mélyére jutottál, ahol már senkit sem ismersz a földön, aki segíthetne neked. Nincs tanácsadó, nincs, akit szeretsz, sem barát, sem lekipásztor. Olyan hely ez, ahol már tudod: hacsak az Úr nem jön, hogy megváltoztasson téged – megnyissa a szemedet, és megmutassa az utat -, akkor nem tudsz megváltozni. E helyen már a kétely árnyéka nélkül tisztában vagy azzal, hogy magadtól semmire sem vagy képes. Itt egyszer s mindenkorra szembesülsz az igazsággal, hogy testi erőfeszítésed és igyekezeted sehova sem vezetett, és most már minden csak tőle függ. Ha kijelentésre van szükség, akkor ő fogja megadni. A szorongató bűnből a szabadítást a Szent Szellem végzi el. Ha valamit rendbe kell hozni az életemben, azt ő hozza rendbe. Ha öröm és áldás lesz számára az életem, azt ő teszi. Ő mutatja meg, hogyan járjak Szellem szerint. Egyedül a tőle származó hit által történik meg, hogy a Szent Szellem erőt ad leküzdeni a kívánságot vagy a szenvedélyt. Én magam kikerültem a képből. A kiüresedésből kell jönnie a felülről származó erőnek. Ígéreteim értéktelenek, mert egyet sem tudok megtartani közülük. Igyekezetem hiábavaló, mert semmire sem jutok vele.

Lent vagyok az ürességben, ahol már nincs saját akaratom. Nem tudok segíteni magamon, akarat nélküli vagyok. Feladtam a magam akaratát, mert képtelen voltam arra, hogy legalább valamilyen szellemi erőt hozzak létre magamban. Itt már szilárd talajt éreztem a lábam alatt, és emlékeztem arra, hogy maga Jézus sem tudott a maga erejéből cselekedni. „Válaszolt pedig Jézus és (ezt) mondta nekik: Ámen, Ámen mondom nektek, a Fiú semmit sem képes magától tenni, csak azt, amit lát az Atyától, mert amiket Ő tesz, azokat teszi ugyanúgy (hasznóképpen) a Fiú is, mert az Atya kedveli a Fiút és mindent megmutat neki, amit (önmaga) tesz, és ezeknél nagyobb dolgokat is mutat majd, hogy (ti) csodálkozzatok, ... Nem tehetek én magamtól

semmit sem, ahogyan hallom, úgy ítélek és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki engem küldött.” (Jn 5,19-20.30)

Kiüresedett állapotomban így szóltam Jézushoz: „Testben megjelent Isten voltál, mégis szükséged volt az Atya irányítására. Semmit sem tettél magadtól. Várhatsz-e kevesebbet tőlem? Ha neked szükséged volt segítségre és vezetésre minden lépésnél, mennyivel inkább szükségem van arra neked, hogy mindenben a vezérem légy? Mennyivel tanácstalanabb vágyóként ugyanazon szeretet és irányítás nélkül, amelyet te kaptál az Atyától? Jézus, te azt mondtad, hogy Atyád szeret téged, ezért megmutat neked mindent, amit ő maga tesz.”

Ha én Krisztusban vagyok, és az ő Atyja az én Atyám is, akkor engem is szeret. És megmutat nekem mindent, amit általam tenni akar önmagáért. „(ezt) mondta Jézus: amikor felemelitek az Emberfiát, akkor megtudjátok, hogy az én vagyok és magamtól semmit sem teszek, hanem amint tanított engem az Atya, ezeket úgy szólok és aki küldött engem, velem van, nem hagyott engem egyedül, mivelhogy én, amik neki kedvesek azokat teszem mindenkor.” (Jn. 8,28-29)

Az ürességben elhagyatva érzed magad. Szereted őt, vágyól utána, tudod, hogy ő van, de úgy érzed, hogy valami ismeretlen ok miatt hallgat. Nem jön tőle kijelentés a számodra. Nem felel szíved kívánságára, hogy szeretnél világosabb kijelentést arra nézve, ami veled történik. Egy ilyen órában Jézus így kiáltott az Atyához: „Előí, előí, láma sabaktáni! – ami ezt jelenti: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” (Mk 15,34). Én ugyanígy kiáltottam: „Atyám, csupán a te akaratodat akarom teljesíteni, és elnyerni tetszésedet. Miért kell elviselnem ezt az érzést, hogy egyedül vagyok? Miért nem felelsz nekem, amikor ilyen elkeseredett vagyok? Miért csüggeszti lelkemet az elutasítás és a zavar érzése?”

Amikor Jézus ezt mondta: „Vedd fel a kereszted, és kövess engem”, így értette: Végig kell menned a halálnak ugyanazon az ösvényén. A kereszttel megtapasztalása azt jelenti, hogy azt gondold: Isten elfordult tőled, és nem hallgat a megigazulás és a szentség után vágyakozó kiáltásodra. Egy ideig válasz nélkül maradnak az imádságaid. Emiatt szíved felindul, és elkezded érvelni: „Mindössze annyit akartam, hogy olyan legyek, mint Jézus – győzelmesen járni, örömet szerezni neki, örülni az édes közösségben. De mire jutottam? Miért nem látom világosan az utat, miért nem kapok biztatást? Miért van sötétség a lelkemben? Miért érzem úgy, hogy Isten nem hallja, amit mondok neki? Miért olyan bonyolult ez az egész?”

Ez volt az a pont, amikor Jézus a keresztre feszítéskor áttörte a gonoszság felleget, és hittel hangosan felkiáltott: „és Jézus nagy hangon felkiáltott: Atyám, kezeidbe teszem le a szellememet – és ezt mondva kilehelte (kibocsátotta) szellemét,” (Lk 23,46).

Ekkor tapasztalhatod meg legnagyobb erővel a keresztet. Akkor történik meg, amikor kiüresedve alárendelem neki az akaratomat – felhagyok a küzdelemmel és az igyekezettel. Egészen tőle függök. A dolgok teljes mértékben kikerülnek a kezemből; Isten veszi át őket. Szelleme által a halálba visz engem, és új emberként támaszt fel. Feladom a szellememet, a testem függetlenségét. Halálba adok minden nagyvágyást. Meghal bennem a büszkeség és az a vágy, hogy másokat befolyásoljak. Nem cselekszem többé a magam akaratából. Halálba adom terveimet, vágyaimat, akaratomat. Meghal minden törekvésem, hogy tetszésére legyek. És mindenekfölött meghal korábbi testies hitem. Mennyit küszködtem azért, hogy összeszedjem minden hitemet, és megpróbáljam ígéretekkkel megnövelni! Újra és újra ismételttem: „Uram, én hiszek, tényleg hiszek, valóban hiszek. Valóságosan, igazán és őszintén hiszek!” De nem működött a dolog. (Mindig lehet testi kérésünk, hiszen menetrendszerűen jön. Adunk Istennek elég hosszú időt a cselekvésre – de ha nem teljesíti határidőre, akkor az úgynevezett hitünk csúf hitetlenségévé változik.)

Halál – ez az egyetlen út, amelyen át eljuthatunk a régi szövetségből az új szövetségbe. A testben való bizakodásnak meg kell halnia. Nem kell többé hitre törekedni. Ha hitre van szükségem – igazi, krisztusi hitre -, ő megadja nekem. Kaptunk bizonyos mértékű hitet – bár ha igaz, hogy magamtól semmit sem tudok tenni, akkor ez az őbenne való hitre is vonatkozik. Ezért nevezi ezt a Szentírás Krisztusban való hitnek.

Beteggé tesz a bűn? Igazán sóvárogsz szent élet után, amely mentes a test megrögzött kívánságaitól? Akkor légy készen a halálra! Készülj fel a kereszttel hordozására! A régi szövetség kiűz az értelem határain túlra – a semmibe. Ha már feladtál minden reményt, hogy saját emberi erőd és akaratod által legyőzheted a bűnt, akkor készen állsz arra, hogy az új szövetségen át belépj a szabadság dicső birodalmába.

„Én pedig törvény nélkül éltem egykor, de mikor jött a parancsolat, a bűn feléledt. Én pedig meghaltam, és ugyanaz a parancsolat, amely életre szólt, halálba vitt, mert a bűn kiinduló (tám)pontot talált a parancsolat által: megcsalt engem (tévútra vezetett), és megölt általa. Így (te)hát a törvény szent, a parancsolat is szent, igazságos és jó. Tehát a jó lett (vált) nekem halálommá? Szó sincs róla! Hanem a bűn, hogy kitűnjék bűn

volta, a jó által halált munkál számomra (halálot okozza), hogy így szerfelett vétkessé váljak a bűn a parancsolat által,” (Róm 7,9-13)

5. fejezet

AZ ÚJ SZÖVETSÉG ÉS A BENNÜNK LAKÓ SZENT SZELLEM EREJE

EBBEN A FEJEZETBEN AZT SZERETNÉM MEGMUTATNI NEKTEK, milyen nagy szükségünk van a bennünk lakó Szent Szellem erejére. Újra hangsúlyoznom kell: a maga erejéből senki sem képes győzelmes, a bűn hatalmától mentes életet élni. Az ember bánkódhat a bűnei miatt, egész folyónyi könnyet hullathat – azonban saját akaraterije és képessége nem elég arra, hogy kiűzze életéből a megrögzött, erőteljes bűnöket.

Amikor Ezékiel próféta bűnbánatra szólította fel Izrael népét, tudta, hogy Isten bánkodik Izrael elpártolása és megalkuvása miatt. Ezt mondta a népnek: „Térjete meg mind a büntetteitektől, hogy ne legyen nektek bűnre való botlásul. Dobjátok el magatoktól mind a büntetteiteket, ...szerezzetek magatoknak új szívet és új szellemet! ... térjete meg tehát és éljete!” (Ez 18,30-32)

Lényegében ezt mondta Ezékiel a népnek: Tudjátok, hogy rossz, amit tesztek. Akkor miért nem hagyjátok abba? Tegyetek le róla! Mondjátok nemet megrögzött bűneitekre! Forduljatok el tőle, és változzatok meg! Szerezzetek magatoknak új szívet!

Ezékiel maga is megtapasztalhatta életében a Szent Szellem győzelmes erejét. Azoknak az ószövetségi prófétáknak a sorába tartozott, akiknek a megszentelt élete egyedül Isten bennük lakó Szellemének volt az eredménye. Az Ószövetségben többször is olvashatunk olyan emberekről, akiket megérintett a Szent Szellem, és megteltek az ő jelenlétével. Maga a Szellem volt számukra a belső erőforrás, amelyre szükségük volt ahhoz, hogy ellen tudjanak állni a kísértésnek, és győzhessenek a bűn felett. Habár a Szent Szellem kitöltése még nem történt meg, a könyörülő Isten Szellemét adta azoknak, akiket valamilyen nagy feladatra hívott el.

Így történt Ezékiel esetében is. Átéllhette a Szent Szellem erejét, amiről így tett tanúságot: „Miközben beszélt, szellem áradt belém...” (Ez. 2,2). Ezékiel hallgatói azonban mit sem tudtak arról, hogy szükség van Isten Szellemének jelenlétére az életükben. Amikor megpróbálták legyőzni a bűnt, nem jártak sikerrel.

Ez zavarba ejtette a prófétát. Nem tudta felfogni, miért nem tudja Isten igéje egyszerűen meggyőzni az izraelieket, miért nem figyelnek erőteljes figyelmeztetésére, és miért nem változnak meg. Ezért így unszolta őket: Igyekeznetek kell arra, hogy elhagyjátok bűneiteket! Új szellemre van szükségetek!

Éveken át teljes meggyőződéssel hirdetem én is ezt az ószövetségi üzenetet. Bánkódtam, amikor láttam, hogy Isten házában miféle bűnök jelennek meg, és kétségbeesetten akartam, hogy az emberek megtérjenek, és elhagyják vétkeiket. Oly sok szót pazarolva erre így prédikáltam: „Miért engeditek, hogy a bűn romba döntse az életeteket? Miért nem szabadultok meg az állandó megkötözöttségtől, miért hagyjátok, hogy a kívánságok megbéklyózzanak? El kell szakadnotok ezektől! Tegyétek meg most! Elégeljétek meg a rosszat! Ne fogadjátok be többé! Vessétek el magatoktól a gonoszsgot, és fordítsatok hátat neki! Tudjátok, hogy Isten gyűlöli a bűnt – álljatok hát ellen neki, mielőtt elpusztít titeket! Szerezzetek magatoknak új szívet Jézustól!

Nem vonom vissza egyik ilyen prédikációm sem. Hiszem, hogy célja van az ilyen igehirdetésnek, mert megérteti az emberekkel, hogy képtelenek elhagyni a bűneiket, és válságot okoz, ami elvezetheti őket a kereszthez. Isten törvénye tükröt tart elénk, amelyben megláthatjuk, milyen sok bűn terhel minket.

Egyébiránt tulajdonképpen azt kértem az emberektől, hogy olyasmit tegyenek, ami emberileg nem lehetséges. A könyvtáramban jó néhány könyv szól a szentségről és a megszentelődésről. Nagyon meggyőzőek, és mindegyik ugyanazt mondja: Isten azt várja, hogy szentek, tiszták és engedelmesek legyünk. Figyelmeztetnek, hogy milyen következményekkel jár a folytonos bűn, és világosan közlik Isten parancsait. Lényegében ezt mondják: Ezt követeli meg tőletek Isten. És ha nem igazítjátok ehhez az életeteket, akkor ez és ez fog történni.

E könyvek azonban nem mondják meg nekünk, hogyan nyerhetünk erőt és önuralmat az engedelmességhez. Évekig olvastam úgy ezeket a könyveket, hogy nem tudtam, miként gondoskodott rólunk Isten az új szövetség által. Csak arra szolgáltak, hogy még jobban rám nehezedjen bűnösségem terhe és az önvád. Lehetetlent állít, aki azt mondja, hogy „elég csak megtenni”.

Ezékiel korában ez éppen ilyen lehetetlen volt. Izrael gyermekeiben nem volt meg a szükséges erő ahhoz, hogy képesek legyenek hátat fordítani a bűnnek, és felhagyni gonoszságukkal.

Éppen annyira nem tudtak új szívet teremteni önmagukban, mint halottakat feltámasztani.

Ez volt a régi szövetség fő problémája. Tökéletes engedelmisséget követelt az embertől, azt, hogy teljes szívvel hagyja el a bűnt – a parancshoz azonban nem társult belső erő, amely segített volna engedelmeskedni. (Ezért kötött Isten új szövetséget az emberiséggel.)

Bizonyos vagyok abban, hogy voltak Izraelben hívők, akik Ezékiel üzenetét hallva vágyakoztak a megigazulásra. Ebben az időszakban is mindig volt egy maroknyi szent csoport Izraelben. Meggyőződésem, hogy amikor ezek az emberek meghallották a próféta erőteljes és ítéletes üzenetét, így kiáltottak fel: Ez az, amit akarok – új szívre van szükségem! Szeretnék megszabadulni bűneim terhétől és szégyenétől. De sosem sikerül, Ezékiel. Szeretném megtenni, amit mondasz, de egyszerűen nincs bennem erő, hogy végrehajtsam. Megpróbáltam nemet mondani a bűneimre. Mindent megtettem, ami emberileg lehetséges, hogy eltávolítsam lelkemből azt a rettenetes dolgot, amely megkötözve tart. De újra és újra visszaesem ebbe a bűnbe. Nem akarom Istent hibáztatni, és nem akarom, hogy ez a gonoszság elpusztítsa az életemet. Magamtól azonban nem tudom elvetni a bűnömet. Külső erőre van szükségem: új szívre, amit én magam képtelen vagyok megteremteni.

HA SAJÁT ERŐNKBŐL KÉPTELENEK VAGYUNK MEGTÖRNI A BŰN HATALMÁT, AKKOR HOL TALÁLHATJUK MEG A SZÜKSÉGES ERŐT?

Ahogy korábban rámutattunk, Isten az új szövetségben is teljes engedelmisséget követel meg népétől. Nem huny szemet a kegyelem idején sem. Azt parancsolja, hogy hagyjunk el minden gonoszságot, és arra szólít fel, hogy új szívünk legyen.

A zsoltáros így ír: „Az Örökkévaló (Jahve) titka az Ő tisztelőinél van, és szövetségét tudatja velük ” (Zsolt 25,14). Ezékiel korában ez így volt. A próféta a szent maradékhoz tartozott, és igaz istenfélelemmel járt az Úr előtt. Isten pedig igyekezett felnyitni a szemét, hogy meglássa a szövetség hihetetlen áldásait.

Ezékiel bizonyára nagyon el volt keseredve a miatt, ami Izraelben történt. A gyülekezetben teljes volt a zűrzavar. A papok a vagyonuk gyarapításával voltak elfoglalva, maguknak gyűjtöttek kincseket. Becsapták a népet, mert az áldozatok kövérjéből éltek, miközben a lakosság szenvedett. A nép mindenfelé kereste a lelki táplálékot, mivel nem voltak pásztorok, akik vezették volna őket, és bekötözték volna sebeiket.

A Szentírás azt is mondja, hogy az izraeliek továbbra is bűnben éltek, és a maguk igazságában bíztak. Isten ezt mondta Ezékielnek: „És bemennek hozzád, mint szokott bemenni a nép, és ülnek előtted a népembeliek és hallják szavaidat, de nem cselekszik meg azokat, hanem szerelmi dal van szájukban, ez az, amit tesznek, nyereségük után jár szívük. És íme olyan vagy nekik, mint szerelmi dal, szép hangú és jól hárfázó; hallják szavaidat, de nem cselekszik.” (Ez 33,31-32)

Ebben a sötét, reménytelen órában Isten nagy ígéretet közölt Ezékiellel. Kivonta őt a régi szövetség köréből, hogy megmutassa neki azt a dicsőséges művet, amely a messiási korban jön el. Isten felfedte előtte az új szövetséget.

A próféta szája azonnal megtelt az Úr igéjével. Rögvest hirdetni kezdte azt az üzenetet, amely valószínűleg egyszerre töltötte el örömteli borzongással és döbbenettel. Így beszélt általa Isten: „Tiszta vizet hintek rátok, hogy megtisztuljatok. Minden tisztátalanságotoktól és minden bálványotoktól megtisztítlak benneteket. Új szívet adok nektek, és új Szellemet adok belétek és eltávolítom a kőszívet húsothokból, és adok nektek húszívet” (Ez. 36,25-26)

Szinte hihetetlen volt ez az üzenet – majdnem túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Isten ezt mondta: Saját Szellememet adom ennek a bűntől megkötözött népnek. Szellemem által pedig megtartanak majd minden parancsot, amelyet valaha is adtam nekik. Eljutottak odáig, Ezékiel, hogy már nincs tovább. Meghalt bennük minden képesség arra, hogy győzni tudjanak. Az én Szellemem azonban megerősíti őket arra, hogy elhagyják bűneiket.

Milyen dicső igék ezek! Ezékiel bizonyára csodálkozott: Uram, jól hallottam, amit mondtál? Valóban kézbe veszed a dolgokat, és megteszed a népért azt, amire ők maguk képtelenek? Azt mondtam nekik, hogy tisztítsák meg magukat, és szerezzenek új szívet. Te pedig azt mondd, hogy eljön a nap, amikor te magad teszed meg mindezt Szellemed által. Valóban megtisztítod őket, hogy eltávozzon minden szenny az életükből? Valóban adsz nekik új szívet, és engedelmessé teszed őket – egyedül csak kegyelmed által? Igaz lehet ez?

**ÍGÉRETÉNEK IGAZOLÁSÁRA ISTEN EGY LÁTOMÁST HASZNÁLT FEL. ELVITTE
EZÉKIELT EGY VÖLGYBE, AMELY TELE VOLT SZÁRAZ CSONTOKKAL, ÉS ITT
KÉPSZERŰ TANÍTÁST ADOTT NEKI.**

Isten különleges módon jelentette ki Ezékielnek az új szövetség ígértét. Azonban másik látomást is mutatott neki, ami ugyanolyan csodálatos volt.

Így ír erről Ezékiel: „Akkor az Úr rám helyezte kezét, kivezetett engem az Úr szelleme által, és letett a síkság közepén, ami tele volt csontokkal. Körülvitt engem azok mellett mindenfelé, és láttam, hogy nagyon sok csont volt a völgyben, és már nagyon szárazak voltak.” (Ez 37,1-2)

Miután Isten megmutatta Ezékielnek a száraz csontokkal teli völgyet, ezt kérdezte a prófétától: „Emberfia! Fel fognak-e éledni ezek a csontok?” (3. v.) E kérdés által Isten valami nagyon jelentős dolgot mondott Ezékielnek: Ezek a csontok a te népedet jelképezik. Szárazak, kifehéredtek, porladók – egyáltalán nincs bennük élet. Ezékiel, te egy holt gyülekezetnek prédikálsz. Beszélhetsz nekik, amit csak akarsz arról, hogy hagyják el bűneiket, és szerezzenek új szívet. Elmondhatod nekik, hogyan ölik meg őket a bűneik mennyire nagy szükségük van arra, hogy felkeljenek, és új életben járjanak. De kérdezlek téged, Ezékiel: Képesek-e erre ezek a száraz csontok? Képesek-e életre kelni, és figyelni a szavaidra? Kijöhetnek-e hirtelen a sírjukból, csupán azért, mert te vádbeszédet mondtál felettük? Feltámaszthatják-e magukat a holtak? A régi szövetség érvénye alatt ez nem lehetséges.

Sok évet töltöttem azzal, hogy élettelen, száraz csontoknak prédikáltam. Szeretnék odakiáltani az előttem álló élettelen hívőknek: „Miért hagyjátok, hogy a bűn tönkretessen és elpusztítson titeket? Keljete fel tisztátalanságotok sírjából, és járjatok szentségben!” Ha a lelkük beszélni tudna, ezt válaszolnák: „Nem tudom megtenni, prédikátor. Nem látod, hogy halott vagyok? Nincs erőm megtenni, amit kérsz, mert nincs bennem élet.”

Azt mondtam, hogy hívők ugyan, de halottak. Hogyan lehetséges ez, ha üdvösséget csak az kaphat, akiben a Szent Szellem munkálkodik? A halált, amelyről beszélek, Pál írja le a Róm 7-ben. Ez a halál sújtja mindazokat a hívőket, akik a törvény cselekedetei által próbálnak tetszeni Istennek. Pál ezt írja: „én pedig törvény nélkül éltem egykor, de mikor jött a parancsolat, a bűn feléledt. ... Mert a bűn kiinduló (tám)pontot talált a parancsolat által: megcsalt engem (tévútra vezetett), és megölt általa.” (Róm 7,9.11). Másképpen szólva: Amikor a szentséget és a világtól való elkülönülést hirdettem az új szövetség ereje nélkül, a bűnös népet még inkább a halál felé taszítottam. Azáltal, hogy arra ösztönöztem őket, hogy próbálják meg szigorúbban megtartani a parancsolatokat, és igyekezzenek még tisztábban élni, hamarosan rájöttek, hogy saját erejükből nem tudnak engedelmeskedni.

„...meghaltunk annak, ami fogva tartott minket...” (6. v.) Pál ezt mondja nekünk: A törvény jó volt, de lehetetlen volt megtartani; ám megmutatta nekem, milyen mérhetetlenül bűnös vagyok. Ami jónak látszott, az vitt engem a halálba.

Mindazok a hívők, akik a régi szövetség alapján érdemszerző cselekedetekkel szolgálják Istent, még mindig halottak, vagyis képtelenek elnyerni Isten tetszését, és engedelmeskedni neki. Teljesen erőtlének. Ezért van olyan kimondhatatlanul nagy szükségünk arra, hogy megértsük: belénk kell költöznie a Szent Szellemnek.

Ezékiel a Szellemmel való megtöltetés látomása által megtudhatta, milyen új munkát akar végezni Isten a Szent Szellem által. Az Úr teljesen megnyitotta Ezékiel szemét, és lényegében ezt közölte vele: Ezek a száraz csontok egyedül oly módon fognak valaha is életre kelni és engedelmeskedni nekem, ha az én Szellemem beléjük költözik, és elvégzi bennük a munkáját. Ez csakis a bennük lakó Szent Szellem által mehet végbe.

Ekkor Isten utasította Ezékielt, hogy a következőket hirdesse: „Ti száraz csontok, halljátok az Úr igéjét! Így szól az Úr e csontoknak: Íme, Én Szellemet hozok (adok) belétek, hogy fölédjete. Inakat adok rátok, húst

rakok rátok, és beborítlak benneteket bőrrel, és adok belétek Szellemet, hogy föléledjete. És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr” (Ez. 37,4-6).

Ami ezután következett, az Isten természetfölötti munkája volt. Először nagy zaj kíséretében minden erősen megremegett. Majd hirtelen azt látta Ezékiel, hogy a száraz csontok felemelkednek, és egymáshoz illeszkedve testet formálnak. A következő pillanatban hús jelent meg a csontokon. Milyen csodálatos látomás! Isten feltámasztotta az élettelen csontokat, hogy mint edényekbe, beléjük tölthesse Szellemét.

Anélkül, hogy erről tudomása lett volna, Ezékiel az új szövetség üzenetét hirdette meg. Így szólt az üzenet: Ti holt férfiak és nők, halljátok az Úr szavát! Egyedül úgy győzhetitek le az életeteket romboló bűnt, ha Isten Szelleme elvégzi benneteket a munkát. Be kell költöznie az életetekbe, és át kell vennie fölöttek a teljes uralmat. Csak ő kelthet életre titeket, hogy engedelmeskedni tudjatok Istennek.

Ez az üzenet az új szövetség lényege. Egyszerűen kifejezve: Isten Szelleme elvégzi bennünk azt, amire mi, testi emberek, sohasem lennénk képesek. Hogyan történik ez? Úgy, hogy bennünk lakik. Az új szövetség lényege az, hogy a Szent Szellem betölti az életünket, és a hitre válaszul adott ígéretek által munkálkodik bennünk.

MI A LÉNYEGE ENNEK A TANÍTÁSNAK? MIRE TANÍT MEG MINKET A SZENT SZELLEM?

Ez az ígerész arról szól, hogy Isten azt szeretné, ha mi megragadnánk az új szövetség ígértét. Megtanít arra, hogyan lehet igazán élni a szövetség áldásai révén.

Fontos megjegyeznünk, hogy az élettelenül földön heverő, betöltetésre előkészített edények a szövetség alatt voltak. Nézzétek, az Úr így szólt hozzájuk: „Ti száraz csontok, halljátok az Úr igéjét!” (Ez 37,4) A csontok pedig hallották Isten szövetségre vonatkozó ígértét: „Én Szellemet hozok (adok) belétek, hogy föléledjete”

Habár Ezékiel az új szövetség ígértét hirdette a holt csontoknak, azok mégsem örülhettek a szövetség áldásainak. Volt már rajtuk hús, de még élettelenül heverték a földön. Úgy néztek ki, mint a kirakati bábuk: volt szemük, hajuk, az arcuk megszinesedett. De még mindig csak holttestek voltak, az élet legkisebb jele nélkül.

Hítem szerint Isten ezt üzeni ebben a szakaszban: Hallhatjátok, milyen dicső áldásokkal jár az én új szövetségem! Megismerhetitek összes ígértémet, hogy saját Szellememet adom belétek, megerősítelek titeket, hogy mindenben engedelmeskedni tudjatok nekem, új szívemet adok nektek, és megismertetem magamat veletek. Teljesen a szövetségben élhettek, láthatjátok teljességét. Kipróbálhatjátok, milyen az, ha Szellemem elkezd benneteket a munkát. De még mindig nem fogjátok élvezni azt az erőt és szabadságot, amely a szövetség által lehet a tiétek.

Valóban, sok mai hívő ismeri Isten új szövetségét, azonban alig hisznek benne, mert túl szépnek látszik ahhoz, hogy igaz legyen. „Tudom, hogy Isten Szent Szellemét adta az ő népének, hogy betöltse őket, és bennük lakjon – mondják. – Azt is tudom, hogy a Szellem magára vállalja, hogy Krisztus iránti engedmességre indítson minket. Ó, mennyire szeretném ezt az áldást! De hogyan ragadhatnám meg? Hogyan szerezhetném meg azt magamnak?”

Van valami, amit meg kell tennünk. Ezékiel így ír: „Akkor ezt mondta nekem: Prófétálj a Szellemnek, profétálj, emberfia, és szólj a Szellemhez: így szól az Úr, az örökkévaló (Jahve): A négy szél tájéka felől jöjj el Szellem, és lehelj ezekre a megöltekre, hogy föléledjenek! És profétáltam, amint megparancsolta nekem, és jött beléjük Szellem, föléledtek, és lábaikra álltak, felette nagy sereg.” (Ez 37,9-10).

Hirtelen hatalmas, élő és lélegző sereg állt Ezékiel előtt. A Szent Szellem étellel töltötte meg a holttesteket, azok pedig készen álltak a harcra. Egy szempillantás alatt beléptek az új szövetség teljes örömébe és áldásaiba. Isten Szelleme igazi helyére került bennük, és elvégezte az összes megígért változást.

MI TETTE LEHETŐVÉ, HOGY A SZENT SZELLEM BEKÖLTÖZZÖN, ÉS BETÖLTSE SZÜKSÉGEIKET, ÉS BEVIGYE EZEKET A SZÁRAZ CSONTOKAT AZ ÚJ SZÖVETSÉG ÁLDÁSÁBA?

Jézus világosan megmondja: „...mennyei Atyátok [ad] Szent Szellemet azoknak, akik kérik tőle...” (Lk 11,13). A Szentírás azt is közli, mi a helyes módja annak, hogy a Szent Szellemet kérjük.

Ezékielnek nemcsak imádkoznia kellett: Jöjj, Szent Szellem, és töltsd meg ezeket a száraz csontokat újra élettel! – hanem Isten határozottan utasította a prófétát: „Prófétálj a Szellemnek (az én Szellememnek)... így szól az Úr: ... jöjj el Szellem, és lehelj ezekre a megöltekre, hogy föléléjjenek” Az Úr ezt mondta Ezékielnek: Szólj a Szent Szellemhez, Ezékiel! Mondd neki: így szól az Úr: hozz életet! – Emlékeztess a szövetség ígéretére! Közd vele, hogy ezt én esküvel fogadtam neked! – Ezékiel először a csontoknak prófétált, most pedig arra kapott utasítást, hogy prófétáljon, vagyis szóljon a Szent Szellemhez.

A próféta világosan megértette, hogy a Szent Szellemet Isten szövetségi ígéretével kell meghívnia. Ezt kellett mondania a Szellemnek: Meg van írva – Isten megesküdt nekem: elküld téged, hogy lakj bennem. Szent Szellem, te ihletted a szent embereket, hogy lejegyezzék ezeket a dicső ígéreteket. Megígérted az általad ihletett igében, hogy teljesen új szívet adsz nekem, amelyben te leszel az úr. Ezért teljes tisztelettel mondom neked, Szent Szellem: eskü köt téged, hogy teljesítsd az ígéretet. Ez a mindenható Isten ígéje – és én rábízom a lelkemet.

Pál apostol ezt írja: „...ha pedig a Szellemmel a hústest tetteit megölitek (a halálba viszitek), éltek (majd)” (Róm 8,13). Pál nem száraz csontoknak mondta ezeket a szavakat, hanem élő, lélegző hívőknek. Ebben az is benne volt azonban, hogy nincsen valódi életük, ha még mindig uralkodik rajtuk a bűn. Ezt mondta nekik: Ha a bűn hatalmában maradtok, valójában nincs bennetek élet. Belsőleg halottak vagytok: megtértetek, de nem igazán éltek. És mindaddig ebben az állapotban lesztek, amíg a makacs bűn el nem távozik az életetekből. Egyszerűen nem ismerhetitek meg az élet célját addig, amíg Isten Szelleme meg nem öli bennetek a bűnt.

Ezzel szemben ti ezt mondhatjátok: „Dávid testvér, én tudom, hogy a Szent Szellem bennem él. Betöltött engem, és megkeresztelt, testem az ő templomává lett. Nos, ha megígérte, hogy segít nekem elhagyni az összes bűnömet és engedelmeskedni az ő szavának, akkor miért nem érzem működni az erejét az életemben? Itt vagyok én, aki szeretem Jézust, feltételezhetően olyan hívő vagyok, akit betöltött a Szent Szellem – és még mindig nem szabadultam meg teljesen a bűn hatalmától. Úgy érzem, egyedül harcolok azért, hogy igazságban járjak az Úr előtt. Mi a probléma velem?”

Az évek során sok ilyen Isten után szomjazó szenttel találkoztam, beleértve pásztorokat is. Nagy vágy volt bennük, hogy igazán és tisztán éljenek az Úrral. Mégis éveken át küszködtek valamilyen megrögzött bűnnel – talán ingerültség, kapzsiság, emberektől való félelem, keserűség, féltékenység vagy testi vágy kötözte meg őket. Ezek az emberek valószínűleg ezt mondanák nekem: „Tudom, hogy bennem van Isten Szelleme. Még sincs meg bennem a szükséges erő, hogy legyőzzem a bűnömet. Mondd meg nekem: ha Isten Szelleme bennem lakik, akkor hol van ez az erő? Miért nem támad fel bennem? Olyan, mintha valami elfojtana bennem a Szent Szellem működését.”

Úgy hiszem, ha egy keresztény sóvárog a szent élet után, ha egészen át akarja adni magát az Úrnak, akkor csak egyetlen oka lehet annak, hogy mégsem élvezzi a Szent Szellem jelenlétéből fakadó megígért áldást és szabadságot. Ez az ok pedig a hitetlenség.

AHOGYAN JÉZUS NEM TUDOTT MIT KEZDENI AZOKKAL, AKIK NEM HITTEK BENNE, ÚGY A SZENT SZELLEM SEM TUD TENNI SEMMIT AZ ÉLETÜNKBEN, HA HITETLENSÉG REJTŐZIK BENNÜNK.

Életbevágóan fontos Jézus minden követőjének, hogy ne múltbéli tapasztalatai alapján ítélje meg Isten új szövetségi ígéreteit. Ha teljesen átadjuk magunkat a szövetségkötéskor tett ígéretnek – egész lényünkkel hiszünk bennük, bízunk abban, hogy Isten táplálja a hitünket, és megtartja a szavát a Szellem vonatkozásában -, akkor tudni fogjuk, hogy az eredmény teljesen Istenen múlik. És így megállhatunk majd az ítélet napján, mert hűségesek maradunk. Nem szabad lemondanunk arról, hogy vágyakozzunk Isten megígért áldásai után.

Volt az életemben egy pont, amikor örökkévaló jövőmet Isten szövetséges ígéreteire kellett bíznom. Elhatároztam, hogy lelkemet kockáztatva rábízom magam az ő esküjére. Így fordultam a mindenható Istenhez: „Uram, elhiszem, hogy Szent Szellemedet adtad nekem. Hiszem, hogy egyedül ő szabadíthat meg engem a láncoktól, amelyek megkötöznek. Hiszem, hogy meggyőz, vezet, és győzelemre segít. Hiszem, hogy általa engedelmeskedni tudok a te szavadnak. És abban is hiszek, hogy sosem hagy el engem, és azt sem engedi, hogy én magam elszakadjak tőled. Nem akarom akadályozni Szellemed munkáját az életemben. Várom rá, hívom őt, és bízom benne – akár éljek, akár haljak.”

Nekünk is azt kell tennünk, amit Ezékielnek parancsolt az Úr: imában kérni a szövetséget. Emlékeztetnünk kell a Szent Szellemet arra, hogy mi mindent ígért nekünk Isten. Ezt kell mondanunk neki: „Szent Szellem, a mennyei Atya azt ígérte, hogy szívembe költözöl, és én komolyan vettem ezt az ígéretet. Átengedem magam, és együttműködök veled, mert szent akarok lenni. Azt mondtad, hogy segítesz nekem az Úr útján járni és engedelmeskedni minden szavának. Nem tudom, miként tervezed ezt véghezvinni – de megesküdél, és te nem hazudhatsz. Mindez meg van írva, Szent Szellem. Jöjj hát, és végezd el bennem a munkát! Lelkemet teljesen rábíztam erre az ígéretre.”

MINDEZEK A SZÖVETSÉGES ÍGÉRETEK A MESSIÁS ELJÖVETELÉNEK IDEJÉHEZ KÖTŐDNEK – VAGYIS AHHOZ AZ IDŐHÖZ, AMELYBEN MA ÉLÜNK.

A Biblia egyértelműen közli, hogy Ezékiel látomása nem az akkori korra vonatkozott, hanem a miénkre. Isten így szólt a prófétához: „Ez a sok csont Izrael egész háza...” (Ez 37,11). Ezékiel tudta, hogy Isten nem a természet szerinti Izraelről, hanem a szellemi Izraelről beszél.

Tudjuk, hogy Izrael királya, Dávid jóval Ezékiel kora előtt meghalt. Ezért világos, hogy amikor Ezékiel Dávidról prófétált, akkor Dávid megígért utódjáról, az eljövendő Messiásról, Jézus Krisztusról beszélt. „Az én szolgám, Dávid lesz a királyuk: egy pásztoruk lesz mindnyájuknak. Akkor az én törvényeim szerint élnek, rendelkezéseimet megtartják és teljesítik... szolgám, Dávid lesz a fejedelmük örökre.” (24-25. v.)

Gondoljunk bele: A természet szerinti Izraelben semmi sem valósult meg ezekből a prófeciákból. A népnek sosem volt örökös királya, sem olyan pásztor, aki folyamatosan uralkodik a nép között. Ezékiel ugyanis az örökkévaló királyságról beszélt – arról, amelynek uralkodója Krisztus, a nagy Pásztor.

Esetleg ellenvetést tehetsz, mondván: Mi a helyzet akkor a 14. vers szerinti ígérettel, amely ezt mondja: „Szellememet adom belétek, életre keltek, és letelepítelek benneteket a saját földetekben.” Nem az derül ki ebből, hogy ez az ígérlet csakis a természet szerinti Izraelre vonatkozik, mivel a saját földjük egy meghatározott hely? – Nem, egyáltalán nem így van. A héber nyelvben az e helyen használt „föld” szó biztos alapot, szilárd, rendíthetetlen helyet jelent. Így hát Isten ezt mondja ebben a versben: Olyan helyre viszlek titeket, ahol hitben teljesen szilárdak lehettek. Szilárd alap lesz az, ahol semmi sem rendíti meg a lelketeket.

Ezékiel megértette ezt. Ismernie kellett Ézsaiás jövendölését arról az országról, ahová Isten beviszi népét. Ezt írta Ézsaiás: „Nem mondanak többé elhagyottnak, országodat sem mondják pusztaságnak, hanem úgy hívnak, hogy gyönyörűségem, országodat pedig úgy, hogy férjnél van [beulah]. Mert gyönyörködik majd benned az Úr, és országodnak ő lesz a férje” (Ézs. 62,4).

A *beulah* jelentése e helyen: „feleség, akinek a férje az ura”. Ezt is jelenti még: „benne van gyönyörűségem”. Ez az ige nyilvánvalóan a megváltott egyházra utal, amely Krisztus uralma alatt áll.

Az Istennel kötött szövetség szerint ma mindenki, aki igazán hisz Jézus Krisztusban, szilárd és rendíthetetlen talajon áll, urának teljes irányítása alatt. Önmagunktól nem tudjuk alávetni magunkat neki; rá kell bízunk ezt a munkát a Szent Szellemmel. A Szellem az, aki mondja: Beviszlek téged Beulah országba, hogy Urad, Jézus fennhatósága alatt élj, és teljesítsd minden kívánságát.

Olyan korban élünk majd, amikor a fejedelem uralkodik – amikor egyetlen pásztor áll a nép élén: Jézus. A Szent Szellem még ma is vezeti a sokaságot az ígérlet Beulah földjére. Ez a föld szilárdan áll, mert kösziklán nyugszik, aki a Krisztus. Ebben az országban nem leszünk többé démoni hatalmak zsákmánya. Isten ígéje szerint sosem leszünk többé az ördög áldozatai. Most már teljesen betöltött minket a Szent Szellem, és munkálkodik az életünkben.

„De én megszabadítom juhaimat, és nem esnek többé zsákmányul... Egyetlen pásztort rendelék fölénk, hogy legeltesse őket: szolgámat, Dávidot... Én, az Úr Istenük leszek, szolgám, Dávid pedig a fejedelmük lesz... Szövetséget kötök velük, hogy békéjük legyen: kipusztítom az országból a vadállatokat, biztonságban lakhatnak majd a pusztában, és az erdőkben is alhatnak... Nem esnek többé zsákmányul a népeknek, és nem falják fel őket a vadállatok, hanem biztonságban lakhatnak, mert senki sem rémítgeti őket... Akkor megtudják, hogy én, az Úr, az ő Istenük, velük vagyok, és hogy ők, Izrael háza, az én népem – így szól az én Uram, az Úr.” (Ez 34,22-25.28.30)

A mi Urunk úgy adta nekünk ezt a békeszövetséget, hogy kiűzött minden gonosz vadállatot az életünkben. Minden régi kísértet, az összes kínzó gondolat, a minket kísértő bűnöknek még az emléke is eltávozott. Szabaddá váltunk arra, hogy a kereszt győzelmére összpontosítsuk figyelmünket – és a bennünk lakó Szent Szellem erejére.

6. Fejezet

AZ ÚJ SZÖVETSÉG ÉS AZ ISTENFÉLELEM

ÚGY GONDOLOM, HOGY ISTENNEK EL KELL VÉGEZNIEN bennünk egy bizonyos munkát, mielőtt bármiféle szövetségi ígéretre hivatkozhatnánk. Mi ez az előzetes munka, amitől minden más függ? Jeremiás próféta ezt mondja: „...szívükbe adom félelmemet, hogy ne térjenek el tőlem” (Jer 32,40). Isten a szövetségkötést megelőzően az ő félelmét ülteti a szívünkbe Szent Szelleme által.

Jeremiás itt nem a régi, hanem az új szövetség szerinti gondoskodásról beszél. Isten pedig nagyon világosan megmondja, hogyan megy végbe ez az első munka: „Szívükbe adom félelmemet, hogy ne térjenek el tőlem.” Ráébreszt arra, hogy mi nem tudunk szent félelmet kimunkálni magunkban. Nem érhetjük el sem kézzel, sem testi igyekezettel. Nem – ez a szent munka csak egyetlen módon mehet végbe: akkor, ha Isten Szelleme végzi el.

Isten ezt üzeni nekünk ebben az igében: Csodás dolgokat viszek véghez benned. Elküldöm hozzád saját Szellememet, aki beléd költözik, és új szívet ad neked. Teljes szabadulást hoz a bűn uralma alól. Végül kimunkálja benned, hogy akarj az én tetszésemre élni, és ezt meg is tedd. – Van azonban valami, amit a Szellemlenek el kell végeznie benned minden más előtt. Elhelyezi benned a bűn miatti igazi istenfélelmet. Elülteti benned a mélységes vágyakozást szentségem után, így nem fogod elhagyni parancsaimat. Másképpen a bűn mindig eltávolít tőle.

Egyszerűen fogalmazva, a Szent Szellem hatására másképpen szemléljük a bűneinket. Ő tudja, hogy amíg könnyedén vesszük a kívánságokat, sohasem leszünk szabadok. Ezért megmutatja, mennyire elszomorítja és bosszantja ez őt. Miként teszi ezt a Szent Szellem? Felhasználja Isten megítélő igéjét: a szent igazságok hegyes nyílvevesszőként fűródnak belénk.

Ha gyűlöled bűneidet, és igazságban szeretnél járni, akkor készülj fel: Isten szívedbe lövi az evangélium meggyőző nyilát. Érzed majd a lángot, amellyel mélyen a lelkiismeretedbe égeti az igazságot. Eléri majd szíved minden rejtett zugát, feltár minden kívánságot, és minden követ megmozgat.

Sok testies keresztény megpróbálja lerázni magáról a vétket, amelyet Isten ítélő nyila eltalál. Nem akarnak félni bűnük miatt. Ezért állandóan erre az igeversre hivatkoznak: „Nincs tehát most már semmi kárhozható ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak...” (Róm 8,1). Elmulasztják azonban elolvasni az ige további részét: „...akiknek járását-keelését nem a hústest vezérli, hanem a szellem” (4. v.). Ha továbbra is bűnben maradsz, akkor hústest szerint jársz, és nem hivatkozatsz Isten ígéretére, hogy „nincs ítélet”.

Ha ránk nehezedik a vétkünök a Szent Szellem meggyőző munkája nyomán, az Isten kegyelmének köszönhető. Az a célja, hogy rámutasson, mennyire megtévesztő a bűn. Ezért kérünk kell Isten Szellemét, hogy folyamatosan tartsa ébren lelkiismeretünkben a bűn, a tőle való félelem és az ítélet tudatát, de csak addig, amíg teljesen fel nem tárul előttünk, mennyire bűnösök vagyunk. Ekkor tud Isten Szelleme egészen megszabadítani bennünket, mert elérte azt a célt, hogy eljuttasson minket Isten csodálatos kegyelméhez.

AZ ISTENFÉLELEM AZT IS MAGÁBAN FOGLALJA, HOGY FELFOGJUK, MILYEN VESZÉLYESEK A BŰN KÖVETKEZMÉNYEI.

Sok keresztény nincsen tisztában azzal a rettentő veszéllyel, amely fenyegeti akkor, ha megmarad a bűnben. Csak a Szent Szellemlenek az igazságot hordozó tüzes nyila ébresztheti rá a lelküket arra, hogy a büntől való elrettenéshez szükség van az istenfélelemre. Hadd osszak meg veletek néhány olyan igazságot, amely az Úr tüzes nyílvevesszőjeként átjárta a szívemet.

1. Isten éppen olyan veszélyesnek és gyűlöletesnek tekinti a keresztények titkos kívánságait és bűneit, mint a gonosz bűnösök nyíltan elkövetett bűneit.

Sok hívő gondolja úgy, hogy a rejtett bűnök nem komolyak, mert cselekedetekben nem nyilvánulnak meg. Isten azonban belelát népe szívébe; és az ő szemében az a bűn, amelyet bennünk lát, éppen olyan súlyos, mint a gonoszoké.

Kétségtelen, hogy a mai emberiség több gyilkosságot, népirtást és hivalkodva fitogtatott bűnt látott már, mint bármelyik korábbi generáció. Isten nézőpontjából azonban semmi sem hasonlítható a hívő szívéhez tapadó kívánságokhoz. Gonosz vágyaink, gyűlölködéseink és titkolt bűneink az ő szemében éppen olyan hitványak.

A Jelenések könyvében találunk egy példát erre a szemléletre. Isten ezt mondja a laodiceai gyülekezetnek: „Tudok cselekedeteidről, hogy sem hideg, sem forró nem vagy...” (Jel 3,15). Ismerlek téged – mondja -, hogy nem az vagy, akinek állítod magad. Ezt mondod magadnak: „Semmire sincs szükségem”. Én pedig azt mondom, hogy kihűlőben vagy. Lassan elapad az irántam való buzgóságod. Mindenki úgy látja, hogy szilárdan álló, virágzó gyülekezet vagy. Én azonban szívedbe látok, és tudom, hogy nem az vagy, akinek mondod magad.

A Példabeszédekben olvassuk: „...onnan [a szívből] indul ki az élet” (Péld 4,23). Ugyanígy: „Amit az ember gondol a szívében, ő maga is olyan” [rég fordítású angol biblia szerint a 23,7 – a ford.]. Ezek a versek a Szent Szellem hegyes nyilai. Átdöfik a szívünket, mivel ezt fejezik ki: Nem rejtőzhetsz el Isten tekintete elől. Minden titkos dolog, amit a lelkedbe rejtettél, napvilágra jön. Nem számít, hogy elköveted vagy nem. Isten nem bocsátja meg titkos kívánságodat, gonosz gondolataidat, a bűnhöz való ragaszkodásodat.

Akkor vagy készen arra, hogy elnyerd az új szövetség ígéreteit, ha őszintén kéred a Szent Szellemet: helyezzen beléd istenfélelmet, hogy soha többé ne vedd könnyedén a bűnt.

2. Minél tovább megmaradunk a bűnben, annál inkább fennáll a veszély, hogy a szívünk megkeményedik.

A Biblia figyelmeztet, hogy ha továbbra is bűnben élünk, esetleg már nem lehet minket meggyőzni. „Vigyázzatok testvéreim, hogy valamelyikőtökben valamikor rossz (gonosz) szív ne legyen, olyan, mely elpártol az élő Istentől. Ellenkezőleg, minden egyes napon bátorítsátok egymást, amíg csak MÁT mondanak, hogy közületek senkit meg ne keményítsen a vétek tévelyítő *hatalma*.” (Zsid 3,12-13)

Valamikor talán remegtél, amikor Isten szavát hallottad. Ellágyultál, amikor olyan igehirdetést hallottál, amelyről tudtad, hogy határozottan neked szól. Volt füled arra, hogy meghallad a Szellem hangját. Azonban egy idő óta valamilyen rejtett bűnnel kacérokodsz – játszol vele, forgatod az elmédben. Ezért mostanában – mivel a bűn már elcsábított téged – érzéketlenül ülsz az istentisztelet alatt, nem számít, mennyire Szellemtől átitatott az igehirdetés. Előfordul, hogy olvasod Isten ígését, közösséget vállalasz a megtört szívűekkel, a megtérőkkel, de az égvilágon semmit nem érzel. A szíved egyre hidegebb lesz, míg többé már egyáltalán nem hat rád semmi.

Ha már a tiéd volt az istenfélelem ajándéka, talán hamarosan meglátod általa, hogy a szíved lassan, de biztosan keményedik. Megérted, hogy minden nappal, amelyen továbbra is dédelgeted a bűnt, egyre közelebb kerülsz ahhoz az állapothoz, hogy a lelkiismereted elalszik. A bűnödöt pedig napról napra kevésbé találod ellenszenvesnek. Hamarosan teljesen vakká válsz, és hamis békesség tölt el. Végül a titkolt vágy átszakítja a korlátokat, amelyeket állítottál neki, és mindenféle gonosz cselekedet formájában vadul szétárad.

Közvetlen közletről láttam egy olyan ember tragédiáját, aki az Úr volt, de hagyta megkeményedni a szívét. Ez a barátom lelkipásztor volt egy nagy gyülekezetben. Isten hatalmasan megáldotta, és igehirdetéseit megtöltötte a Szent Szellem tüzével és erejével. De a lelkipásztor titkos szexuális kívánságot rejtegetett. Egy idő után kényeztetni kezdte ezt a kívánságot, és egy alkalommal házasságtörésen érték.

Isten könyörületes volt a barátomhoz. A gyülekezet vénei és elöljárói megfigyelmezték, és idővel visszaállt a szolgálatba. Amikor a kívánság megfogant a szívében, a Szent Szellem hűségesen figyelmeztette emiatt. Ez az ember azonban sosem vette komolyan a bűnét. Egyik igehirdető a másik után próbálta a szószékről meggyőzni, hogy hagyja el rejtett bűnét. Tudom, mert én voltam az egyik ilyen igehirdető. A pásztor szíve azonban nem hajlott arra, hogy meghallja a Szellem hangját.

Ott voltam egy este, amikor megint lelepleződött. Őt nő jött előre, és bevallották, hogy viszonyuk volt vele. Volt, aki még azt is elmondta, hogy néhány órával azelőtt volt vele szexuális kapcsolatban, hogy a szószékre lépett prédikálni.

Később egy barátom megkérdezte ettől az embertől: „Hogyan engedhette meg a lelkiismereted, hogy megtegyed ezeket? Hogyan tudtál bűnös viszonyban lenni egy nővel, utána pedig sietni a szószékre, hogy Isten szent ígését hirdesd?” A pásztor nevetve válaszolta: „Jó színésznek kell lenni.”

Szeretteim, ilyen a kemény szív. Ezt az embert semmi sem érintette meg. Annyira megkeményedett, hogy képes volt házasságot törni, majd megnyitni a Bibliát, és prédikálni a bűntudat legkisebb jele nélkül.

Kérd a Szent Szellemet, hogy végezze el benned azt az előkészítő munkát, amelynek nyomán megtelsz istenfélelemmel, és hogy tartsa nyitva a szíved Isten ígéjének befogadására. Ha megteszed, ígérete szerint a Szellem lágy (érzékeny) szívet ad neked, olyat, amely formálódik az Ő kezében.

3. Ha megmaradunk a bűnben, akkor Isten botjával találjuk szembe magunkat.

A zsoltáros így ír Isten legfontosabb szövetségi ígéreteivel kapcsolatban: „Ha fiai elhagyják tanításomat, és nem élnek törvényeim szerint, ha megszegik rendelkezéseimet, és nem tartják meg parancsolataimat, akkor bottal büntetem meg őket vétkükért, és csapásokkal bűnükért. De szeretetemet nem vonom meg tőle, és nem csalom meg, mert hűséges vagyok. Nem szegem meg szövetségemet, nem másítom meg, ami a számon kijött” (Zsolt 89,31-35).

Öröm tölt el minket, amikor ezt a csodálatos, az új szövetségre mutató ígét olvassuk. Isten ígéretet tesz, hogy sosem vonja meg tőlünk szerető jóindulatát, és nem számít, hogy esetleg milyen nagyot esünk. Számos hívő azonban könnyedén átsiklik e súlyos figyelmeztetés felett: ha megszegjük Isten törvényét, és nem tartjuk meg parancsolatait, törvényszegésünk miatt isteni botjával látogat meg minket.

Egyszerűen nincs mód arra, hogy enyhítsünk ezen a nehéz ígén. Isten nyíltan, az új szövetség világos nyelvén megmondja nekünk: Ha továbbra sem hagyod el a vétkeket, szigorúnak kell lennem veled. Megbocsátok neked, de bosszút állok a bűnöd miatt. Érezni fogod csapásaimat a hátadon.

A Biblia szerint Isten megbünteti azt, akit szeret. Élénk képet fest erről az igazságról Dávid életének példája. Figyeld meg, mennyit törődött Isten ezzel az emberrel, hűséges szolgájával, aki az Ő kegyeltje volt. Egy alkalommal Dávid borzasztó vétket követett el, amit aztán fedezett, igazolt és titokban tartott hónapokon át. Végül Isten azt mondta: Elég – és elküldte a prófétát, hogy leleplezze Dávid bűnét. Nátán egy hasonlatot használt fel arra, hogy széttűzza Dávid összes mentségét, míg végül a király elismerte: Vétkeztem. Bűnös ember vagyok.

Nem elég azonban a bünt csupán elismerni. Isten nemcsak leleplezte Dávidot, hanem botjával is lesújtott szolgája hátára. Természetesen tudjuk, hogy Isten a botját mindig szeretetből használja. Dávid élete azonban egyértelműen megmutatja, hogy Isten fenyítésének érzése nem könnyű dolog. A sebek, amelyeket okoz, fájdalmasak és gyötrelmesek, és egy életen át tartó következményeik lehetnek. És sokszor a bot nemcsak minket ver, hanem a szereteteinket is és mindazokat, akik közel állnak hozzánk.

Nézzük meg, mit okozott Dávid bűne azoknak, akik körülötte voltak! A törvénytelen gyermek, akit Betsabéval nemzett, meghalt. A csatában izraeli katonák ezreit ölték meg. Botrány övezte az országot, és nevetség tárgyává tette Izraelt az ellenség szemében. És ha még ez nem lett volna elég gyötrelmes, Dávidnak magának is végtelen fájdalmat okozott a bűne: elvesztette Izrael trónját lázadó fia, Absolon keze által, és Absolon serege fáradhatatlanul üldözte, mint egy vadállatot. A pusztába kellett menekülnie saját fia elől, akit annyira szeretett. És vigasztalhatatlanul zokogott, amikor Absolont megölték.

Minden fájdalmas esemény, amelyet Dávid átélt, gyötrelmes emlékeztető volt bűnének következményeire. Végtelen fájdalmát a zsoltároknak fejezte ki, amelyekben leírta, hogy a lelke állandóan gyötrődik, lesújtja a döbbenet, az ágya könnyben ázik. Így kiáltott fel: „Istenem, miért hagytál el engem?” Félve zokogta: „Szent Szellem, ne hagyj el engem!”

Annak, hogy a Szent Szellem istenfélelmet ültet belénk, az a célja, hogy az engedelmisséget ne fenyítés által tanuljuk meg, hanem az önátadás útján.

4. Ha megmaradunk a bűn útján, azt tapasztaljuk, hogy folyamatosan elfogy a békességünk és az erőnk.

Dávid így írt: „Bűnöm miatt megrokkant az erőm, csontjaim sorvadoznak” (Zsolt 31,11). Mint amikor kilyukad az autó olajtartálya, a bűn következtében lassanként minden erő elfogy. A békesség, az öröm és az erő szó szerint csöpög, míg teljesen el nem fogy.

Dávid bevallotta: „...nincs sértetlen csontom vétkem miatt” (38,3). Ezt mondta: Vétkem miatt minden erőm elhagyott. A testem legyengült és elfáradt a miatt, amit tettem. Gonoszságom nem hagy nyugtot nekem.

Dávid megtapasztalta Isten belé fűrődő nyílveességét. Így írt erről: „...nyilaid belém hatoltak, és rám nehezedett kezed” (38,3). Ennek a szeretett szolgának is meg kellett tanulnia, hogy félje Istent. Fájdalmas leckéjének az is része volt, hogy elvesztette az Úr békéjét. Ekkor így kiáltott: „Erőm megtört...” (102,24).

Ismerek olyan keresztényeket, akik mérhetetlenül zavaros életet élnek, mert dédelgetik a bűnüket. Ezek a kiüresedett lelkek mindig lehangoltak, gyengék, örökké harcolnak, de semmire sem jutnak. Állandóan elfoglaltak, örökké mozognak, sosem jutnak el az Úr nyugalamába.

Nem számít, ki vagy – ha titkos bűnt rejtegetsz, folytonos zavarokat tapasztalsz az életedben, az otthonodban, a családotban, a munkádban. Minden, amihez hozzáérsz, tönkremegy. Egyre nyugtalanabb, zavartabb leszel, gond és félelem között hánykolódsz. Eltávozik tőled minden békesség és erő.

Az új szövetségi istenfélelem mennyei ellenszer a bűn esetleges befészkelődése ellen. Ez a Szent Szellem adta félelem nyit ajtót a természetfölötti békének és erőnek. Az istenfélelem értékes, mert előkészíti a szívet, hogy befogadja a szövetség összes többi áldását.

5. A bűnben élés egyik legkeservesebb következménye az, hogy haszontalanná (használatlanná) válunk Isten országa számára.

Láttam olyan embereket, akiket a Szellem hatalmasan használt, majd később Isten félreállította őket. Ezt mondta nekik az Úr: Sajnálom, fiam. Szeretlek, megbocsátok neked, és könyörülök rajtad, de nem tudlak használni.

Számomra ez az egyik legszörnyűbb dolog, ami valaha történhet. Pedig megtörtént Saullal, Izrael királyával is. A Biblia szerint „ezt mondta Sámuel Saulnak: Ostobaságot követtél el! Nem teljesítetted Istenednek, az Úrnak a parancsát, amelyet parancsolt neked, pedig most véglegesen megerősítette volna az Úr Izraelben a királyságodat. Most azonban nem lesz királyságod maradandó” (1. Sám. 13,13-14).

Milyen szomorú szavak! Isten ezt mondta a királynak: Saul, tiéd lehetett volna áldásom egész életedben. Azon voltam, hogy örökké teszem uralkodásodat Izraelben. Nagy terveim voltak veled, hatalmasan használtalak volna. De te nem akartál törődni a bűnoddal. Helyette inkább egyre keserűbb lettél, és a szíved egyre inkább megkeményedett. Ezért végeztem veled. – Isten Szelleme azonnal elhagyta a királyt, és abban a pillanatban Saul nem volt hasznos többé a királyság számára. A Szentírásból kiderül, hogy ettől kezdve minden, amit Saul tett, testi cselekedet volt. Odáig jutott, hogy néhány órával a halála előtt egy boszorkányban bízott meg.

Ide vezet, ha megmaradsz a bűnben: teljesen sivár és gyümölcstelen leszel.

Az Ige kijelenti, hogy az istenfélelem az élet forrása (lásd a Péld 14,27-et). Ez a félelem abban is segít, hogy elkerüld a halál kelepcejét (csapdáját). A Péld 3,7-ben ezt olvassuk: „...féljed az Urat, és kerüld a rosszat!” A Zsid 12,28 erre tanít: „...szolgáljunk Istennek tetsző módon: tisztelettel és félelemmel”. Akik az Úr félelmében akarnak járni, hamarosan teljes kijelentést kapnak az új szövetségi ígéretekéről és áldásokról.

Lehet, hogy Isten éppen most foglalkozik veled a bűnöd miatt. Kilötte ítéletes nyilait a szívedbe, és már érzed, hogy vétkes vagy. Ne ess kétségbe – ez Isten ajándéka! Felruház téged isteni erővel, és megtanít arra, hogy „csak az irántam való szent félelem tud elszakítani téged a bűntől”.

Ha egyszer meggyőződöttél arról, mennyire bűnös vagy, akkor készen állsz arra, hogy a Szent Szellem megvigasztaljon. Az Apostolok cselekedeteiről szóló könyvben olvassuk: „Az egész Júdeában, Galileában és Szamáriában az eklézsiának békessége volt s közben épült, az Úr félelmében előrehaladt és a Szent Szellem bátorítása (vigasztalása) szaporodott benne.” (ApCs 9,31). Érted, mit mond itt az író? Mivel ezek az első századi keresztények Isten félelmében jártak, megkapták a Szentlélek vigasztalását.

De mit is jelent az Úr félelmében járni? Röviden azt, hogy nem feledkezel el a figyelmeztetéseiről. Engeded, hogy a Szent Szellem felszínre hozza bűneidet, hogy felismerd, és messzire vethesd őket magadtól. Eközben létrehozza azt az alapot, amelyre ráépülhet Isten minden egyes neked szóló szövetséges ígérete.

Akkor, amikor az istenfélelem már egészen megragad, rettegni fogsz a bűn veszélyétől és következményeitől. Működni fog benned az istenfélelem ereje, és mindennap ebben a szent félelemben fogsz járni. Végül megérted, hogy eközben Isten irgalmasan munkálkodott benned, és elvégezte, amit ígért: kiszabadított a bűn uralma alól és a rabszolgaságból. A régi szövetség betöltötte a feladatát - most már bízatsz abban, hogy Isten bevisz téged az új szövetségi gondviselésbe és áldásokba.

7. Fejezet

AZ ÚJ SZÖVETSÉG SZABADÍTÓ HATALMA

„KÖZBEN HOSSZÚ IDŐ TELT EL, és meghalt Egyiptom királya. Izrael fiai pedig sóhajtoztak a szolgaság miatt, kiáltottak, és a szolgaság miatt való jajgatásuk feljutott Istenhez. Isten meghallotta panaszkodásukat, és visszaemlékezett az Ábrahámra, Izsákkal és Jákobbal kötött szövetségére. Reátekintett Isten Izrael fiaira, és gondja volt rájuk Istennek.” (2Móz 2,23-25)

Egyiptom királya, akiről ebben az ígérésben szó van, az az uralkodó volt, aki elől Mózes évekkor korábban elmenekült. Ez a király meghalt, és új uralkodó támadt, aki még gonoszabban és gőgösebben bánt Izraellel. Az új király szigorúbb kötelezettségeket vetett ki az izraeliekre, és még inkább megterhelte őket. Nem csupán nagyobb mennyiségű vályogot kellett gyártaniuk, hanem ráadásul maguknak kellett szalmát is gyűjteniük a vályogvetéshez. Amikor nem sikerült elég szalmát találniuk a vályog egybetartásához, az egyiptomiak még keményebben megkorbácsolták őket, mint valaha.

Az izraeliek hamarosan erőt vett a kétségbeesés. A nőket és a gyermekeket is rabszolgamunkára kényszerítették. Be kellett járniuk a száraz vidéket, hogy begyűjtsenek minden szalmát, amit találnak. Minden napjukat a mezőn töltötték, ütötték-verték és úgy kezelték őket, mint az állatokat. Esténként ájultan vánszorogtak haza, a kötegeket cipelve. Megsebezték, elnyomták és kétségbeesésbe taszították őket. Fájdalmukban és reménytelenségükben az Úrhoz kiáltottak; a kiáltásaik végül felhatoltak a mennyekig, és Isten felelt nekik. „Izrael fiai pedig sóhajtoztak a szolgaság miatt, kiáltottak, és a szolgaság miatt való jajgatásuk feljutott Istenhez. Isten meghallotta panaszkodásukat...” (23-24. v.)

Gondoljuk meg: Izrael népe hosszú évekig dolgozott rabszolgaként, s közben egyre csak jajgatott és bánkódott a véget nem érő leigázás miatt. Az „Isten meghallotta” kifejezés azt sugallja, hogy az Úr ekkor hirtelen cselekedni kezdett. Vajon miért várt eddig Isten, hogy mozgásba lendüljön?

A Szentírás ezt mondja: „...visszaemlékezett Isten ... a szövetségére” (24. v.). A héber szöveg szerint: „Isten tudomást vett róluk”. Azt jelentené ez, hogy az Úr az összes korábbi évben megfedkezett népéről, és figyelmen kívül hagyta panaszait? Talán emlékezetkiesésben szenvedett – majd hirtelen eszébe jutott a szövetség, amely szerint védelmezi, megszabadítja és megoltalmazza Ábrahám örökösét?

Természetesen nem. Valójában Izrael mindig is részesült abban az áldásban, amelyet Isten Ábrahámnak ígért a vele való frigykötéskor, még a szolgaság idején is. A nép megsokasodott, amint az Úr megígérte. Nem számít, hogy rabszolgák voltak; Isten megtartotta a szavát, és nemcsak Ábrahámot, Izsákot és Jákobot áldotta meg, hanem minden utánuk következő nemzedéket. „És megállapítom szövetségemet közötted és közötted, meg magzatod között, utánad az ő nemzedékeiken át, örök szövetségül, hogy legyenek Istenül neked és magzatodnak utánad”(1.Móz 17,7)

A fontos kérdés az: Hogyan tudott Izrael annyi éven át ilyen leigázott és reménytelen állapotban élni, amikor Isten örökkévaló ígéretet tett, hogy óvja és védelmezi a népét? Sohasem érvénytelenítette a velük kötött szövetséget, egész idő alatt számíthattak volna rá. Akkor miért nem vették ezt figyelembe éveken át? Miért nem folyamodtak hozzá, miért nem ragaszkodtak Isten hihetetlen ígéreteihez?

Magatokban ezt gondolhatjátok: A válasz nyilvánvaló. Az Úr már előre világosan figyelmeztette Ábrahámot, hogy Izrael bizonyos időre szolgaságba kerül. – Isten ígéje valójában ezt mondja: „Tudd meg, hogy a te utódaid jövevények lesznek egy olyan országban, amely nem az övék: rabszolgákká teszik és nyomorgatják őket négyszáz évig... Csak a negyedik nemzedék tér vissza ide, mert az emóriai gonoszsága még nem telt be” (1.Móz. 15,13.16).

Az Úr egyértelműen előre jelezte, hogy Izrael népe rabszolga lesz. Szenvedésük azonban nem volt előre elrendelt. Isten egyszerűen arról beszélt, amit előre tudott. Tudta, hogy Egyiptomban a bálványimádásuk miatt rengeteg csapás zúdul rájuk. Nem függesztette fel Izrael irányában a szövetség áldásait addig, míg a pogány nép „gonoszágának pohara” be nem telt. Egyiptomba sem azért küldte az izraelieket, hogy megfenyítse őket. Éppen ellenkezőleg, ígében ezt mondja: azért küldte Jákobot Egyiptomba, „hogy maradékok legyen a földön, és életben tartson benneteket nagy szabadítással” (1Móz 45,7).

Istennek sohasem volt az a szándéka, hogy az izraeliek rabszolgává legyenek; csupán előre jelezte a szolgaságot, amelyet a bűn hoz rájuk. Isten terve az volt, hogy hatalmas és erős néppé tegye őket, megóvja a bálványimádástól, és a maga népeként tartsa meg őket. Hogyan felejtette volna el hát a szövetséget, amelyet velük kötött? Egyszerűen szólva, elvakította a népet a bűn. Buja és érzéki bálványimadásba estek, és vakká váltak az Istennel kötött szövetséget illetően. Az Újszövetségben István ezt mondja Izraelről: „Sőt inkább hordozták a Mólok sátorát és a Romfa isten csillagát, azokat a képeket, amelyeket készítettetek, hogy leboruljatok előttük. Száműztek ezért titeket Babilonon túlra” (ApCs 7,43).

A rabszolgává lett izraeliek már egyáltalán nem törődtek az Istennel kötött szövetséggel. Éveken át kiáltoztak és epekedtek, nagy szenvedéseken mentek keresztül, de nem ragaszkodtak többé Isten ígéreteihez. Természetesen mindent tudtak arról, amit Isten Ábrahámmal, az ő atyjukkal tett. Azt is tudták, hogy Jákob sokszor vette hasznát a szövetségnek. Tudomásuk volt arról, hogy Isten a szövetség révén szabadította meg Jákobot a fivéréől, Ézsautól. Tudták azt is, hogy azért ment Egyiptomba, mert a szövetség alapján ezt a parancsot kapta. Volt ismeretük arról is, hogy Jákob fia, József szintén a szövetség által került Egyiptomba, hogy előkészítse Izrael csodálatos szabadulását, nem pedig azért, hogy rabszolgák legyenek.

Ezek a patriarchák sosem feledkeztek meg arról a szövetségről, amelyet Isten kötött velük. Feltárult előttük annak valósága, hittek benne, és hivatkoztak rá. Idővel a nép mégis elfeledte azt a csodálatos üzenetet, amelyet Isten a szövetségben adott nekik. Nem törődtek a szövetséggel, és önelégültté váltak. Csak a testi örömeiket keresték, és sosem távolították el szívükből a bálványimádást. Ezért maradtak rabszolgák, és nem győzhettek – annak ellenére, hogy a szövetség még mindig a rendelkezésükre állt.

Ábrahámnak a maga részéről két dolgot kellett tennie a szövetség érdekében. Először is feddhetetlenül kellett járnia Isten előtt. Másodszor pedig, hinnie kellett, hogy a mindenható Isten az ő pajzsa, őrizője és jutalmazója. Ábrahám mindkét dologban hűséges volt. Most pedig, amikor Isten az ő szolgájának utódaira tekintett, egy büntől átítatott népet látott, amely lelki vakságban él, és mivel képtelen megszabadítani önmagát, egyre mélyebbre süllyed a reménytelenségbe. Elvesztették a reményt, mert nem tartották meg az esküjüket. Megfeledkeztek a szövetségről.

Isten mégis ezt mondta nekik: Nem feledkeztem meg a szövetségről, amelyet Ábrahámmal és gyermekeivel kötöttem. Most azért felkelek, és beváltom az ígéretemet. Habár ők elfeledték, amit mondtam nekik, én soha nem feledkezem el róla, és megszabadítom őket.

Amikor az Úr látta népe elnyomását, és meghallotta segélykiáltását, felkelt, hogy beteljesítse azt, amit a szövetségkötésben vállalt. „Le is szállok, hogy kimentssem őket Egyiptom hatalmából, és elvigyem őket arról a földről egy jó és tágas földre...” (2Móz 3,8) Isten teljesen kivette az ügyet Izrael kezéből, és maga vette kézbe. Tudta, hogy népe erőtlén, és nem képes magát megszabadítani. Megváltása csakis az ő kegyelméből és irgalmából történhet meg, a szövetség által. Ez az az igazság, amelyet teljesen magunkévá kell tennünk, ha meg akarjuk érteni az új szövetség célját. Isten esküvel fogadja, hogy saját kezébe veszi a dolgokat, mert egyedül hatalma képes arra, hogy kiszabadítson minket a bűn rabságából.

Jegyezzétek meg, kérlek: Isten nem azért szabadította meg Izraelt, mert kiváló nép volt. Kizárólag azért tette meg, mert szövetséget kötött Ábrahámmal. Izrael sohasem szabadulhatott volna meg, ha Isten nem tette volna meg a magáét a szövetségi megállapodás értelmében.

Sőt az Úrnak már terve is volt a nép megszabadítására. Kiválasztott és felkészített egy embert, aki majd kihozza az ő népét a szolgaságból (lásd a 2Móz 3,10-et). Mózes volt az, akit Isten akkoriban az ő népe szabadítójának jelölt ki.

EZ ÁTVEZET MINKET A MAI NEMZEDÉKHEZ.

Isten népe ma újra szolgaságban él. A kívánságok rabja, a bűn uralkodik rajta. Úgy hiszem, hogy a nép sóhajtozása és nyögése az égig ér. Isten pedig még egyszer nyilvánvalóvá teszi új szövetségét.

Egyiptomból Isten kevesebb, mint 3 millió ember kiáltásait hallotta. Követői egy viszonylag kis területen, a Gósen földjének nevezett vidéken laktak. Ma pedig ugyanazok a kiáltások a föld minden tájáról, sok millió hívő szívéből szállnak fel Istenhez. Éppúgy, ahogyan az izraeliek Egyiptomban, ezek a hívők is évről évre rabszolgák maradnak, kívánságaik foglyaként. A kívánság a hajcsárjuk, és az ájulásig gyötri őket. Napról napra így kiáltanak: „Ó, Uram, szabad leszek-e valaha? Mit tegyek, hogy megszabaduljak ezektől a láncoktól? Imádkozom, böjtölök, tanulmányozom az írásokat, mégsem vagyok képes legyőzni kötelékeimet. Hol az az erő, amely megszabadít engem tőlük?”

Valószínűleg sokan megadják magukat a bűneiknek, mintha legalábbis életre szóló harca ítéltettek volna, amelyben sosem győzhetnek. Vannak, akik reményvesztetten teljesen átadják magukat a vágyaiknak, és meg vannak győződve arról, hogy ők mindent megpróbáltak, de Isten nem segített nekik, ezért elbuktak. Így érvelnek: „Mindenki azt mondta nekem, hogy elnyerhetem a Szentlelket. De sohasem történt meg.”

Szeretteim, Isten előre látta azt a gonosz kort, amelyben élünk. Mivel mindentudó, azt is tudta, hogy túlrad a paráznság, és az utolsó napokban a nép közül sokan elbuknak. Ezért már a kezdet kezdetén elhatározta, hogy szabadulást készít számunkra.

AZ ÚJ SZÖVETSÉG AZ ÚJTESTAMENTUM IGAZSÁGA

A szövetségben Isten a következő fogadalmakat teszi:

1. Megesküszik, hogy szívünkbe és elménkbe írja törvényeit.
2. Esküvel fogadja, hogy Istenünk lesz, mi pedig gyermekei leszünk.
3. Megígéri, hogy megismerjük őt és az ő útjait, mert Szent Szelleme mindenre megtanít minket.
4. Megfogadja, hogy irgalmasan kezeli gonoszságainkat, és megbocsátja minden bűnünket és rosszaságunkat.

Ahhoz azonban, hogy egy szerződés létrejöhön, mindkét félnek szavahihetőnek kell lennie. Megbízhatóknak kell lenniük, és képeseknek arra, hogy teljesítsék azt, amiben megállapodtak. Elegendő erőforrással is kell rendelkezniük ahhoz, hogy megtarthassák ígéreteiket.

Az emberiséggel, mint Istennel szerződő féllal az a baj, hogy sem nem szavahihető, sem nem megbízható. Ezért kötött Isten szövetséget inkább a saját Fiával. Mi nem vagyunk képesek arra, hogy bármiféle megállapodásban végig kitartsunk. Éppen úgy beszélünk, mint az izraeliek: Igen, Uram. Engedelmeskedni fogunk minden parancsodnak. Bármit mondasz, örömmel megtesszük. – Pontosan ezt mondták az izraeliek is, amikor megkapták a törvényt. Idővel azonban megszegték a szövetséget. Mi sem vagyunk másak. Éppen úgy elbuktunk, mint Izrael gyermekei. Emiatt Istennek tett szövetséges ígéreteink semmit nem érnek.

Hogyan tudott akkor Isten szövetséget kötni velünk? Azért vagyunk vele szövetségben, mert Krisztusban vagyunk, és csakis ezért. Krisztus, a mi közbenjárónk méltó és megbízható, és benne megvan a szükséges erő ahhoz, hogy megtartsa a szövetség ránk eső részét. Így kerülhettünk új szövetségbe Istennel – Jézus Krisztusba vetett hit által.

Ezt mondhatjátok erre: Isten azonban tökéletes engedelmességet kér tőlünk. Ez feltételezi, hogy teljes függőségben legyünk az Atyával, mi viszont tökéletlen lények vagyunk. Egyszerűen képtelenek vagyunk megtartani a szövetség feltételeit. – Ez igaz, azonban az új szövetség jobb ígéretekre épül. Ezeket az ígéreteket pedig nem mi kaptuk, hanem Jézus.

Hadd mondjak erre egy rövid példát! Mondjuk, hogy el akarom adni a házamat. Eszemben sincs olyan emberrel szerződést kötni, akinek egy fillérje sincs, akármilyen állhatatos jellem, és akárhányszor ígéri is, hogy fizetni fog. Nincs más választásom, mint hogy ezt mondjam neki: Találnod kell egy másik aláíró felet: egy olyan valakit, akinek elég pénze van ahhoz, hogy kifizesse nekem a ház árát, és aki teljesíti, amit ígér. Ez a személy nem lehet olyan valaki, akinek „csak egypár ezer dollárja van.” Az egész összegnek meg kell lennie a bankban, készen arra, hogy átadja nekem, amikor az üzletet megkötjük.

Lássunk egy másik példát! Tegyük fel, hogy van egy egymilliós adósságod, és ha nem fizetsz, életfogytiglani börtönbüntetést kapsz. Elhatározod, hogy elmész a helyi bankba, és találkozol a kölcsönrel foglalkozó ügyintézővel. Megkérdezed tőle: „Uram, adnak önök egymilliós kölcsönt?” Ő így felel: „Igen, adunk.” Ekkor te így szólsz: „Ez jó – nekem éppen egymillió dollárra van szükségem.”

Az ügyintéző elővesz egy hitelkérő lapot, és ezt mondja: „Rendben van. Sorolja fel, milyen vagyontárgyakkal rendelkezik, és azt, hogy mennyi az évi jövedelme! Mondja meg, hogyan szeretné visszafizetni a kölcsönt!”

Te így felelsz: „Nos, őszintén szólva nincs egy vasam se. Nincs semmi vagyonom. De mindig megtartom a szavam. Kérdezze csak meg a családomat! Mindent elkövetek, hogy visszafizessem a kölcsönt. Látástól vakulásig dolgozok majd. Akár itt a bankban is dolgozom, ha kell, éjjel is. Padlót súrolok, ablakot mosok,

mindenféle munkát elvégzek. Ha valami nem megy, akkor imádkozom. Nagyon rendesen viselkedek mindaddig, amíg fennáll a kölcsönöm. Nem fogok dohányozni, inni, lopni vagy paráználkodni.”

Mit gondolsz, milyen esélyed van ennél a bankárnál, hogy megkapd a kölcsönt? Nagyjából annyi, mint arra, hogy megtartod a mindenható Istennek tett ígéreteidet.

A régi szövetség célja az volt, hogy megmutassa, mennyire csalárdak és gyengék vagyunk, mennyire hiteltelenek az ígéreteink. Isten ma mindaddig a régi szövetség alatt hagy minket, ameddig meg nem tanuljuk egyszer s mindenkorra, hogy testi igyekezetünk semmit nem ér. Akárhogy is próbálkozunk, valószínűleg kifogyunk az erőből, addig erőlködünk, amíg egy csepp sem marad belőle, és minden ígéretünk meghiúsul.

A régi szövetség akkor végzi el a munkáját, amikor eljutunk odáig, hogy végleg feladjuk az emberi erőnkbe vetett bizalmunkat, és ki tudjuk mondani: Képtelen vagyok rá. Halott vagyok, üres, kiszáradt, és a szavaim nem érnek semmit. Millió őszinte ígéretet tettem az Úrnak, de mindegyiket megszegtem.

Ekkor megértjük, hogy szükségünk van egy gazdag és méltó szövetségesre – valakire, aki rendelkezik a megfelelő forrással ahhoz, hogy belépjen a szövetségbe, és rendezze az adósságunkat, amikor már nem marad más lehetőségünk arra, hogy kifizessük.

Az Atyaisten Fiát, Jézust adta oda, akinek rendelkezésére állt minden gazdagság. Másként szólva, belé helyezett minden bölcsességet, tudást, erőt és a menny összes dicsőségét. Miután pedig felruházta mindezzel a gazdagsággal, Jézus lett az egyetlen méltó szövetséges. „Ezért ő jobb szövetségnek [szerződésnek] lett a kezesévé [biztosítékává, támogatójává, aláírójává]” (Zsid 7,22).

Létezik ennél nagyobb irgalom? Isten annyira szeretett minket, hogy Fiát minden értelmet meghaladóan gazdaggá tette. Rokonunkká és egyben szerződő társunkká tette. Ő lett felelős az adósságunk rendezéséért. Ő fizet, amikor mi nem tudunk fizetni.

Most, amikor már minden forrásunk kimerült, és esedékessé vált az összes tartozásunk, a mennyei Atya az ő tökéletes igazsága révén teljesen jogosan szólít fel minket a fizetésre. Ekkor lép elő szerződő társunk, és felel: Mindent megfizetek. – És ő valóban fizet, fizetett, és fizetni fog.

Isten könyörületessége azonban még ennél is fölfoghatatlanabb. Amikor Szövetségesünk elhagyta a földet, felemelkedett az Atyához, és magával vitte összes gazdagságát. Most ott van a dicsőségben, mi pedig itt maradtunk gyengén és szegényen. Az új szövetség azonban különleges módon gondoskodik rólunk, és betölti szükségünket. Ez a gondoskodás pedig abban áll, hogy maga a Szent Szellem, aki Krisztusnak erőt adott arra, hogy büntelen életet éljen, beköltözött a szívünkbe. Valóban így van: magának Istennek a Szelleme a mi főállású, élő Ügyvédünk, aki folytonosan közbenjár értünk. Bennünk lakik éppen úgy, ahogy Jézusban is ott volt.

Íme, ezt ígéri Isten a szövetségben Szelleme által: „Ilyen szövetségem van nekem velük – mondja az Úr: Szellemem, mely rajtad nyugszik, és ígéim, amelyeket szádba adtam, nem fogynak el a szádból, utódod szájából és utódod utódainak szájából, mostantól fogva mindörökké – mondja az Úr” (Ézs 59,21).

Jézus elküldte a Szent Szellemet, hogy betöltse az ő helyét a földön. A Szellem pedig a következőképpen teszi ezt:

1. Elvezet minket minden igazságra, és azt szólja, amit Krisztus bíz rá.
2. Feltárja előttünk az eljövendő dolgokat. Ezek a dolgok kapcsolatban vannak mindazzal a gazdagsággal, amely Krisztusban a miénk lesz az eljövendő dicsőségben: a megtartó erő, a bölcsesség, Isten hatalma és dicsősége.
3. Megdicsőíti Krisztust. Hogyan? Azzal, hogy megmutat nekünk minden gazdagságot, amely Jézusban a miénk. „Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyéből merít, és azt jelenti ki nektek.” (Jn 16,14)
4. Átad nekünk mindent, amit az Atya a Fiúnak adott. „Mindaz, ami az Atyáé, az enyém; ezért mondtam, hogy az enyéből merít, és azt jelenti ki nektek” (15. v.). Jézus ezt mondja: Isten gazdaggá tett engem értetek. És fogja mindazt, amit nekem adott, és odaadja nektek.

MIT ÉRT ISTEN AZON, AMIKOR AZT MONDJA, HOGY SZÖVETSÉGE ÁLTAL SZÍVÜNKBE ÍRJA TÖRVÉNYEIT, ÉS TANULNI FOGUNK TŐLE?

A Szent Szellem a törvényadó – Isten ujjá, amellyel kőbe véste a parancsolatokat. Ma pedig ugyanez a Szellem írja a szívünkbe Isten törvényét. Megmutatja nekünk az Atya akaratát és Krisztus szellemét.

A Szellem osztja nekünk mindazt a krisztusi hatalmat, erőt és gazdagságot, amelyre szükségünk van a bűn legyőzéséhez. Tőle kell függenünk ahhoz, hogy meghiúsíthassuk a Sátán terveit, és megrabolhassuk ellenünk irányuló erejét, „...De ha a szellemmel azt, amit a hústest művel, megöliték, élni fogtok.” (Róm 8,13).

Isten azt mondja nekünk: Hozzád jövök, amikor harcolsz, ahogyan Izraelhez is elmentem Egyiptomban, amikor sóhajtott és kiáltozott. Elküldtem szabadításukra Mózeszt, most pedig elküldöm szabadításotokra Fiamat, Jézust. Az ő szelleme öröké a szívetekben él, és pártfogótok lesz. Ha tehát elfogy az erőtök, és közel álltok az eleséshez, csak szóljatok szövetségeseteknek. Mondjátok el neki, hogy mire van szükségetek, ő pedig ellát titeket a szükséges bölcsességgel, erővel, hatalommal és segítséggel.

Elfogadtad-e már ezt a nagyszerű igazságot? Hiszed-e, hogy Jézus szerződésben vállalta, hogy megóv téged az eleséstől, biztosít arról, hogy sohasem hagy magadra, képes leszel engedelmeskedni neki teljesen, és győzelmes életet élsz majd? Hidd el, mert ő a saját értékes nevével garantálja ezt. Nem neked kellett drága esküt tenned, nem neked kellett szövetségest keresned, pártfogót találnod. Isten végzett el helyetted mindent. Most pedig azt akarja, hogy használd fel mindezt a lehetőséget arra, hogy megszabadulj a bűn hatalmától.

TALÁN NEM ÉRTED, HOGYAN IS LEHETSZ RÉSZES EBBEN A CSODÁLATOS SZÖVETSÉGBEN.

Hogyan válhat valósággá az új szív ígérete annak a népnek az életében, amely nem vágyik arra, hogy tökéletesen megismerje Istent? Miért pazarolná irgalmát Isten olyanokra, akiknek nem áll szándékukban elhagyni a bűneiket?

Ma, amikor a nép erős megkötözöttségben él, Isten újra emlékeztet a szövetségre. Meghallotta a szabadságra vágyó nép sóhajtozását és kiáltozását. Ezért így szól hozzánk: Elvesztetted a szövetség igazságát. És ha én most nem tárom fel előtted újra szövetségemet, akkor nincs remény számodra. – Igéjében ezt ígéri nekünk: „Ha... ragaszkodnak szövetségemhez, akkor... örök nevet adok nekik, amelyet nem lehet eltörölni...” (Ézs 56,4-5).

Meggyőződésem, hogy Isten új szövetségi kijelentése az egyetlen üzenet, amely ezekben az utolsó napokban megszabadíthatja a népet a bűn hatalmától. Igen, a gonoszság még jobban el fogja árasztani a világot, olyan mértékben, mint még soha. Isten azonban előhossa az ő új szövetségének igazságát, hogy megszabadítsa népét. Ő tudja, hogy a nép csak így állhat meg az esztelen gonoszság támadásával szemben.

Az évek múltával talán megfélekedtünk erről az igazságról. Az Úr azonban nem felejtette el, és soha nem is fog elfeledkezni róla. Úgy tekint most ránk, ahogyan Izraelre tekintett Egyiptomban. És eljön újra, hogy a szövetség által megszabadítsa népét.

8. Fejezet

KRISZTUS, AZ ÚJ SZÖVETSÉG FŐPAPJA

HADD MESÉLJEM EL NEKTEK EGY IFJÚ KIRÁLY TÖRTÉNETÉT, aki tizenhat évesen került Izrael trónjára! Uzzijjá volt a neve, amelynek héber jelentése: „Istennel erős”. Ez a király Istent kereste egészen fiatal korától. Az írások szerint „amíg az Urat kereste, sikert adott neki Isten” (2Krn 26,5).

Uzzijjá anyjának Jekoljá volt a neve, amelynek jelentése „Isten tesz képessé”. Jekoljá nyilvánvalóan istenfélő asszony volt, aki már kora gyermekkorában megtanította fiát Isten útjaira. Talán ezt mondta neki: Egy napon örökölni fogod atyád trónját. És amikor a trónra ülsz, szükséged lesz Isten erejére. Amikor tehát eljön az idő, fordulj mindig az Úrhoz! Add át neki a szívedet egészen minden időben, és ő felruház a szükséges erővel. – Jekoljá talán még azt is mondta a fiának, hogy emiatt kapta az Uzzijjá nevet. Azt szerette volna, ha a fia egész életén át az Úrtól nyeri az erőt, hogy megfelelhessen Isten szent céljának.

Uzzijjá életére a másik hatalmas befolyást Zekarjá próféta tette. Ez az igaz ember Ézsaiás próféta kortársa volt. A Szentírás (Károli - ford.) szerint „az isteni látásokban értelmes vala” (5. v.). Zekarjá Istennek nagyon

kegyes prófétája volt, aki egész életén át hűségesen szolgálta az Urat. Kétségtelen, hogy Uzzijját is megtanította az Úr útjaira. Az Ige szerint az ifjú király kegyes tanítója teljes idejében kereste Istent.

A Biblia nagyon egyszerű, de mély értelmű megállapítást tesz Uzzijjával kapcsolatban: „Isten megsegítette őt” (7. v.). Isten igen megáldotta ezt az embert. Uzzijjá a maga korában az egyik leghatalmasabb király volt, és igen sikeresen uralkodott Júda felett ötvenkét évig. Ez idő alatt pedig – ahogyan az írás mondja – állandóan kereste az Urat. Arra is következtethetünk, hogy Uzzijjá nemcsak katonai és pénzügyi szempontból volt erős, hanem erkölcsileg is. Azt olvassuk, hogy kiűzte az országból a bálványimádókat, és ez a bátor cselekedete még inkább növelte hírnevét. Uzzijjá láthatóan valamiben különbözött másoktól. Erős jellem volt, aminek nyilván az volt az oka, hogy Isten ígéje már gyermekkorától mélyen beágyazódott a szívébe. Gondos anyját és a kegyes prófétát, Zekarját ismerhetjük föl ebben.

Azonban Uzzijjával ötven év után, amelyben hűségesen járt az Úr előtt, és segítségül hívta Isten nevét, tragikus dolog történt. Erejének teljében, királyságának ötvenedik évében Uzzijjá vétkezett Isten ellen: „Amikor azonban megerősödött, vesztére felfuvalkodott, és vétkezett Istene, az Úr ellen. Bement ugyanis az Úr templomába, hogy illatáldozatot mutasson be az illatáldozati oltáron” (16. v.).

A király rettenetes dolgot követett el. Megpróbálta önmagát Júda főpapjává tenni. Néhány rövid versben emlékezik meg az írás a királynak erről a szokatlan tettéről. Először fogott egy réz füstölőedényt. Azután megtöltötte a saját maga által gyújtott – „idegen” – tűzzel, nem pedig az illatáldozati oltáron lévő szent tűzzel. Végül elindult befelé Uzzijjá a szentélybe, önmaga által felkent papként. De nem tudta véghezvinni, amit akart. Azarjá főpap és nyolcvan más pap útját állta. Egyértelműen megmondták neki: „Nem a te dolgod, Uzzijjá, hogy illatáldozatot mutass be az Úrnak, hanem Áron fiaiei, a papoké, akiket azért szenteltek föl...” (18. v.). Ezt mondták neki: Uzzijjá, téged nem kentek föl erre a feladatra. Jól tudod, hogy nem vagy az Isten által rendelt papi nemzetségből való. Gonosz dolgot cselekedtél, mert erre senki sem hívott el.

Amikor ezt Uzzijjá meghallotta, haragra gerjedt a papok ellen. Ekkor valami rettenetes dolog történt: „...amikor felbőszült a papok ellen, leprás folt jelent meg a homlokán az Úr házában lévő papok előtt, az illatáldozati oltár mellett” (19. v.). Mielőtt Uzzijjá egy lépést is tehetett volna, homlokán előtört a lepra. A tévelygő király azonnal felismerte, mi történt vele. Megelőzve, hogy bármi újabb módon megszenteltelíthesse a templomot, a papok kivitték onnan a királyt: „... kiűzték onnan, de ő maga is sietett kimenni, mert az Úr verte meg őt” (20. v.). A kegyvesztett király kirohant a templomból, amikor rájött, hogy leprás lett.

Talán eltűnődödsz: Vajon mi köze ma hozzánk ennek a történetnek? Hogyan függ össze a szövetséggel? Tudom, hogy Pál szerint minden, ami az Ószövetségben fel van jegyezve, azt a célt szolgálja, hogy tanítson minket, és ismereteket adjon. Mégsem látom, mi ebben a tanítás.

Talán arra tanít minket ez a történet, hogyan bukhatunk el – bár már évek óta követjük őt –, amikor hirtelen elkezdünk a saját erőnkre támaszkodni? Igen, valóban erről szól, azonban még ennél sokkal többről is. Arra tanít, hogy mire vezet, ha nem törődünk azokkal a veszélyekkel és kelepccékkel, amelyekkel a siker és a gazdagság jár? Igen, erre is tanít; a történet azonban még ennél is sokkal több dologról szól.

Az igeszakasz lényege az, hogy az igazán vallásos ember is bűnbe eshet. Olyan hívőket céloz meg, akik hosszú időn át hűségesen járnak az Úrral – olyan embereket, akik nagy erkölcsi erővel rendelkeznek, és ennek eredményeként Isten megáldja őket. Uzzijjához hasonlóan nem erkölcstelének, nem is hűtlének, mindig igyekeznek azt tenni, amit az Úr helyesnek lát. És mivel becsületeselek, a bűnről szóló tanítást hallva őszintén kimondják: Örülök, hogy ez a tanítás rám nem vonatkozik. Semmiféle bűn nem uralkodik rajtam. Nincs az életemben megkötözöttség, paráznaság, megrögzött bűn vagy keserűség. Őszintén elmondhatom Pállal együtt: „Ama nemes harcot megharcoltam”.

Mindnyájan ismerünk ilyen hívőket. Tényleg áldást jelentenek a környezetük számára. Uzzijjá király is hasonló szolgálója volt az Úrnak. A Biblia szerint azonban hiábavalóvá lett az ötvenévi hűséges szolgálata. Hogyan történhetett meg, hogy egy ilyen erkölcsös ember mégis megszegte az Úr parancsait? Hogyan lehet az, hogy valaki, akit az Isten annyi éven át támogatott, ítéletre jut, és a lepra miatt a társadalmon kívül kerül?

Úgy hiszem, hogy Uzzijjá története figyelmeztetés minden ma élő igaz hívőnek. Gondoljuk meg: Uzzijjá tiszta és erkölcsös életet élt. Két erős próféta, Zekarjá és Ézsaiás prófétai szolgálatának ideje alatt uralkodott. Ötven évig Istennek tetszően élt. Mi volt hát annyira rettenetes abban, amit Isten templomában tett, hogy kárba veszték miatta ezek az értékes évek? Hogyan válhatott Isten szemében utálatos ócskasággá ötven év erkölcsi ereje?

MI VOLT UZZIJJÁ BŰNE, AMIVEL ENNYIRE MEGHARAGÍTOTTA ISTENT?

Uzzijjá azzal vonta magára Isten haragját, hogy megpróbált úgy tenni, mintha ő lenne saját főpapja. Így érvelhetett: Vagyok olyan szent, mint bármelyik pap. Ötven éve az Urat keresem. Erkölcileg tiszta vagyok, szellemileg erős, és így járok az Úrral. Nincs bennem semmi rossz. Jótetteim, amelyeket az évek során véghezvittem, bizonyára nagyra növelték az Úrnál számon tartott aranytartalékomat. Ezért egyenesen bemegyek a szentélybe, és bemutatom neki ötvenévi hűségemet, mint áldozatot. Ezt teljes egészében el kell fogadnia.

Nagy veszélyt rejt magában, ha megpróbálunk Isten szentséges jelenlétébe – a szentek szentjébe – idegen tüzzel, saját jó cselekedeteink illatáldozatával belépni. Esetleg ezt gondolod: Én már tudom ezt. Nem vagyok olyan, mint Uzzijjá. Tudom, hogy a főpapom egyedül Jézus Krisztus. Sosem próbálnám a saját áldozatomat bemutatni az Úrnak. Nem mernék úgy lépni elé, hogy azt gondolom: becsületességem és jótetteim bármi érdemet is jelentenek. Bármilyen gonoszságot követett is el Uzzijjá, én nem vagyok vétkes abban.

Sok becsületes, igaz hívő azonban magát teszi meg saját főpapjává. Idegen tüzzel lépnek be a szentek szentjébe, éppen úgy, ahogyan Uzzijjás. Saját jóságuk, erejük, képességük és akaratuk illatáldozatát viszik Isten elé. Maguknak követelik a főpapságot, és – akár fölfogják, mit tesznek, akár nem – félreállítják Krisztust mint főpapot.

Ne gondoljátok, hogy ez nem történhet meg Jézus odaszánt követőivel! Tudjátok, minden hívő életében elkövetkezik az az idő – többnyire akkor, amikor legkevésbé várják –, amikor az ellenség elemi erővel árasztja el őket kísértésekkel, újra és újra feltörő vágyakkal, váratlan kudarcokkal. Ilyenkor kísérti meg legjobban a keresztényt az, hogy saját főpapjaként cselekedjen. Jön egy pillanat, amikor döntenie kell, hogy megpróbál maga áldozatot hozni, vagy pedig Jézus Krisztusra, mint legnagyobb főpapra támaszkodik, hogy ő végezze el az áldozatot.

NÉZZÜK MEG, MIT IS JELENT JÉZUS FŐPAPSÁGA!

A Zsidókhöz írt levél első hét fejezete telve van a hitről, a hitetlenségről, a szentségről, Isten hangjának meghallásáról, az Istenben elnyerhető nyugalomról, az imádságról, a szövetségkötésekről, a Szent Szellem szolgálatáról és még sok másról szóló tanításokkal. Majd a Zsid 8-ban a szerző ezt a megállapítást teszi: „Az elmondottaknak pedig ez a summája...” (Zsid 8,1). Ezt mondja nekünk: Itt van a lényege mindannak, amiről beszéltem. Mindaz, amit az előző hét fejezetben kifejtettem, ebben az egy gondolatban foglalható össze. És ha ezt nem érted meg, akkor az egészet elvettted.

Most jön az egésznek a lényege, az elképzelhető legnagyobb dolog: „...olyan főpapunk van, aki a felséges Isten trónusának a jobbára ül a mennyekben...” (8,1). Minden igehirdetésnek és szellemi megértési folyamatnak ez a záróköve: Olyan főpapunk van, aki dicsőségben ül a trónon. Jézus Krisztus a mi irgalmas és könyörületes szívű főpapunk, aki a szentséges Atya előtt állva közbenjár értünk. Azt akarja, hogy megértsük: a harcot nem nekünk kell megharcolnunk, mert közbenjárása által mindent elvégez helyettünk. Mindezt pedig úgy teszi, hogy közben megtartja a szövetséget, amelyet az Atyával kötött mindörökre.

Hadd fejtsem ki jobban, mit jelent Krisztus főpapsága. Az ősi Izraelben a főpap belépett a szentek szentjébe a vérrel (9,7). És amikor már bent volt, áldozatot mutatott be a nép bűneiért. „...a másodikba [a szentek szentjébe] azonban csak évenként egyszer, és egyedül a főpap mehet be, azzal a vérrel, amelyet bemutat önmagáért és a nép tudatlanságból eredő vétkeiért” (uo.).

A különbség abban áll a ma érvényes új szövetség hatálya alatt, hogy a főpap tisztét Krisztus tölti be: „...a tulajdon vérevel ment be [Krisztus] egyszer s mindenkorra a szentélybe, és örök váltságot szerzett” (9,12). „Mert nem emberkéz alkotta szentélybe, az igazi képmásába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most megjelenjen az Isten színe előtt értünk.” (9,24) „Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszenteltek.” (10,14)

Újra és újra megismétli a szerző a lényegét: Krisztus a mi egyetlen és kizárólagos főpapunk. Egyszeri áldozata elég arra, hogy minden hiányunkat fedezze mindörökre. A levél írója megpróbálja közel hozni kortársaihoz ezt a lényeges üzenetet, ezért Jeremiás prófétát idézi: „Ez az a szövetség, melyet végrendeletül hagyok rájuk ama napok után: Törvényeimet szívükbe adom, s gondolkodásukba beírom őket” – ezt is mondja: „Vétkeikről és törvénytíprásaiukról többé meg nem emlékezem!” Ahol azonban ezeket elengedik, ott többé nincs vétkeért való áldozat. Minthogy tehát bizalom *adta szabadságunk* van arra testvéreim, hogy

Jézus vérével a szentélybe bemenjünk, – s ezt a bejárást új és élő útként ő szentelte fel nekünk a függönyön, azaz saját húsán keresztül –, minthogy továbbá van egy nagy főpapunk az Isten háza felett, járuljunk igaz szívvel, kiteljesedett hittel, a rossz lelkiismerettől vérhintéssel *megszabadított* szívvel, tiszta vízzel megmosott testtel *Istenhez,*” (10,16-23a)

Megtanulhatjuk ebből, hogy a mi főpapunk új szövetséget vagy megállapodást léptetett életbe, amely szerint – ahogyan ő mondja – törvényeit a szívünkbe írja. Ezenfelül azt is ígéri, hogy megtanít útjaira és arra, hogy miként maradhatunk meg az ő szentségében. Mindennek végrehajtásában a közvetítő a Szent Szellem. Amellett, hogy a levél szerzője felvázolja ezeket a csodálatos igazságokat, erőteljesen figyelmeztet is minket. E figyelmeztetés ugyanaz, mint amit egykor Uzzijjá kapott:

„Mert ha önként vétünk azután, hogy az igazságra való *újra* ráismerést elfogadtuk, nincs számunkra több véresáldozat, hanem csak az ítéletnek bizonyos félelmes várása, és tűznek izzó heve, mely meg fogja emészteni az ellenállókat. Ha valaki Mózes törvényét elvetette, az két vagy három tanú vallomására irgalom nélkül a halál fia. Mit gondoltok, mennyivel súlyosabb megtorlást érdemel az, aki az Isten Fiát megtapodta, a szövetség vérével, mellyel megszentelték, úgy bánt, mint valami közönséges dologgal, és a kegyelem Szellemét bántalmazta. Mert ismerjük azt, aki ezt mondta: „Enyém a megtorlás, én megfizetek.” Majd ismét: „Az Úr megítéli népét.”” (10,26-30)

Az ígérés szerzője megpróbál nagyon józanul figyelmeztetni: Bőséges ismeretre tettél szert Krisztus főpapságáról. De ha nem támaszkodsz az ő véráldozatára – ha megpróbálsz a magad főpapja lenni, és saját erőd által állni ellent a bűnnek, emberi erőfeszítésed idegen tüzét hozva Isten elé –, akkor az áldozatot Isten nem tudja elfogadni. Nincs más áldozat, csak a Krisztusé. És ha megkerülsz az ő áldozatát a magadé javára, akkor értéktelenné teszed az ő szövetségének véréét. Megbántod Krisztust, aki a te egyetlen és kizárólagos főpapod, aminek a következtében el kell szenvedned az ő bosszúállását.

Uzzijjá megkísérelte, hogy vér nélkül lépjen Isten elé – vagyis saját áldozatát, erejét és jó cselekedeteit akarta odavinni. Azonban nincs más út az Atyához, csakis az áldozat vére: vagyis Krisztus vére.

SZERINTÜNK ISTENNEK ÖRÜLNIE KELLENE IGYEKEZETÜNKNEK ÉS ERŐFESZÍTÉSEINKNEK – Ő AZONBAN NEM ÖRÜL, MERT MEGKERÜLJÜK A SZÖVETSÉG FŐPAPJÁT.

Talán ezt tudod mondani: Hála Istennek, én állhatatos, hűséges, tiszta szolgálja vagyok az Úrnak. – Ha így van, akkor én nem szeretném kicsinyíteni erkölcsi nagyságodat. Hálát adok Istennek minden szentért, aki bizonyosságot tud tenni a Szent Szellem győzelmes munkájáról. Ezért inkább ahhoz a jó emberhez szólok, aki önmaga főpapjaként akar Isten elé állni. Az ilyen ember idegen tűzzel megtöltött illatáldozati edénnyel lép be Isten jelenlétebe: megpróbálja saját ügyét képviselni, közbenjár önmagáért, elmondja Istennek, milyen keményen dolgozott azért, hogy helyesen cselekedjen.

Ismerek egy körülbelül hatvanéves kegyes pástort, aki egész életében hűségesen szolgált Istennek. Attól a naptól kezdve, hogy találkozott az Úrral, semmiféle fertőzött, gonosz gondolat nem fogant meg benne. Utolsó éveiben azonban hirtelen szörnyűséges, mély depresszióba esett. Sötét felhő telepedett rá valahonnan, és e depresszió vermében parázna és gonosz gondolatok kezdték gyötörni.

Ez az ember nem értette, mi történik vele. így kiáltott: „Ó, Uram, honnan jött ez az életembe? Mi történik velem?” Úgy tűnt azonban, hogy a menny zárva maradt - és a gonosz gondolatok továbbra is kísértették.

Végül ez a kegyes lelkipásztor látta, hogy két választása van. Az első az, hogy földre veti magát, sírva gyötrődik, és kétségbeesetten fetrengve bánkódik a számára felfoghatatlan bűn felett. Engedheti, hogy legyőzze a félelem, és a gonosz rettegéssel töltse el. Befelé fordulhat, és méltatlannak, elveszettnek, vétkesnek érezheti magát. Úgy tehet, mintha ő lenne saját főpapja, és megpróbálhat saját erejéből kilábalni abból, ami történt. Imádkozhat is: „Uram, te tudod, hogy ez nem én vagyok. Ha elég időt adsz, és türelmes leszel velem, akkor túljutok ezen.

Minden tölem telhetőt megteszek, hogy többé ne gondoljak gonosz dolgokra. Szeretnék visszajutni ahhoz az állapothoz, amelyben ez előtt a pokoli megszállás előtt voltam. Akármibe kerül, én kiszakítom magamat ebből a helyzetből.”

Ha a lelkész így tenne, éppen olyan lenne, mint Uzzijjá. Idegen tüzzel lépne be a szentélybe – illatáldozati edényében emberi erőfeszítéssel, és a test cselekedeteivel. Önmaga megszabadítására saját erőből törekedne, cselekedne és tevékenykedne.

Istennek hála, az Úrnak ez a szolgája a második lehetőséget választotta. Gyorsan felismerte: nem vagyok főpap. Ezért inkább az egyetlen és kizárólagos Főpaphoz, Jézus Krisztushoz fordult, így imádkozott: „Uram, nem tudom, mi történt. Te azonban azt ígérted, hogy szövetséged által támogatsz engem. Én pedig hiszek neked.”

„Azt parancsoltad nekem, hogy irányítsam minden gondolatomat arra, hogy engedelmeskedjek igédnek. Most azonban nincs meg bennem az ehhez szükséges erő. Gonosz gondolatok rajzanak az elmémben, és én nem tudom őket megállítani. A Sátán gyötör engem ezekkel a gondolatokkal. Jézus, te szövetséget kötöttél, amely szerint új szívet és új szellemet adsz nekem. Azt mondtad, hogy megbocsátasz nekem, és megőrzöl, és Szent Szellemed képessé tesz majd a győzelemre. Most azért, Uram, bátran alapozok szövetségedre, hogy elnyerjem mindazt az erőt, amelyet Szellemed által megígértél. Hittel hagyatkozom erre az erőre, és bízom benned, hogy megszabadítasz a nyomorgatómtól.”

A lelkész leírta, hogy ez után várta, hogy mikor következik el az Úr szabadítása. Es Isten valóban megszabadította őt mennyei erővel - könyörülete, kegyelme, ereje és a Szent Szellem tüze által.

Nem elég csupán tudni arról, hogy van főpapunk a mennyben. Látnunk kell azt is, hogy ő irgalmas, vigasztaló főpap: közbenjár értünk minden szenvedésünkben és kísértésünkben. Nem számít, miben vagyunk, milyen kísértéssel kell szembenéznünk: ő előbb tudja, mint mi. Jól tudja, hogy ez mit jelent számunkra, ezért várhatunk iralmat a részéről.

Szerető főpapunk sosem tartja vissza tőlünk megbocsátását. Mindenkor kész arra, hogy ránk árássa mindazt a kegyelmet és iralmat, amelyre szükségünk van. „Mert te jó vagy, Uram, és megbocsátasz, nagyon szereted mindazokat, akik hozzád kiáltanak.” (Zsolt 86,5) „Irgalmas és kegyelmes az Úr, türelme hosszú, szeretete nagy.” (103,8) „...mert az Úrnál van a kegyelem, és gazdag ő, meg tud váltani.” (130,7)

Minden, amit Isten biztosít számunkra, igen bőséges - több mint elég, több mint kielégítő, több, mint amire valaha is szükségünk lehet.

VIZSGÁLJUK MEG, MILYEN VÉGET ÉRT UZZIJJÁ!

„...leprás folt jelent meg a homlokán az Úr házában levő papok előtt... Azarjá főpap és a többi pap feléje fordult... Ekkor kiűzték onnan, de ő maga is sietett kimenni, mert az Úr verte meg őt. Uzzijjá király leprás maradt halála napjáig, és egy elkülönített házában lakott, mert kizárták az Úr házából.” (2Krón 26,19-21)

Végre is mit üzen nekünk Uzzijjá története? Elmondja, hogy nem számít, milyen keményen próbáljuk legyőzni a bűnt; nem számít, mennyire bízunk a győzelem érdekében a saját cselekedeteinkben, testünkben és erőfeszítéseinkben – a bűn poklossága mindezek ellenére is ki tud törni rajtunk. Éppen akkor, amikor azt hisszük: tudunk valamit adni Istennek. Amikor azt gondoljuk, hogy minden hadvezérnél jobban le tudjuk igázni a bűnt – megint kitör rajtunk a gonoszság.

Uzzijjá szentnek gondolta magát, mert ötven évig hűséges volt Istenhez. Azonban abban a pillanatban, amikor önmaga főpapjaként akart cselekedni, meg kellett látnia valódi helyzetét. Ma is úgy van, hogy amikor megpróbáljuk saját tetteinket és erőfeszítéseinket Isten elé vinni, a Szent Szellem ráébreszt minket, mennyire erőtlenek és tisztátalanok vagyunk. Visszaesünk a bűnbe, amelyről már azt hittük, hogy legyőztük. Rájövünk, hogy nincs bennünk semmi jó – egyáltalán nincs érdemünk vagy igazságunk. Meglátjuk, hogy szükségünk van egy főpapra, hogy megtisztítson minket a poklosságtól.

Istennek hála, van ilyen főpapunk! Gyengéden gyógyítja poklosságunkat, türelmesen megbocsátja bűneinket, és természetfölötti módon helyreállítja a lelkünket.

UZZIJJÁ A MÚLTBÉLI JÓSÁGA ALAPJÁN MEGPRÓBÁLTA A SZENTÉLYBEN ÖNMAGÁT MAGASRA EMELNI, ÉS A SAJÁT CSELEKEDETEIT HANGSÚLYOZTA. ÉZSAIÁS VISZONT A MENNYEI FŐPAP ELÉ ÁLLT, ÉS KINYILVÁNÍTOTTA, HOGY EGYEDÜL Ő A SZENT.

Uzzijjá király történetét olvasva világossá válik, hogy Ézsaiás próféta szerette ezt az embert. Barátja és tanácsadója volt. Ezért Ézsaiás mélységesen elsomorodhatott, amikor hallotta, milyen vétket követett el

Uzzijjá. Valószínűleg összetört a szíve, amikor azt látta, hogy királya leprásként tékozolja el élete végét. Uzzijjá nyilván valamilyen kórházfélében töltötte utolsó néhány évét.

Amikor végül meghalt a király, ez borzasztóan nagy hatással volt Ézsaiás lelkére. Amikor végiggondolta, ami történt, az égre emelte a szemét, és kijelentette: „Uzzijjá király halála évében láttam az Urat, magasra emelt trónon ülve. Palástja betöltötte a templomot” (Ézs 6,1). A próféta világosan látta, mi történik akkor, ha valaki idegen tüzet próbál bevinni Isten szent jelenlétébe. Lelkét annyira felkavarta ez a gondolat, hogy talán így kiáltott: Egyetlen főpap van, ő pedig a mennyei trónon ül. Az Úr megengedte nekem, hogy láthassam a főpapunkat, aki nem Uzzijjá király. A mi főpapunk fenséges, szent, és mindenek fölé emelkedik.

Ézsaiás előre megláthatta Jézus Krisztust, mint főpapot teljes dicsőségében és hatalmában. Ez indította arra, hogy így kiáltson fel: Tekints fel az egyetlen és kizárólagos főpapra! Ő fenséges és szent, és dicsősége betölti az egész földet.

Ami ez után történik, az egyszerűen bámulatos. Amint a próféta meglátja Isten félelmetes szentségét, így kiált: „Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom. Hiszen a Királyt, a Seregek Urát látták szemeim!” (5. v.)

A leprásoknak akkoriban egy rongydarabbal kellett elfedniük az ajkukat, ezzel jelezték, hogy tisztátalanok. Amikor tehát Ézsaiás arról beszél, hogy „tisztátalan ajkú”, akkor saját szellemi leprásságáról van szó. Uzzijjá király végig leprás volt – mondja –, de nem tudott róla. És most már látom, hogy én is leprás vagyok. Mindannyian leprások vagyunk. Annyira távol vagyunk az Úr szentségétől, hogy végtelenül beteggé tesz minket a bűn. – A próféta megértette, hogy Isten mennyire más. Nincs mód arra, hogy az ember áthidalja ezt a távolságot, átugorja a szakadékot. Ez csak a kegyelem csodája által történhet meg, amelyet az Úr ad.

Mit tett hát Ézsaiás? Eltávozott Isten elől, ahogyan Uzzijjá tette? Vagy talán önerejéhez fordult? Nem! Ézsaiás azonnal megalázta magát, és meghajolt a szentség előtt, amit látott.

Hogyan tisztult meg hát a próféta lelke? Miként szabadult meg a vétkeiktől? Maga végezte el, saját akaratából, elhatározásából és erőfeszítésével? Nem. Csupán hitt, és várta, hogy a Szellem elvégezze a munkáját. Igéjéhez híven az Úr mindent elrendezett. Egy szeráfot küldött Ézsaiáshoz izzó parázzsal a kezében, és megérintve a parázzsal Ézsaiás száját, megtisztította az ajkát. A próféta megtisztult – és mindezt a trónon ülő végezte el.

Egyértelmű, hogy Ézsaiás előre látta Krisztus eljövendő szolgálatát. Ezért szól így ma hozzánk: Nem Uzzijjá volt az egyetlen leprás. Mindannyian leprások vagyunk, akiknek tisztulásra van szükségünk. Ehhez nem elegendők a testünk cselekedetei és a saját erőfeszítéseink. Az egyedüli erő, amely győzelemre segíthet minket, a Szent Szellem tüze.

Ez az új szövetség lényege. A régi szövetség célja az volt, hogy megmutassa: leprások vagyunk, és nem tudjuk magunkat meggyógyítani. Új szövetségével azonban ezt üzeni nekünk Isten: Gyermekem, tudom, hogy te nem vagy képes rá. Ezért én adom meg neked, amire szükséged van. Tudom, hogy a szíved gonosz, ezért új szívet adok neked. Azt is tudom, hogy nincs erőd arra, hogy a tetszésemre légy. Ezért készletlek: vágyakozz arra, hogy elnyerd az én jó tetszésemet. Elveszem hústestedből a kőszívet, és hús-szívet adok neked. Lehet, hogy mindezt most nem érted. Én azonban elküldöm hozzád Szellememet, aki mindenre megtanít majd téged. Amikor beléd költözik, szívedbe és elmédbe írja minden parancsolatomat. Ettől kezdve éjjel és nappal veled lesz az én igém. Mindezt megteszem érted.

Ne feledd: az erő mindig az övé, nem pedig a miénk! A Szent Szellem hozza működésbe azt a kegyelmet és irgalmat, amelyet Krisztus ad nekünk, ha hiszünk az ő üdvözítő hatalmában. Lesz valakid a dicsőségben – az Istenember, aki nem feleddte el, hogy ő is ember volt, ezért megindítják érzéseid és szükségeid. És Szellemével nagyobb mértékben tölt be, hogy kimunkálja teljes szabadulásodat a bűn erejétől és hatalmától. Ehhez neked mindössze egyetlen lépést kell megtenned: hinned kell.

Járulj a Főpap elé, és kérd: töltsön be még jobban Szellemével, hogy megszabadulhass!

9. Fejezet

AZ ÚJ SZÖVETSÉG LERONTJA A SÁTÁN ERŐDJÉT

MIKEÁS KÖNYVÉNEK HETEDIK FEJEZETE tartalmazza az egyik legerőteljesebb üzenetet, amelyet valaha is hirdettek az új szövetségről. Ebben a csodálatos prédikációban Mikeás a természet szerinti Izraelnek beszél – ugyanakkor Jézus Krisztus utolsó időkben élő gyülekezetéhez is szól. Mondanivalóját egy szívből jövő kiáltással kezdi: „Jaj nekem, ...nincs ehető fürt...” (Mik 7,1).

Mikeás az izraeli éhínséget írja le – az Isten ígéje iránti éhséget. Ámós egyik korábbi próféciját visszhangozza: „Jön majd olyan idő – így szól az én Uram, az Úr –, amikor éhséget bocsátok a földre. Nem kenyérre fognak éhezni, és nem vízre fognak szomjazni, hanem az Úr ígéjének hallgatására. Támolyognak majd tengertől tengerig, és északtól keletig. Bolyonganak, és keresik az Úr ígését, de nem találják.” (Ám 8,11-12)

Az aratás ideje volt Izraelben, és a szőlőskerteknek roskadozniuk kellett volna a gyümölcsből. Mikeás szerint azonban egyetlen fürt sem függött a szőlőtőkén. Nézte, amint az emberek a szőlőskertbe mennek, hogy leszedjék a gyümölcsöt, de semmit nem találnak. Szó szerint éhínség söpört végig az országon, tükrözve Isten népének szellemi éhezését. Mikeás minden egyes éhező lélek hangját egyesítette, amikor így kiáltott: A lelkem szőlőfürt után vágyakozik, valódi lelki táplálék után. De semmit nem talállok!

Amikor Mikeás kimondta ezeket a szavakat, egy másik éhező nép – Jézus Krisztus utolsó időkben élő gyülekezete – nevében is beszélt. Látnoki szemével Mikeás látta az utolsó idők tömegeit, amint egyik helyről a másikra futkosnak, mert hallani szeretnék Isten igazi ígését. Látomásában olyan hívők jelentek meg, akik gyülekezetről gyülekezetre, evangelizációról evangelizációra, nemzetről nemzetre vándorolnak, mindenütt azt keresve, hogyan elégíthetnék ki éhségüket és szomjúságukat valamivel, ami táplálék a lelküknek. Ma is hallatszik a kiáltásuk: „Jaj nekem, ...nincs ehető fürt...”

A szolgálatunkhoz érkező sok-sok levélből Mikeás prófécijának teljeseződését látjuk. Egy asszony ezt írta: „Dávid testvér, a gyülekezetünk számban ugyan növekszik, de szellemileg haldoklik. Valaha a pásztorunk ígehirdetéseiben volt kenet, éreztük a Szent Szellem erejét és hatalmát. Azonban valahogy eljutott egy új, modern evangelizációra, amely viccelődésből és rövid, semmitmondó lelkifröccsökből állt. Megváltozott emberként jött vissza erről a konferenciáról. Ettől kezdve nem célja többé a gyülekezetünknek, hogy megnyerjük azokat, akik kívülről jönnek a gyülekezetbe.

A pásztorunk sohasem beszél a szószéken a bűnről. Inkább felolvas egy tizenöt perces prédikációt – egy nagyon könnyed, sekély szöveget, amelyet azon a konferencián szerzett be, ahová elment. Most egyórás istentiszteleteink vannak, amelyek élettelenek és üresek. Eltűnt minden erő. Meggyőződésem, hogy el kellene hagynom a gyülekezetet, mert éhezem. De hová mehetnék? Jártam más helyeken, de azok is éppoly halottak, mint a miénk, vagy pedig csak a hívők szórakoztatására jök.”

Valaki felhívott telefonon, és egy nagyon nyugtalanító történetet mondott el egy nagy, modern gyülekezet pásztoráról. Egy istentiszteleten az énekkar Krisztus véréről énekelt néhány ének. Hallgatva az éneklést, a pásztor arca elvörösödött. Az istentisztelet után behívta az irodájába a zenészeket, és haragosan kiabálta: „Ha még egyszer meghallom, hogy a vérről énekeltek, elbocsátlak titeket. A gyülekezetbe látogatók nem értik, mit jelent a vér. Mi pedig nem fogjuk megbotránkoztatni őket azzal, hogy erről éneklünk.”

Mindkét beszámoló Mikeásnak a napjainkra vonatkozó prófécijára utal: Nagy éhség van az országban. Annak ellenére, hogy tömegek kutatnak lelki táplálék után, azok, akik igazán vágnak Isten ígéjére, mindössze egy kis maradék csoportot alkotnak (lásd a Mik 7,14.18-at). Bizonyára éppen úgy igaz ez korunkra, mint volt az ősi Izraelre. Kevés keresztény van manapság, aki igazán éhezik az Úr tiszta ígéjére. A többség inkább Sodoma almáin hizlalja magát, elferdített evangélium szalmáját eszi.

Vérzik a szívem minden egyes emberért, akiket szépen hangzó evangelizációkkal vagy pedig „vértelen”, erőtlen, „modern” prédikációkkal törbe csálnak. Tragikus, hogy ezek a tömegek egy napon készületlenül fognak Isten ítélőszéke elé állni. Sosem szembesítették őket a bűneikkel, nem hallották az igazság meggyőző ígését, amely krisztusivá formálhatta volna őket. Fán, szalmán és tuskés ágakon kívül semmit sem kaptak, amivel felépíthették volna szellemi házukat. És ha majd Jézus felszólítja őket, hogy álljanak elé, minden, amire alapoztak, megég. Milyen rettenetes pillanat lesz ez számukra!

Egyes lelkészek mélyen felháborodnak, amikor megalkuvó gyülekezetekről és elpártolt pásztorokról beszélek. Én azonban azt hiszem, hogy egyetlen istenfélő lekipásztornak sincs oka megbotránkozni ezen, ha a Szent Szellem kenetével prédikál. Azoknak, akik az Urat keresik, és Krisztus igazi egyházában felvállalják az Úr terhét, egyet kell érteniük velem: mindössze egy maradék az, amely ragaszkodik a bibliai alapelvekhez és igehirdetéshez.

Az Úr kemény szavakkal illet minden lekipásztort, aki arra törekszik, hogy alkalmazkodjon a bűnösökhöz: „Samária prófétáinál botrányos dolgot látok: a Baal nevében prófétálnak, és félrevezetik népemet, Izraelt... Jeruzsálem prófétái terjesztik az elvetemültséget az egész országban... Saját szívük látomását hirdetik, nem azt, amit az Úr adott. Váltig mondják azoknak, akik megvetik az Úr igéjét: Békességetek lesz! És ezt mondják minden megátalkodott szívű embernek: nem jön rátok veszedelem... Nem küldtem ezeket a prófétákat, mégis úgy igyekeztek; nem szóltam hozzájuk, mégis prófétáltak. Ha közel álltak volna hozzám, akkor az én ígéimet hirdették volna népemnek, megtérítették volna őket gonosz útjukról és gáztetteikből.” (Jer 23,13-22)

MIKEÁS SZERINT IZRAEL SZELLEMI ÉHSÉGE A NÉP LEGROSSZABB KORSZAKÁBAN – AZ ERKÖLCSI HANYATLÁS LEGMÉLYEBB PONTJÁN – TÁMADT FEL.

Az izraeli társadalom romlottá és korrupttá vált. Megérett az idő az igazi bizonyágtételre és arra, hogy a nép vezetői szeretetteljes feddést kapjanak bűneik miatt. Bár az adott pillanatban ennek meg kellett történnie, a gyülekezet még világiasabbá vált. Isten népét annyira elragadta a kapzsiság és a paráznaság, hogy nem volt ereje leleplezni a bűnt.

Mikeás a 7. fejezetben sorolja fel a nép szörnyű romlottságának példáit – és ez a felsorolás tükrözi a mai helyzetet is:

1. „Kivesztek az országból a hívek, nincs becsületes ember. Alattomban mindnyájan vért ontanak, hálóval vadásznak egymásra.” (Mik 7,2)

Mikeás szerint elmúltak azok az idők, amikor az embereket kötelezte az adott szó. Ez napjainkra is igaz. Emlékszem arra az időre, amikor becsületes, megbízható emberek úgy kötöttek üzletet, hogy pusztán kezét adtak egymásnak a megállapodásra – és ez az egyszerű elkötelezettség éppen olyan érvényes volt, mint egy írott, kézjeggyel ellátott szerződés. Ma pedig általánosan elterjedt az a nézet, hogy „ki-ki gondoskodik magáról”. Mindenki szeretné megkapni a maga szeletét a tortából. És a „vérontás” kifejezés használata sosem volt érvényesebb, mint most, amikor az emberek hajlamosak elpusztítani bárkit, aki az útjukban áll.

Többé már nem hallunk ilyet: „Mit tehetnék én? Miben segíthetek?” Ehelyett inkább ez hangzik mindenfelé: „Mire jó ez nekem? Mi ebből az én hasznom?”

E magatartás oda vezetett, hogy az utcákon kapzsi csalók nyüzsögnek, akik kifosztják az időseket. Vannak, akik szerelőknak álcázzák magukat, vagy azt színlelik, hogy telefonálni szeretnének, és megpróbálják kicsalni a gyanútlan emberektől az utolsó dollárjaikat. Csirkefogók özvegyasszonyokat vezetnek félre, megkaparintják a házukat, majd az utcára dobják őket.

2. „Jól használják kezüket a rosszra: a vezető ember követelőzik, a bíró fizetésre vár, a főrangú ember kimondja, mit kíván, és csak csúrik-csavarják az ügyeket.” (3. v.)

A politikusok és bírák – a társadalmunknak elvben tiszteletre méltó személyiségei – kiárusítják a becsületüket. Rendszeresen kenőpénzért tartják a markukat, és szövevényes módozatokat találnak ki, hogy kielégíthessék kapzsiságukat. Ha pedig a vesztegetési összeg nem elég nagy, akár a saját családjukat is eladják.

Azt a mondást, hogy „minden embernek megvan az ára”, többet használják, mint valaha. A társadalom kerekeit kenőpénzzel olajozzák meg, főképpen a nagyvárosokban. Meg lehet kérdezni bármelyik építésvezetőt, építőipari, önkormányzati vagy kereskedelmi szakembert. Sokan készek arra, hogy vesztegetési pénzt foganadjanak el.

3. „De eljön büntetésed napja, amelyet órállóid láttak. Akkor lesz majd zűrzavar!” (4. v.)

Isten órállóinak figyelmeztetése hamarosan beteljesedik. Onnan tudjuk ezt, hogy látjuk: igéik napjainkban kezdtek kibontakozni. Pontosan úgy, ahogyan Mikeás figyelmeztetett, korábban soha nem látott mértékben terjed a gonoszság. Minden nép között kuszaság és tanácstalanság uralkodik. Isten mostanában kezdi igazolni imádkozó prófétáinak szavait. Ha nem támasztaná alá a próféták figyelmeztetéseit mindenható

ítéleteivel, akkor valószínűleg senki nem figyelne rájuk. Ezért közel van a meglátogatásunk ideje – sőt tulajdonképpen már majdnem itt is van.

4. „Ne higgyetek a barátoknak, ne bízzatok a jó ismerősben, még asszonyod előtt is, akit magadhoz ölelsz, vigyázz, hogy mit mondasz!” (5. v.)

Hamarosan alig lesz majd ember, aki meg tudna bízni a barátaiban. Egyre jobban szétesnek a családi kötelékek. Jézus maga mondta, hogy az embernek saját házában lesz az ellensége (lásd a Mt 10,36-ot). Már láthatjuk, hogy hiányzik a bizalom a házastársak között, burjánzanak a válások, elvész a szülők tekintélye, a gyermekek öntörvényűvé válnak, a családok pereskednek egymással.

A Szentírás ezt mondja egy helyen Izraelről: „...mindenki azt csinálta, amit jónak látott” (Bír 21,25). Számos nép ma ugyanebben a helyzetben van. Az emberek nem bíznak többé a vezetőikben, a kormányukban, a jogrendjükben. Nem bíznak meg a munkaadóikban, a munkatársaikban, a barátaikban. Nem bíznak a vallásban sem. A társadalmunk minden szintjén a bizalomvesztés uralkodik.

Ézsaiás kortársa volt Mikeásnak, és igazolta azt az erkölcsi földcsuszamlást, amelyről prófétatársa írt. Mindkét férfi ugyanannak a generációnak hirdette az ígét, és megerősítették egymás próféciáit. Ézsaiás hasonló képet fest a végletes erkölcsi romlásról, mint Mikeás:

„Jaj, vétkes nemzet, bűnnel terhelt nép! Gonosz utódok, romlott fiak! Elhagyták az Urat, megvetették Izrael Szentjét, elfordultak tőle! ... Tetőtől talpig nincs rajta ép hely, csupa zúzódás, kék folt és gennyes seb.” (Ézs 1,4.6)

AZ EDDIGIEKBE MIKEÁS CSAK EGY RÉSZÉT MUTATTA MEG AZ UTOLSÓ IDŐK KÉPEINEK- MOST AZONBAN A TÖRTÉNET TÖBBI RÉSZÉT IS LÁTHATJUK.

„De [angolban: „ennélfogva” – a ford.] én az Urat várom, a szabadító Istenben reménykedem: meg is fog hallgatni Istenem!” (Mik 7,7) Az „ennélfogva” szóhasználat itt azt jelenti, hogy „tekintetbe véve”. Ezt mondja Mikeás: Tekintetbe véve mindezt a romlást és pusztulást, én az Úrhoz fordulok. Felkeresem őt imában, és hitben, bizalommal várom.

Az idők jeleit olvasva Mikeás híven megmutatta az Izraelt megfertőző erkölcsi hanyatlást. Ekkor azonban tekintetét elfordította a társadalomban látott pusztulástól, kapzsiságtól és mohóságtól. Többé már nem a gyülekezet lecsúszására és megalkuvására összpontosította a figyelmét. Lényegében ezt mondja Izraelnek: Az országban valóban szellemi éhínség van. Egy olyan erkölcsi földcsuszamlás kellős közepén vagyunk, amely még egyetlen korábbi generációt sem sújtott ennyire a történelemben. A népünk lelkét reménytelenség tartja fogva, és ez pusztulást és hanyatlást eredményez. És az esztelenség, amely a gyülekezetben folyik, Isten szemében utálatos. Mi, őrállók, mindezt tisztán látjuk. Ezért megdorgáljuk a gyülekezetet, és komolyan figyelmeztetjük. Állhatatosan kiáltunk, hogy mindenki, aki hall minket, felkészüljön az ítéletre.

Végtére azonban – folytatja Mikeás – tekintetünket nem a társadalom borzalmas állapotára függesztjük. Hiszen egy igazi őrálló nem csupán pallossal fenyeget, hanem hirdeti Isten szövetségi ígéreteit is. Nem azért beszélünk ezekről, mert az eljövendő dolgokról való prófétálással ijesztgetni akarunk titeket. A célunk inkább az, hogy felkészüljete mindenre. Ennek érdekében elmondjuk nektek, mit tervez Isten a népével a káosz közepette. Azt akarja, hogy a szent maradék megismerje, milyen szívvvel van hozzájuk.

Mikeás itt a szent maradékról tett említést. Megmutatta, milyen kilátásuk van azoknak, akik elhagyják a világi örömeiket és foglalatosságokat azért, hogy Isten orcáját keressék. Ma is van az Úrnak ilyen maradék népe, amely nem a jövőbeli elkeseredésre vagy az egyház romlására tekint. Tud róla, mert az Úr őrálló szolgálja hűségesen figyelmeztette, mégis inkább Isten szószólójának valódi üzenetére figyel: Forduljatok el mindenféle romlástól, amely körülöttetek zajlik, és tekintsetek fel az Úrra! Keressétek az ő arcát, és várjatok rá! Ő megőriz titeket, és betölti minden szükségeteiket.

A következőkben Mikeás Izrael ellenségeihez intézi mondandóját. Így figyelmezteti őket: „Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elesem is, fölkelek, ha sötétben lakom is, az Úr az én világosságom. Az Úr haragját kell hordoznom, mert vétkeztem ellene. De majd ő intézi peremet, és igazságot szolgáltat nekem. Kivisz a világosságra, és gyönyörködöm igazságában.” (Mik 7,8-9)

Kérdezek titeket – ki mondhatja Mikeáshoz hasonlóan ellenségünknek, a Sátánnak: Most már elég! Nem tudsz engem megrémíteni vagy megkötözni. Az Ur azt ígérte nekem, hogy mindenkor, még a sötét időkben

is, az én világosságom lesz. – Ilyen szavakat csak az a hívő maradék tud kimondani, amely teljesen az Úré; amely térdre hullva keresi az Urat, és várja.

Az Úr hatalmasan megerősíti ezt a maradékot, hogy legyőzhesse a pokol erőit. Az ilyen ember így tehet bizonyosságot: Még ha elesnék is, újból fölkelek. Amikor a gonosz megpróbál a sötétségbe taszítani, vagy múltbéli bűneimmel vádol, az Úr lesz az én világosságom. Sátán, nem tudsz többé visszatartani a hazugságaidal. Elismertem a bűneimet, és van egy főpapom, Jézus, aki képviseli az ügyemet. Azt mondod, hogy nem vagyok igaz ember; ő azonban szövetségi esküvel fogadta, hogy győzelemre visz engem az ő igazsága által.

Lehet, hogy az ördög megpróbál megterhelni egy olyan bűnös vággal, amellyel még harcban állsz. Mikeás ezt írja: „Látja majd ezt ellenségem, és szégyen borítja el, bár most ezt kérdezi tőlem: Hol van az Úr, a te Istened? Saját szememmel láthatom majd, amikor összetapossák, mint az utca sarát” (10. v.). Más szavakkal ezt mondja a próféta: „Lehet, hogy a Sátán idejön hozzám, és vádol: Hol van a győzelmed a bűn felett? Még mindig vannak problémáid, még mindig sok a kísértésed. Mikor segít végre szövetségesed, az Isten? Végül is mindenfeléket ígért neked arról, hogy megszabadít!”

Mikeás kijelenti, hogy nem kell tovább túrnöd a pokol fejedelmeinek és erőinek gúnyolódását. „Eljön a nap, amikor felépítik falaidat, azon a napon szélesre tágul a határ.” (11. v.) Mikeás megadja a maradék választát: Nos, jó, te gonosz! Azt kérdezed, mi van az Istennel kötött szövetséggel? Megmondom neked. Szent védőfalakat épít körém.

„Én magam oltalmazom mindenfelől – így szól az Úr –, mint egy tüzes fal, és ott leszek benne dicsőségesen.” (Zak 2,9) Miféle falakról szól itt Zakariás? Az igazság falai ezek – Isten szabadító erejének dicsőséges igazságáé, amelyet az új szövetségben nyilvánított ki. Ezt ígéri az Úr: Felépítem falaidat, és dicsőségesen közöttük lakom. A gonosz nem tud átmászni rajtuk, nem tudja őket aláásni, és semmi más módon sem juthat át rajtuk. Igazságom falai tökéletesen megvédenek téged.

MIKEÁS FELTÁRJA AZ ÚJ SZÖVETSÉG ELKÉPZELHETETLENÜL CSODÁLATOS ÍGÉRETEIT.

Azok a szövetségi igazságok, amelyeket Mikeás elkezd feltárni, olyan csodálatosak, hogy szinte el sem lehet hinni, hogy igazak lehetnek. Szeretném bebizonyítani nektek, hogy mindezek az ígérek Jézus Krisztus jelenlegi egyházának is szólnak. Ennek igazolását a Mik 7,14-ben találjuk:

„Pásztorold botoddal népedet, tulajdon nyájadat, amely elhagyatva élt az erdőben... „ Dávid így szól a pásztorról: „Te, aki kerubokon trónolsz...” (Zsolt 80,2). A nyáj pásztora, akiről itt szó van, csakis Krisztus lehet. A Zsidókhoz írt levél szerzője írja: „...az örök szövetség vére által kihozta ... a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát...” (Zsid 13,20). Ézsaiás pedig ezt mondja: „Mint pásztor, úgy legelteti nyáját, karjára gyűjti a bárányokat, ölébe veszi őket, az anyajuhokat szelíden terelgeti” (Ézs 40,11). Ez a pásztor nem más, mint Jézus Krisztus.

Jól tudjuk, hogy a testet öltött Jézus nem legeltetett bárányokat a régi szövetség idején. Ezért hiszem azt, hogy Mikeás kijelentése arra a szövetségre vonatkozik, amelyet Isten kötött az ő Fiával az örökkévalóságban. Leszögezte, hogy Jézusnak le kell jönnie a földre, hogy pásztorolja és táplálja a nyáját. Ekkor ígérte meg Isten: Azok, akik hittel és bizalommal fordulnak hozzám, sohasem fognak éhezni.

Mit mond el ez nekünk a korunkban tapasztalható éhségről? Azt, hogy nem tekinthetjük mindig a kenyér hiányát az oknak, hanem azt, ha halottak a gyülekezeteink, és közömbösek a pásztoraink. Én magam is ismerek olyan keresztényeket, akik attól sem lennének boldogok, ha maga Pál apostol pásztorná a gyülekezetüket. **Azt mondom minden ilyen ítélgető hívőnek: Sohasem fogsz olyan istentiszteleti helyet találni, amely megfelel neked, ha nem keresed naponta Isten jelenlétét a térdeiden, és nem ásol mélyre rendszeresen az ő igéjében.**

Olyan gyülekezetet keresel, ahol lelki örömben részesülhetsz? Ha az Úron kívül másban keresed ennek az örömmnek a forrását, akkor sohasem lesz valódi táplálékra. Ellenben ha őhozzá fordulsz, esküvel fogadja, hogy táplálni fog téged. Ez a fogadalom azoknak is szól, akik magányosan élnek, olyan helyen, ahol nincs gyülekezet: „...amely elhagyatva élt az erdőben” (Mik 7,14).

A 15. VERSBEN ISTEN EGYIK LEGDICSŐBB ÍGÉRETÉT TALÁLJUK, AMELYET VALAHA IS TETT NÉPÉNEK: MEGESKÜSZIK, HOGY OLYAN SZEMÉLYRE SZÓLÓ SZABADÍTÁST AD, MINT EGYKOR NÉPÉNEK A VÖRÖS-TENGEREN.

„Csodás dolgokat mutatok neked, mint amikor kijöttél Egyiptomból.” (15. v.) Mikeás itt arra a csodára utal, amelyet Isten a Vörös-tengernél tett Izrael népével. Azt prófétálja, hogy ezt az ígéretet Isten kiterjeszti az utolsó idők egyházára is. Való igaz – az Úr megfogadja, hogy valami hasonlóan félelmetes dolgot tesz értünk a mai korban:

Megteszem értetek a Szellem által azt, amit a természet szerinti Izraellel tettem. Átélhetitek majd a vörös-tengeri csodát. Izrael egyedül volt ellenségével, a fáraóval szemben. Nem volt módja arra, hogy megszabadítsa önmagát a fáraó hatalmas hadseregétől. Ezért saját kezembe vettem népem szabadítását. Elkészítettem számára a menekülés útját, és az összes egyiptomi katona a tengerbe fulladt.

Ma – folytatja az Úr – a ti ellenségetek a Sátán és démonainak serege. Ellenetek támad éppen úgy, ahogyan a fáraó támadt Izrael ellen. Ellenségetek elhatározta, hogy visszavisz titeket a fogságba, megkötöz, és rabszolgává tesz. Én azonban újra megszabadítom népemet. Kezembe veszem a szabadításotokat. Ha bíztok bennem, látni fogjátok, ahogyan ellenségeteket sarkammal összezúzom. Bámulva látjátok majd, ahogyan bűneitek a tenger mélyére süllyednek, éppúgy, ahogyan a fáraó katonái.

A Szentírás így foglalja össze az Izraellel esett csodát: „Megdorgálta a Vörös-tengert, és az kiszáradt, átvezette őket a mély vízben, akár a pusztában. Megszabadította őket gyűlölőik kezéből, megváltotta az ellenség kezéből. Üldözőiket víz borította el, egy sem maradt meg közülük.” (Zsolt 106,9-11)

Még Ézsaiás is úgy írja le számunkra Isten ígétét, mint saját vörös-tengeri szabadulásunkat: „Én, az Úr vagyok a ti szentetek, Izrael teremtője, a ti királyotok. Ezt mondja az Úr, aki utat készített a tengeren, ösvényt a hatalmas vízben át, aki hagyta, hogy kivonuljanak a harci kocsik és lovak, a hadsereg és a harcosok, és most ott fekszenek, nem kelnek föl többé... Ne a régi dolgokat emlegessétek, ne a múltakon tűnődjétek!” (Ézs 43,15-18)

Ézsaiás által ezekben az igékben ezt mondja Isten: Éveken át többször is hallottál igehirdetéseket arról a nagy csodáról, amelyet a Vörös-tengernél vittem végbe. Csodálatos volt ez a szabadítás, de csupán árnyék volt, mintakép. Szeretném, ha túllátnál mindezen, mert teljesen új dolgot teszek érted. „Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok! Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok.” (19. v.)

Szellemi pusztaságban vagytok, szemben a Sátán erőivel. Érzitek, amint démoni seregének villámai lesújtanak rátok. És épp oly egyedül álltok az ellenséggel szemben, ahogyan akkor az izraeliek. Számptalan ígéretet tettetek az Úrnak, de egyiket sem tudtátok megtartani. Azonban amilyen bizonyosan megnyitotta Isten a Vörös-tengert, hogy Izrael népe átkelhesen rajta száraz lábbal, ugyanolyan biztos, hogy a ti tengereteket is megnyitja természetfölötti hatalmával. És ti átsétáltok megrögzött bűneitek között, az ördög minden ellenségeskedése ellenére. Megtapasztaljátok, hogy Isten átvizs titeket a saját Vörös tengeretekben, és nem kell többé félnetek az ellenségtől.

Mikeás így prófétált: „Látják majd ezt a népek, és szégyenkeznek, elvesztik minden erejüket, kezüket szájukra teszik, füleik megsüketülnek” (Mik 7,16). A nemzet fogalmára használt héber alapszónak, a „gój” -nak van egy másik, képletes jelentése is: „egy csomó csúszó-mászó állat, vipera”. Mikeás tehát azt mondja: Isten népe megerősödik az által a kijelentés által, hogy ő megtartja a maradéknak tett ígéreteit. Amikor a hívők megértik, hogy megszabadultak a bűn hatalmából, öröm tölti el őket. Ez az öröm pedig erősíti a hitüket, zavarba hozza és megfélemlíti ellenségüket, a Sátánt. Megdermeszti az összes csúszó-mászó démoni csapatot.

Vörös-tengeri szabadulásod elhallgattatja a Sátán hazugságait. Kezét a „szájára teszi” félelmében, amikor Isten Szelleme működni kezd benned. Többé már nem hiszed el a Sátán vádjait. Ehelyett a démoni hatalmasságok és erők teljes zavarban távoznak.

A KERESZTYÉNYEK GYAKRAN IDÉZIK A 2.KOR. 10,4-ET: „A MI FEGYVEREINK KÜLÖNBÖZNEK A KÖZÖNSÉGES FEGYVEREKTŐL, EZEKBE ISTEN EREJE MŰKÖDIK, LE TUDUNK ROMBOLNI VELÜK MINDEN BÜSZKE ERŐDÍTMÉNYT...”.

Sokan gondolják közülünk, hogy az erődítmények olyan megkötözöttségek, mint a szexuális bűnök, a drogfogyasztás, az alkoholizmus; vagyis a legsúlyosabb bűnök sorát a kívülről is látható bűnök vezetik. Pál azonban itt olyasmire utal, ami sokkal rosszabb, mint amilyenek az emberi mérték szerinti bűnök.

Először is nem démoni befolyásoltságról beszél. Véleményem szerint a gonosz egyetlen győzelmes életet élő keresztény szívébe sem tud beköltözni, és nem tud helyet kapni az ilyen emberben. Ezért **amikor Pál az „erődítmény” szót használja, akkor átvitt értelemben beszél róla, ugyanis a görögben az „erődítmény” szó ezt is jelenti: „szilárd ragaszkodás valamilyen érveléshez”. Az erődítmény olyan állásfoglalás, amely mélyen belegyökerezett az elmébe. A Sátán úgy épít erődítményeket Isten népébe, hogy hazugságokat, hamis vélekedéseket és félreértéseket ültet a lelkükbe, különösen Isten természetére vonatkozóan.**

Például az ellenség beültetheti a lelkedbe azt a hazugságot, hogy nem vagy szellemi ember, és teljesen méltatlan vagy Isten kegyelmére. Esetleg újra és újra ezt suttogja a füledbe: Sosem fogsz megszabadulni megrögzött bűnödől. Nem próbáltad elég keményen. Hamis keresztény vagy, mert az elméd telve van gonosz gondolatokkal. Nem változtál semmit. Isten pedig elvesztette a türelmét irántad folytonos le-föl hullámszéd miatt. Nem vagy méltó arra, hogy továbbra is kegyelmes legyen hozzád. Egyáltalán nem vagy szellemi ember, és soha nem is leszel az.

Az is lehet, hogy az ördög megpróbál meggyőzni: jogod van a keserűségre, mert rosszat tettél. Megkísérli lerombolni a házasságodat azzal, hogy rábeszél: nem tudsz tovább kitartani ebben a kapcsolatban, hacsak a házastársad meg nem változik. Ha odafigyelsz a hazugságaira, egy idő után hinni kezdesz neki. Amint egyszer magadévá teszed az ördögi érvelést, az beágyazódik a szívedbe és a lelkedbe – és ekkor erődítmény lesz belőle. Ez pedig oda vezet, hogy a Sátán a gondolataidban uralkodik rajtad. Nem kell birtokolnia a testedet: mindössze egy talpalatnyi helyre van szüksége a lelkedben. Hamarosan pedig már nem leszel képes imádni és dicsőíteni Istent, mert ez a hazugság, mint kukac az almában, állandóan forogni fog az elmédben, és gyötörni fogja a gondolataidat.

Ez a magyarázat arra, miért zaklat a pokol már most annyi sok keresztényt. A Sátán a testvérek vádlója, időről időre felhossa ellenünk vádoló seregét, és démoni hazugságokat ültet a lelkünkbe. Még Isten hangját is utánozza, hibásan idézi az írásokat, és így próbál hamis meggyőződésre juttatni önmagunkat és az Urat illetően. Ezek a hazugságok az ő erődítményei, és ha mi nem állunk ellent ezeknek az Úr ígéje által, akkor félelmekként beágyazódnak a lelkünkbe.

Azonban nem tudjuk lerombolni ezeket az erődítményeket csupán imádság által. Úgy sem sikerülhet elpusztítani őket, ha valamely igehirdető jóvondolást mond rólunk, vagy pedig fizikai megnyilvánulásokkal próbálja meg kiűzni őket belőlünk. A Sátánra nincsenek hatással az ilyen megnyilvánulások, sem a hangos rákiáltás, de még a mi jószágunk sem. Az egyetlen fegyver, amely elriasztja a gonoszt és seregeit, ugyanaz, mint amellyel Jézus riasztotta el őt a pusztában, amikor megkísértette. Ez a fegyver az új szövetség igazsága: Isten élő ígéje. Csakis az Ur igazsága tehet szabaddá. Azt ígéri az Úr, hogy Istenünk lesz... megtisztít minket, megbocsát, és messzire veti minden bűnünket... Szent Szellemével betölt... vezet, tanít és irányít minket Szelleme által, és megadja nekünk mindazt az erőt, amelyre szükségünk van ahhoz, hogy szentül és engedelmesen éljünk.

Mikeás szerint ez az az ígéret, amelyhez ragaszkodnunk kell: „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését? Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad. Újra irgalmas lesz hozzánk, eltapossa bűneinket, a tenger mélyére dobja minden vétünköt.” (Mik 7,18-19) Mi nem tudjuk a bűneinket eltaposni – ő az, aki eltapossa őket. A mi Urunk szánakozik rajtunk, és lábával eltiporja vétkeinket. A tengerbe veti őket, hogy soha többé ne tarthassanak fogva minket. Gondoljatok Izrael gyermekeire, amint nézik, ahogy az egyiptomi katonák örökre eltűnnek a vízben! Ezt mondja most nekünk az Úr: Ezek a bűneitek: most láthatjátok, amint lesüllyednek a tenger fenekére. Vízbe fojtom, és mindörökre elmosom őket.

ISTEN ESKÜVEL FOGADJA, HOGY SZÉTSZÓRJA SZEMED ELŐTT AZ ELLENSÉGET, HA RAGASZKODSZ A SZÖVETSÉGI ÍGÉRETEKHEZ.

„...port nyalnak, mint a kígyó, mint a föld férgei, reszketve jönnek elő rejtekhelyükről, rettegve folyamodnak az Úrhoz, és félnek majd tőled is.” (Mik 7,17) A héberben a „férgek”-re használt szó képletes jelentése: „csúszó-mászó, kígyózó félelmek”. Ezek a férgek, amelyekre Mikeás utal, a Sátán által belénk illtetett

félelmek – a lelkünkbe ágyazódott vádak – Isten Pedig azt mondja, hogy „reszkette jönnek elő rejtkehelyükről”.

Mit is jelent ez? A „rejtkehely” szó esetében a héber alapszó, a „miszgeret” erődítményt jelent. Ugyanennek a szónak a gyöke (szgr) ezt is jelentheti: „megadja magát”. Ha ezt a két jelentést összeillesztjük, akkor az igevers ezt mondja: Minden sátáni hazugság megadja magát, és előjönnek erődítményeikből. – Egyszerűbben kifejezve: ha Isten ígéreteire támaszkodsz, akkor minden démoni hatalom feladja erődítményeit. A mindenható Istentől való félelmükben kikúsznak az elmédből.

Sőt ezek a lelkedben lakó ördögi erősségek nem csupán megadják magukat, hanem egész hadseregükkel együtt „rettegve folyamodnak Istenünkhöz, az Úrhoz, és félnek majd tőled is” (17. v.). Nem fogsz többé rettegni a gonosztól – ehelyett ő fog rettegni tőled. A gonosz minden hívőtől fél, aki a mindenható Szabadítóval, az új szövetség örök ígéreteinek birtokosával jár.

Isten híven teljesíti azt az ígéretét, hogy minden ellenségtől megszabadít téged. Gondolj Izraelre, amint ott áll a Vörös-tenger partján, az egyiptomi oldalon! Az ellenség egyre közeledik, Isten népe csapdában van, nincs mód a menekülésre. Vajon Isten ezt mondta nekik ekkor: Sajnálom, Izrael, nem tudlak megszabadítani. A málhátokban több ezer kis arany bálvány lapul. Távolítsátok el magatoktól a bálványimádást, mielőtt megszabadítanálak titeket. Másképpen meghaltok... ?

Még a gondolata is lehetetlen, hogy Isten ilyen módon válaszoljon. Milyen Isten lenne az, aki azért nem szabadítaná meg saját népét, mert még mindig harcol valamilyen bűnnel? Isten nem hagy el téged a Vörös-tenger partján. Kísértéseid, rossz szokásaid, megrögzött bűneid talán áthághatatlan akadálnak tűnnek számodra. Az Úr azonban azt ígéri, hogy megszabadít az ő nevéért. És Istenünk hűségesen megtartja szövetségét.

Legyen ez az imádságod:

„Uram, esküvel ígérted, hogy Istenem leszel. Azt mondtad, hogy megtapasztalhatom a saját vörös-tengeri szabadításomat. Azt is mondtad, hogy a gonosz a szájára teszi a kezét, és nem fog többé hazugságokkal vádolni engem. Én most a te szövetséges ígéretedre hivatkozom, Atyám. Szabadíts meg, és dicsőítsd meg magadat az életemben!”

10. Fejezet

AZ ÚJ SZÖVETSÉG ÉS AZ ÚR TITKA

„AZ ÚR TITKA FELTÁRUL AZOK ELŐTT, akik félik őt [az új fordítás szerint: „Közösségben van az Úr az őt félőkkel...”, Károli szerint pedig: „Az Úr bizodalmas az őt félőkhöz...” - a ford.], és szövetségére tanítja őket.” (Zsolt 25,14)

Hitem szerint Isten gondosan kiválasztotta a titok szót ebben az igeversben. A héber szótó ezt jelenti: „ébernek lenni, őrségben lenni, örködni, valaki bizalmasának lenni”. Hatalmas gondolat fejeződik ki ebben: Istennek titka van, amit csak olyan hívőkkel oszt meg, akik készek szenvedélyesen kutatni ezt a titkot. Ezeknek a keresőknek a csoportja csak akkor lehet az ő bizalmasa, ha csillapíthatatlan éhség van bennük Isten szívének megismerése iránt.

Lényegében az Úr nem osztja meg titkát bárkivel, még akkor sem, ha valaki tagja Krisztus testének. A komolytalan keresztények nem tudják megragadni ezt a titkot, és az alkalmi hívők sem fognak soha a közelébe kerülni. Ezért nevezi a Biblia titoknak: csakis Isten bizalmasai ismerhetik meg.

Úgy gondolom, hogy a szövetség titka mentőkötél, amelyet Isten odadob minden kereszténynek, aki süllyedőben van a bűn mocsarában. E titok által hívja minden vággyal, rossz szokással vagy gonosszággal megkötözött gyermekét: Ragadd meg szövetségemet! Mentőkötél lesz a számodra, amely megment a bűntől, mielőtt végleg elsüllyednél.

Azonban – és ezt a lehető legnagyobb szeretettel mondom – mindössze egy maroknyi keresztény fogja megragadni ezt a mentőkötetet. Megtanulhatják könyv nélkül egyes hívők az új szövetség összes dicsőséges ígéretét, bonyolult teológiai elméletek mesterei lehetnek, nyomon követhetik az összes bibliai szövetséget

Ádámától kezdve az Újszövetségig. De csak kevesen lesznek olyanok, akik gondolataikat arra irányítják, hogy valóban szorgalmasan keressék az Urat, és megértsék az életadó új szövetség lényegét.

Emlékeztetőül felsorolok néhányat azokból az ígéretek közül, amelyeket Isten az új szövetségben ad nekünk: új szív, igaz istenfélelem, uralkodás a bűn felett, a Szent Szellem bűneltörő munkája, az Úr megismerésére törekvő szív, törvényének bevésése a szívünkbe, hogy ne vétkezzünk ellene. Isten azt is megfogadja, hogy Szelleme által tanít, megóv az eleséstől, segít az ő útján járni, tetszésére élni, és mindvégig kitartani – mindezt pedig a bennünk lakó Szent Szellem ereje által viszi véghez.

Talán így érvelsz: Ha Isten eldöntötte a szövetségekötést; ha esküvel fogadta, hogy megteszi mindezeket a csodálatos dolgokat, és kimondott szava változhatatlan: akkor miért kell imádkoznom azért, amit már amúgy is elhatározott? Miért kell kérnem, hogy szabadítson meg, amikor már megesküdött, hogy megteszi helyettem azt, amire én nem vagyok képes? Nem elég csak hitben várnom erre? Ha szövetséges ígéretei kötelező érvényűek, akkor miért kell hinnem, hogy olyan feltételekhez köti az ígéretek teljesülését, mint az imádság és a buzgó keresés?

E kérdésekre válaszolva hadd kérdezzek meg: vajon miért volt az, hogy Jézus, aki a szövetséget kötötte az Atyával, gyakran olyan buzgón imádkozott? Miért lehetett, hogy egy egyszerű ügyben háromszor is választ kért az Atyától? És miért dicsért meg egy példázatbeli asszonyt azért, mert zaklatta a bírót mindaddig, amíg az meg nem hozta a számára kedvező ítéletet?

Remélem, sikerül bebizonyítanom nektek ebben a fejezetben, hogy Isten a szövetséget ahhoz a feltételhez köti, hogy teljes szívből keressük őt. Ez a feltétel és a hozzá tartozó nevelő eszközök – imádság, bibliatanulmányozás, buzgó keresés – semmiképpen nem számítanak érdemnek, amely által miénk lehet a szövetségi ígélet. A céljuk az, hogy felkészítsék szívünket Isten ígéreteinek befogadására. Hadd fejtsem ezt ki részletesebben!

EZÉKIEL KÖNYVÉNEK 36. FEJEZETÉBEN TALÁLJUK A LEGDICSŐBB ÚJ SZÖVETSÉGI ÍGÉRETEKET.

„Tiszta vizet hintek rátok, hogy megtisztuljatok. Minden tisztátalanságotoktól és minden bálványotoktól megtisztítalak benneteket. Új szívet adok nektek, és új Szellemet adok belétek és eltávolítom a kőszívet hústokból, és adok nektek hús-szívet” (Ez 36,25-27)

Isten olyan ígéretet tesz, amely páncélként véd bennünket: Tiszta leszel, erre megesküszöm. Mentés leszel minden szennytől, vétectől és szegységtől. Nem kell többé a rettegés és a reménytelenség fekete felhője alatt élned. Nem kell félned többé az elhagyatottságtól és az elveszéstől. – Az idézett igeszakasz utolsó verse olyan új szövetségi ígéretet tartalmaz, amely szerintem magába a mennybe nyit kaput már itt a földön: Isten esküvel fogadja, hogy Szellemét adja belénk, és azt műveli, hogy engedelmeskedjünk igéjének, és teljesítsük parancsait.

Érted, mi mindent foglal magában ez az üzenet az életedre nézve? Isten meg akarja osztani veled életadó, lélekszabadító szövetségének titkát. Azt akarja, hogy ragadd meg az igazságot, amely összes láncodat levágja. Nos, van még olyan titkos bűnöd, amely fogva tart? Parázna gondolatok gyötörnek? Nem tudsz szabadulni valamilyen makacs bűntől, amelyről tudod, hogy beszennyezi testedet, az Isten templomát? Harcolsz valamilyen káros szokással - kábítószer-fogyasztással, zugivással, bujasággal, házasságtöréssel, homoszexualitással, keserűséggel –, vagy talán képtelen vagy megbocsátani? Az Úr azt mondja, hogy szövetsége az útlevél a győzelemhez: ahhoz, hogy uralmat nyerj a bűn fölött.

A szerződésben ez is benne van:

„Én, az Úr, megmondtam, és meg is teszem! Így szól az én Uram, az Úr: Még azt is kérheti [„azt akarom, hogy kérje...” – a ford.] tőlem Izrael háza, hogy ezt tegyem velük..., (Ez 36,36-37) Ezt a verset megelőzően az Úr előszámlálja a szövetségi ígéretek. Most pedig kijelenti, hogy a felsorolt ígéretek közvetlenül kapcsolódnak az ő kereséséhez. Lényegében ezt mondja:

Megesküdtem neked, és ezt nem lehet megszegni. A tengerbe vetem bűneidet, és sosem fenyegethetnek téged többé. Elküldöm Szellemem is, hogy megszenteljen, és megváltoztassa a szívedet. Tiéd lesz minden megígért áldás. Végezetül mindezeket azok nyerhetik el, akik buzgón keresnek engem.

Miért szabta az Úr ezt az utolsó feltételt? A Biblia világosan leszögezi: Isten akarata, hogy minden ember üdvözljön. Az Ige azonban ezt is kijelenti: „Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt ... imádkozzanak...”

(1.Tim 2,8). Isten azt szeretné, ha az ő népe üdvözlne, és egyúttal imádkozna is hozzá. Amikor ezt mondja: „Azt akarom, hogy kérje tőlem Izrael háza...”, héber irodalmi nyelven ezt jelenti: Szövetségem kijelentését ahhoz a feltételhez kötöm, hogy teljes szívetekből keressetek engem. Ha teljes buzgósággal teszitek ezt, feltárom előttetek szövetségem titkát.

Személyesen tanúsíthatom, hogy Isten pontosan ezt tette velem. Miután éveken át sokat olvastam a szövetségről, megnyílt a szemem, elkezdtem böjtölni és teljes buzgósággal imádkozni. Nem azért böjtöltem és imádkoztam, hogy ezzel bármiféle érdemet szerezzek, vagy elnyerjem az Úr kegyét. Azért tettem ezeket, mert elszántan akartam, hogy értelmem számára megnyíljon az Úr titka. Tudtam, hogy az Úr mindaddig vár, amíg a szívem kész nem lesz arra, hogy keresse őt; és azt is tudtam, hogy nem bocsátom el őt addig, míg fel nem tárja előttem szövetségét.

EZT A PÉLDÁT LÁTJUK MINDENFELÉ A SZENTÍRÁSBAN – ISTEN SZÓL: EZEKET AZ ÍGÉRETEKET ADOM NEKTEK, DE AZT AKAROM, HOGY KERESSÉTEK ARCOMAT MINDADDIG, MÍG TELJESEN MEG NEM GYŐZŐDTÖK ÍGÉRETEIMRŐL.

A világ megalapítása óta sohasem volt olyan időszak, amikor Isten népe ne lett volna valamilyen szövetség hatálya alatt. A századok folyamán mindig voltak kegyes férfiak és nők, akik böjtöltek és imádkoztak, szaván fogva az Urat. A Bibliában több példát is találunk erre.

1. A Bírák könyvében találjuk megírva, hogy Izrael jogos háborút viselt a benjáminiak ellen. Ugyanis a benjáminiak egy csoportja megerőszkolta egy lévita feleségét, és magával a lévitával is erőszakoskodni próbált. Az izraeliek tudták, hogy szilárd alapokon állnak, amikor hadba szállnak. Tartották magukat a szövetségi ígérethez, amely szerint elnyerik Isten tetszését azok, akik eltávolítják az országból a gonoszszágot.

Mégis, amikor két ízben megtámadták Benjámin törzsét, mindkét alkalommal vereséget szenvedtek. Amikor harmadjára is összegyülekeztek, megértették, hogy jogos indoknál többre van szükségük a győzelemhez. Ezt olvassuk a Szentírásban: „Ekkor elvonultak Izrael fiai mindnyájan, az egész nép; elmentek Bételbe, és ott ültek sírva az Úr színe előtt. Böjtöltek azon a napon egész estig, és égőáldozatokat meg békeáldozatokat mutattak be az Úr színe előtt.” (Bír 20,26)

Az Úr csak azt követően segített Izraelnek legyőzni az ellenséget, hogy böjtöltek, és buzgón könyörögtek hozzá. Teljes győzelmet arattak – Isten pedig beteljesítette összes szövetséges ígéretét, amelyet nekik tett, mert miután újra megértették a szövetséget, hit támadt bennük.

2. Jákobnak bizonyos ígérete volt Istentől az Ábrahámmal kötött szövetség által. Az Úr megígérte neki, hogy megőrzi, és senki sem bánthatja. Sőt még erről is biztosította: „Térj vissza hazádba, rokonságod közé, és jót teszek veled” (1.Móz. 32,10). Milyen hatalmas ígérek voltak ezek! Ki mer szembeszállni egy olyan emberrel, akivel – mint Jákobbal – az ő Istene vele van?

Jákob mégis szükségesnek tartotta, hogy imádkozzon a szövetségért. Így könyörgött: Uram, azt ígérted, hogy jót teszel velem, ha visszatérek. Ezért emlékeztetek ígéretedre (lásd a 10-11-et). A Szentírás elbeszéli, hogy Jákob egész éjszaka viaskodott az Úr angyalával. Így szólt az Úrhoz: „Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem” (27. v.). Emlékeztette az Urat a szövetségre.

3. Amikor az izraelieket fogságba vitték Babilonba, és rabszolgává tették őket, Isten szövetségi ígéretet tett népének. Azt mondta nekik, hogy hetven év után visszatérnek majd Jeruzsálembe, és fölépítik a fővárost és az országot. Később, amikor eltelt pontosan hetven év, Isten arra indította Babilon királyának, Círusnak a szívét, hogy hazaengedje az izraelieket a szülőföldjükre. Amikor Ezdrás kifelé vezette az izraeli sereget Babilonból, fülébe csengett a szövetségi ígéret: „Istenünk ereje mindazoknak a javára van, akik őt keresik...” (Ezsd 8,22).

Ekkor megállította a menetet, és a népet imádságra és böjtölnésre hívta. Ezt írja: „Ekkor böjtöt hirdettem ott... hogy megalázzuk magunkat Istenünk előtt, és jó utat kérjünk tőle magunknak, hozzátartozóinknak és minden jószágunknak... Böjtöltünk tehát és könyörögtünk ezért Istenünkhöz, ő pedig meghallgatott minket.” (21. és 23. v.)

Ezdrás tudta, hogy Isten szövetségi esküje pajzsként óvja Izraelt. Ezért vezette az egész Izraelt böjt és imádság által a szövetséges védelemre vonatkozó kijelentés megújítására. Izraelben pedig senkinek sem volt ellenvetése, mondván: Van ígéretünk: lássuk, hogyan működik! – Mindannyian készek voltak arra, hogy buzgón elkérjék az Úrtól mindazt, amire ígéretet tett.

4. Jézus nem csupán ismerte a szövetségi ígéreteket, hanem maga kötötte a szövetséget az Atyával; ő maga volt az új szövetség megszemélyesítője. Őbenne összpontosult minden szövetségi ígért. Jézus mégis böjtölt és imádkozott.

Egy alkalommal egy elkeseredett embercsoport Jézushoz vitt egy megszállott, holdkóros fiatalembert. A tanítványok nem tudták kiűzni belőle a démoni szellemet. Amikor Jézus megdorgálta az ördögöt, a démon azonnal elhagyta a fiút. A Biblia szerint „a gyermek pedig meggyógyult még abban az órában” (Mt 17,18).

A tanítványok zavarban voltak. A Szentírás így beszél erről: „Akkor a tanítványok külön odamentek Jézushoz, és megkérdezték: „Mi mért nem tudtuk kiűzni ?” Ő így válaszolt: „Kishitűségetek miatt... Ez a fajta pedig nem távozik el, csak imádságra és böjtölésre.” (Mt 17,19-21)

Gondoljuk meg, mit is foglal magában az, amit itt Jézus mond! Az következik ebből, hogy ha a tanítványok időt szántak volna imádkozásra és böjtölésre, lett volna hitük és erejük ahhoz, hogy a fiút megszabadítsák. Amit mondott, abban ez is benne van: Igen, nekem volt hatalmam, hogy kiűzzem a démont, mert testet öltött isten vagyok. Mégis példát adtam nektek azzal, hogy magam is imádkozom és böjtölök.

5. Hóseás beszél arról, amit Isten Efraim törzsének mondott: „Előírhatok nekik ezernyi törvényt, azt gondolják, nem tartozik rájuk” (Hós 8,12). Ezt mondta ezzel az Úr: Megmutattam Efraimnak szövetségemet, a reménység és szabadulás ígért adtam nekik. Ők azonban elutasították ígért, mondván, hogy túl bonyolult, és nehéz megérteni. Éppen azt az igazságot nem vették figyelembe, amelynek az ő megszabadításuk volt a célja, mintha valamilyen idegen tanítás lett volna.

Ez a helyzet a mai egyházban is. Az új szövetség igazságát a világon mindenfelé hirdetik pásztorok és tanítók, Efraimhoz hasonlóan azonban a keresztyének többsége vállrándítva utasítja el, mint valami furcsa és bonyolult tanítást. Így gondolkodnak: Ha egy tanítás nem könnyű, és nem tudom gyorsan megtanulni – ha azt igényli, hogy tanuljak, imádkozzak, keressek és kérdezzek –, akkor erre nekem nincs időm.

Ezért mondta Isten Efraimnak: „...ideje, hogy keressétek az Urat, míg majd eljön, és hullatja rátok az igazság esőjét” (10,12). Ezt mondta Isten a népének: Feltárom elöttetek szeretetemet és igazságosságomat. Mielőtt azonban ez megtörténik, kérnetek kell tőlem a kijelentést.

6. A Jer 31 úgy ismert, mint az új szövetséget leíró ígerész. Jegyezd meg azokat az ígért, amelyeket Isten mondott Jeremiásnak: „Sírva jönnek majd, és könyörgések közepette hozom őket, vízfolyásokhoz vezetem őket, egyenes úton, melyen nem botlanak meg; mert Atyja lettem Izraelnek, és Efraim az elsőszülöttem.” (Jer 31,9)

Ez a szakasz a szellemi Izraelről szól, amely Krisztus mai testét ábrázolja. Így szól Isten az egyházához: Népek jönnek hozzám a világ minden tájáról imádságban és könyörgésekben, mert felindítom szívüket, és azt akarom, hogy megismerjék ígért. Ezek a szentek nem fognak bukdácsolni vagy elesni. Inkább növekedni fognak a kegyelemben, és az őket körülvevő társadalom gonoszsága ellenére szentebbek és igazabbak lesznek, mint bármely előző nemzedék.

Mi módon ígéri meg Isten, hogy híveit elviszi arra az egyenes útra, ahol nem kell félniük a botlástól és az eleséstől? Szövetsége által teszi ezt. Válaszul a nép csendes sírására és buzgó, állhatatos imádságára, a Szentlélek feltárja Isten népe előtt az igazságot.

HADD BESZÉLJEK MOST NEKTEK AZ ÚR TITKÁRÓL.

Mi az a titok, amelyet Isten meg akar osztani népével? Nem csak az, hogy a Szent Szellem a szívünkbe jön, hogy megtörje bennünk a bűn hatalmát. A titok arról szól, hogy a Szellem *miként* végzi el ezt a munkát. Nos, hogyan is történik?

Találunk egy példát Illés életében. Ez az ember abban a korban élt, amikor Isten hatalma mennydörgésben, villámlásban, viharokban, földrengésekben – az erős hatalom látható jeleiben – nyilvánult meg. Illés maga is kért tüzet az égből a Baal négyszázötven prófétája előtt. A történet fonalát abban az időszakban vesszük föl, amikor Illés éppen Isten elől futott, el volt keseredve, és meg akart halni. Végül egy barlangban kötött ki, és mély fájdalom járta át.

Amikor az Úr rátalált, így szólt hozzá: Illés, beszélni akarok veled. – Ekkor Isten megmutatta titkát a prófétának, hatalmasabb módon mutatva meg erejét, mint amit Illés valaha is látott. Mi volt ez az erő? A szerető Atya halk és szelíd hangja: a megbocsátás hangja, telve szeretettel lesújtott és zavart szolgálja iránt.

Nem ezt mondta Isten: Szégyelld magad, Illés! Túl messzire mentél, amikor szemrehányást tettél nekem a pogányok előtt. Ezért most magadra hagylak, míg rá nem ébredsz, milyen bűnt követtél el. – Ehelyett szeretettel szólott hozzá: Illés, mit csinálsz itt a barlangban? Szeretném, ha felöveznéd magad, és újra munkába állnál. – A szavaiban nem volt semmi bántó. Isten azért szólította meg Illést, hogy helyreállítsa, és újra a helyes irányba terelje azt az embert, aki láthatóan mélységesen csüggedt és reménytelen volt.

Ez a titka az új szövetségnek: nem rohan meg hirtelen valamilyen természetfölötti erő, hogy képesek legyünk ellenállni a kísértések áradatának. Isten inkább csendes és nyugodt hangon nyilvánítja ki szeretetét irántunk éppen akkor, amikor kudarcot vallottunk, és próbák közt vagyunk.

Néhány olyan levéllel szeretném ezt alátámasztani, amelyet a szolgálatunk kapott. Egyik keresztény nőtestvér írta: „Erkölcsi gyengeség és bukás – igen, ez vagyok én. Állandóan visszatérek régi bűneimhez. Nem akarom megbántani az Urat, és imádkozom, hogy őrizzen meg a visszaeséstől. Időnként úgy érzem, fásasztja őt, hogy mindig visszakerülök ugyanoda. Az igazság az, hogy sohasem hallom őt a kísértések között. Kiközösítve érzem magam.”

Most pedig, ennek ellentétéként, itt van egy e-mail, amit egy keresztény fiatalembertől kaptunk:

„Tegnap este nagy nyugtalanság közepette imádkoztam. Becsaptam az Urat, és bűnt követtem el. A szívem össze volt törve. Kiáltottam hozzá, de csak arra tudtam gondolni, hogy túl messzire mentem azzal, amit tettem. Megkérdeztem: „Hogyan tudsz még mindig szeretni engem? Tényleg szeretsz, Uram? Vagy túlságosan eltávolodtam tőled?” Egyetlen szóért könnyörögtem, amelyből tudhatom, hogy még mindig szeret engem.”

„Ekkor, tökéletes időzítéssel, megérkezett az üzeneted: „Maradj meg Isten szeretetében!” Amikor elolvastam, annyira átjárt Isten szeretete, és olyan csodálat töltött el iránta! Azonnal megbántam a bűnömet, és a szívem csordultig telt Isten szeretetével. Ezáltal még sokkal jobban megszerettem Őt.”

Ez a fiatalember most csodálja Isten szeretetét, és elmélyült a szeretete Jézus iránt. Miért? Amikor úgy látszott, hogy a Sátán megnyerte a csatát, a fiú kijelentést kapott Isten megbocsátó szeretetéről és helyreállító kegyelméről.

Ha nem értjük meg ezt a hihetetlen titkot, nem leszünk képesek megmaradni a szövetségben, és nem tudunk hatékonyan harcolni a lelkünk ellensége ellen. Megpróbálhatod, hogy szembeszállsz a Sátánnal, ezt gondolva: A Szent Szellem bennem van. Azt ígérte, hogy megerősít a gonosz elleni harcra. – Azonban várakozásod ellenére sem tölt el a természetfölötti erő. És amikor ez nem történik meg, és te megint megcsalod az Urat, elfog a kísértés, hogy feladda a szövetséget, mert „nem működik”.

Nagyon kérlek: imádkozz, hogy a Szent Szellem segítsen megértened mindazt, amiről beszélek neked! A szövetség titka forradalmi változásokat hozhat az életedben, és örökre megváltoztathatja kapcsolatodat az Úrral.

AZ ÚJ SZÖVETSÉG NEM ABBAN TÉR EL A RÉGITŐL, HOGY ISTEN MEGBOCSÁT, SEM NEM ABBAN, HOGY KÖNYÖRÜL A BŰNÖSÖKÖN – HANEM ABBAN, HOGY MIKÉNT BOCSÁT MEG, ÉS MILYEN MÓDON MUTATJA MEG KÖNYÖRÜLETÉT AZ ÚJ SZÖVETSÉGI KAPCSOLATBAN.

Az új szövetségben Isten azt ígéri, hogy megkönyörül rajtunk minden vétünk és hamisságunk ellenére. Mindez nem új: az Úr minden bibliai szövetségekötés során irgalmas volt. Az új szövetség abban tér el a többtől, ahogyan Isten megmutatja könyörületét. Elküldi Szellemét, hogy megerősítsen Jézus Krisztus mindenható kegyelmének és szeretetének kijelentése által, amikor a keresztény életút legmélyebb pontján állunk: éppen akkor, amikor elsüllyedünk a bűnben, és csődbe jutunk.

Az amerikai gyülekezetekben minden vasárnap énekelnek a csodálatos kegyelemről (amazing grace). Krisztus teste azonban nagyrészt még nem értette meg, valóban milyen csodálatos Isten kegyelme irántunk. Hadd mondjak újra egy példát!

Nézzünk egy keresztényt, aki évek óta szereti az Urat! Imádkozó, hűséges hívő, kedves lélek, aki érzi az életében Jézus édes jelenlétét. Azonban váratlanul erős kísértés lesz úrrá ezen a kegyes emberen. Enged a kísértésnek, és hirtelen visszahúzza régi, megrögzött bűne. Ez a megkötözöttség lehet indulatos kitörés, gonosz gondolatok rajzása, langymelegség, de lehetnek nagy bűnök is, mint a részegeskedés, bujaság vagy házasságtörés.

Az ördög gyorsan támad, és beveti a keresztény ellen az egyetlen igazán hatásos fegyvert: a hazugságot. Megpróbálja meggyőzni a hívót a következőkről:

1. Vétkezett a világosság ellen.
2. Túl gyakran vétkezett, pedig már olyan régen megtért.
3. Túl sokszor követett el egy bizonyos bűnt.
4. Túlment bizonyos határon, és most már nem élvezheti Isten irgalmát.

Ez az a döntő pillanat, amikor az új szövetség titka feltárul. Ahelyett, hogy elítélné ezt a keresztényt, a Szentlélek inkább megnyerni igyekszik, és így szól hozzá: Térj vissza gyorsan oda, ahol Jézus vére buzog! Bánd meg a bűnödet, és fogadd el a bűnbocsánatot! Maradj meg Isten szeretetében! Feltétel nélkül bocsánatot nyertél. Térj vissza hozzám, és járj továbbra is velem!

Mi történik ebben a pillanatban? A Szent Szellem működik: feltárja ez előtt az ember előtt Isten szeretetét, hogy csodálni tudja az Úr könyörületét és kegyelmét. És miközben ezt teszi, nagyobb szeretetre indítja Jézus iránt.

Ez a Szent Szellem megtartó ereje. Amikor sebesülten a mélységben vagy; amikor úgy érzed, hogy átléptél bizonyos határt, és számodra mindennek vége – a Szellem azonnal hozzád siet, hogy felemeljen és visszavigyen Isten kegyelmébe. Bűneid minden egyes darabkája ki van fizetve, legyenek azok bármilyen rettenetesek. Hogyan? Jézus fizette meg a teljes árat. Isten ezt mondta a szövetségkötéskor: Megkönyörülök rajtad bűneid miatt, ezért küldtem el Fiamat, mint a szövetség pecsétjét. Félelmed azt mondja neked: minden jogom megvan arra, hogy elítéljelek. Szövetségem azonban azt feleli, hogy Fiam vett magára mindent, ami kárhoztathat téged. Ezért most már szabad vagy.

Ez az új szövetség lényege. Isten szeretetteljes üzenete ez népének, amely így szól: Annyira szeretlek, hogy soha nem engedlek át az ördögnek. Nem hagyom, hogy úrrá legyen az életeden, még akkor sem, ha megcsalsz engem. Lehetetlen, hogy valaha is túl messzire kóborolj szeretetemtől. Se égen, se földön nincs olyan hely, ahol szeretetem rád ne találna.

Talán még nem tapasztaltál természetfölötti erőt kísértésed előtt vagy közben. De utána már bizonyosan kaptál erőt. Tény, hogy gyermekeinek minden bukását felhasználja Isten arra, hogy kinyilvánítsa örökkévaló szeretetét. Dicsőítjük irgalmát, amellyel megolvasztja szívünket, és igyekszik rávenni minket, hogy hagyjuk el a bűnt. Végül pedig olyan helyre visz minket, ahol szeretete annyira eláraszt, meglágyít és átjár, hogy nem akarjuk megbántani azt, aki ilyen könyörületes és kedves volt irántunk.

Mit gondolsz, meddig próbálkozik az ördög, hogy kísértse gyenge pontjaidat, ha minden alkalommal gyorsan visszafutsz Isten kegyelmébe, és egyre jobban megszereted Jézust? Gondolod, hogy a Sátán továbbra is Krisztus karjába akar vezérelni, hogy ott irgalmat, szeretetet és kegyelmet találj? Nem – az egyetlen bűn, amellyel megpróbálhat kísérteni, az az, hogy igyekszik elfordítani Isten mérhetetlen szeretetétől. A kemény szív nem a bűnbe való visszaesésből keletkezik, hanem az Isten szeretetének folytonos elutasításából.

Most már valóban elénekelheted: „Csodálatos kegyelem, mily édesen hangzik ez...” Tudod, hogy megérdemled a haragot, a poklot és az elvetést. De Isten Szelleme közel jött hozzád, és megmutatta Isten jóságos szeretetét, megbocsátását és elfogadását. „Ó, az a szeretet, mely üdvöt kínál! Ó, az a kegyelem, mely lejött az emberhez...”

Az Úr titka az az életre felszabadító kijelentés, hogy szeretete és jósa nem szűnik meg akkor sem, ha elbukunk. A Szent Szellem adja számunkra azt az erőteljes kijelentést, hogy semmi sem szakíthat el bennünket Isten szeretetétől, amely a szövetségben megnyilvánult. Ő nem haragszik rád. Ezért fordulj el a bűntől, és fogadd örömmel, hogy Krisztus keresztje által még mindig szabad bejárásod van az Atyához!

A titok az, hogy Megváltód azt akarja: örülj, és légy boldog, mert múltbéli, mostani és jövőendő bűneid eltöröltettek. Örülj ennek – és akkor részese leszel a titoknak!

11. Fejezet

AZ ÚJ SZÖVETSÉG ÉS AZ ÚR ÓVÓ SZERETETE

.....GAZDAG ÁLDÁSSAL FORDULSZ FELÉJE [angolban: „Megőrzöd őt áldásoddal...” – a ford.], fejére színaranykoronát teszel.” (Zsolt 21,4)

Első pillantásra Dávidnak ez a zsoltárverse nehezen érthető, különösen az eleje: „Megőrzöd őt áldásoddal...”. A „megőriz” szót általában valamilyen nehézséggel kötjük össze, nem pedig az áldással. Ennek értelmében ennek a versnek a modern fordítása így hangzana: „Az Úr áldásával támogatta Dávidot.”

A Szentírásban a „megőriz, megóv” kifejezés valami egészen mást jelent: „előre megérez, megelőz, előre lát, előre teljesít, kifizeti az adósságot annak lejárta előtt”. Ezenkívül majdnem minden esetben valamilyen örvendetes dolog is benne van.

Ézsaiás könyvében láthatunk egy ilyen örömteli dolgot – olyan örömet, amely abból származik, hogy Isten előre látott valamilyen szükségletet, és még időben betöltötte. Így szól az Úr Ézsaiás által: „Mielőtt kiáltanok, én már válaszolok, még beszélnek, én már meghallgatom” (Ézs 65,24). Ez a vers csodálatos képet fest az Úr irántunk megnyilvánuló szeretetéről. Annyira meg szeretne áldani, annyira készen áll arra, hogy jóságát és szeretetét kinyilvánítsa, hogy meg sem tudja várni, amíg elmondjuk neki kéréseinket. Inkább ott terem, és cselekszik könyörületesen, kegyelmesen és szeretettel. Számára ez a legnagyobb öröm.

Éppen erről beszél Dávid a 21. zsoltárban: Uram, rám árasztod áldásaidat és jóságos szeretetedet, mielőtt még kértem volna. És többet adsz, mint amit egyáltalán kérhetnék. – Dávid Istennek arra a fenséges művére utal, amelyet az Úr a szellem birodalmában végzett el érte. Olyasmí volt ez, aminek révén Dávid győzni tudott az ellenségei felett; felelet volt az imádságaira, győzelmes erővel és kimondhatatlan örömmel töltötte el őt. És mindezt még azelőtt végezte el Isten, hogy Dávid az imakamráig jutott volna. Még arra sem volt ideje a királynak, hogy megszabadítsa szívét a tehertől: dicsőítse Istent, megvizsgálja önmagát, vagy előterjessze a kérését. Ehelyett kedves meglepetés érte, nagyobb áldásban volt része, mint amit egyáltalán kérni tudott volna. Amikor végül kiöntötte szívét az Úr előtt – segítségért könyörögve és erőt kérve az ellenféllel szembeni csatához –, felfedezte, hogy Isten már elrendezte az ellenség legyőzését. Dávid győzelme biztos volt, mielőtt még a csatamezőre lépett volna.

Amikor Dávid a 21. zsoltárt írta, valóságos csatáról beszélt. Ez a zsoltár a 20. zsoltár párja, és mindkettő arra a harcra utal, amelyről a 2. Sám 10-ben olvasunk. E szakasz szerint Izrael ellenségei, az ammóniak, szíriai [a magyar bibliai szöveg szerint arám – a ford.] zsoldos csapatokat fogadtak fel, hogy harcoljanak Dávid ellen. Ezért Dávid egy kiválasztott sereggel elküldte hadvezérét, Jóábot, hogy az országhatáron szálljon szembe az idegen csapatokkal. Dávid harcosai teljesen megverték a szíriaiakat – Izrael óriási győzelmet aratott –, és az ellenség félelmében megfutamodott.

Dávid nagyon örült, és ezt gondolta: A szíriaiaknak vége, nem kell többé foglalkozni velük. A hadseregünk halálos csapást mért rájuk. – Ezt írta a 18. zsoltárban: „Szétzúgom őket, nem tudnak fölkelni, lábam elé hullnak” (39. v.).

Az írás szerint „amikor a szíriaiak [arámok] látták, hogy vereséget szenvedtek Izraeltől, összegyűltek” (2Sám 10,15). Izrael ellenségei összeálltak, és rögtön egy másik, nagyobb támadást indítottak. Ezúttal az volt a tervük, hogy nagy vasszekerekkel jönnék Izrael ellen.

Valószínűleg már rájöttél, hogy ez a történet többről szól, mint Dávidnak a szíriaiakkal kapcsolatos gondjairól. Arról is szól, hogy Jézus Krisztus mai követői harcban állnak a Sátánnal, a lelkek ellenségével. Olyan csatáról van szó, amelyről azt gondoltuk, hogy már régen megnyertük: talán valamilyen kívánságról, rossz szokásról, kísértésről, amelyet egyszer már legyőztünk. Akkoriban azt gondoltuk: Megérte a szövetség szerint bőjtölni és imádkozni ezért a dologért. Végül is hit által győztem. Meghalt a régi kísértés, és sosem támad fel többé. Nem fog már zaklatni engem.

Isten azért adta a Szentírásban ezt a történetet, hogy megtanítson egy alapvetően fontos dologra:

MINDEN EGYES GYŐZELMET, AMELYET A HÚSTEST ÉS AZ ÖRDÖG FÖLÖTT ARATUNK, HAMAROSAN MÉG NAGYOBB KÍSÉRTÉS, ÉS MÉG ERŐSEBB TÁMADÁS KÖVET

A Sátán nem adja fel egyszerűen a harcot ellenünk. Ha egyszer legyőzzük, megkettőzi erejét, és rögtön visszatér hozzánk. Hirtelen olyan szellemi háborúban találjuk magunkat, amelyről azt hittük, hogy már megnyertük. Ráadásul ekkor már vasszekerekkel jön a gonosz: nagyobb erejű és hatású fegyverekkel és harci eszközökkel, mint amit valaha ismertünk.

A Szentírás mondja: „A szíriaiak [arámok] csatarendbe álltak Dáviddal szemben, és megütköztek vele” (2Sám 10,17). Dávid váratlanul a régi ellenséggel találta szemben magát, amelyről azt gondolta, hogy már teljesen legyőzte. És ez az ellenség most még nagyobb csapattal és erős vasszekerekkel jött ellene.

Fontos megjegyeznünk, hogy Dávid akkoriban még nem élt bűnben. Kegyes és istenfélő ember volt. Dávid azonban mégis csak ember volt, és valószínűleg rettentően megzavarta, ami történt. Vajon miért engedte meg Isten, hogy újra megtámadja az ellenség?

Voltál már olyan helyzetben, mint Dávid? Előfordult már, hogy így imádkoztál: „Uram, szeretnék tetszeni neked – engedelmeskedni igédnek, és azt tenni, ami helyes. Tudod, hogy bűjtölök, imádkozom, és szeretem igédet. Sohasem szeretnék megbántani. Akkor miért vannak a nehéz kísértések? Miért találok magam újra és újra harcban a régi ellenséggel? Miért van az, hogy a kívánság, amelyről már azt gondoltam, hogy meghalt, még nagyobb erővel tér vissza rám?”

Tudjuk, hogy Dávidnak gyengéd szíve volt. Semmi kétségünk nincs afelől, hogy ez a kegyes ember kutatott a lelkében, és kereste az okát, hogy vajon nem azért engedte-e meg az Úr a támadást, mert valamilyen bűnt követett el vele szemben? Talán így gondolkodott: Uram, nyugtalanít engem ez a dolog. Mit akarsz nekem mondani ezzel? Talán így fenýítesz valamiért? Ó, Uram, szükségem van a te erődre, hogy kilábaljak ebből!

Nem ugyanez történik a mi lelkünkben is, amikor olyan ellenséggel állunk szemben, amelyről azt gondoltuk, hogy már réges-rég legyőztük? Amikor egy régi, ismerős kísértés vagy jellemvonás feltámad bennünk, megriadunk, megzavarodunk, megrémülünk. Elkezdünk önvizsgálatot tartani: Mit tettem rosszul? Valami rossznak a gyökere bennem van? Mi más oka lehet annak, hogy ugyanez a kísértés ér újra és újra? Azt hittem, hogy már legyőztem ezt a dolgot, most pedig megint itt vagyok, és a lelkemért harcolok. Nagyon hamis és képmutató keresztény lehetek, piszkos, nyamvadt és erkölcstelen. – Végül úgy kiáltunk fel, ahogyan Dávid tette: Uram, segíts! Félek! Csodára van szükségem. Ez a dolog erősebb nálam, segítségre van szükségem. Kérlek, Istenem, szabadíts meg ettől egyszer s mindenkorra!

Zavarában és lelkének vizsgálata közben Dávidnak hirtelen eszébe jutotta szövetség, amelyet Isten kötött vele: „...kijelentette neked az Úr, hogy az Úr akarja a te házadat építeni. Ha majd letelik az idő, és pihenni térsz őseidhez, fölemelem majd utódodat, aki a te véredből származik, és szilárddá teszem az ő királyságát” (2Sám 7,11-12).

Isten eszébe juttatta Dávidnak ezt az ígéretet, amikor a háborúba indult. El akart venni minden félelmet szeretett szolgája szívéből. Ezért mialatt az ördög a pokol minden fegyverét Dávidnak szegezte, az Úr megmutatta neki, hogy győzni fog, mielőtt még elkezdődne a csata. Ezt mondta Dávidnak: Olyan helyre ültetek téged és utódodat, hogy soha ne tudjon körülvenni az ellenség. A gonosz nem fog többé háborgatni, mint a múltban, mert véget vetek neki. A házad öröké állni fog. Ezért amikor a szíriaiak előjönnek a harci szekereiken, ti ne mozduljatok el a helyetekről! Állva jöttök ki ebből a harcból.

Dávid megragadta ezeket a szövetségi ígéreteket. És az első dolog, amit tett, az volt, hogy levette a szemét az ellenségről. Többé nem jajgatott félelmében, megpróbálva megérteni, miért kerül sor erre a harcra. Ehelyett az Isten szeretetére vonatkozó kijelentés fényében sűtkérezett. Így tett bizonyosságot: „...megmentett, mert gyönyörködik bennem” (Zsolt 18,20).

Ez a szándéka Istennek minden egyes gyermekével, amikor az ellenség áradatként támad rájuk. Isten a szeretetével „óvja” őket. Más szavakkal ezt mondja nekik: ígérem, hogy talpon maradsz ebben a harcban. Lehet, hogy megsebesülsz, de ez nem számít. Már elkészítettem a győzelmedet. – Az ilyen ígéret nagy örömmel tölti el a szívet. Az öröm pedig erőssé tesz a harcra. Ellenségeink fölé emelkedünk, mert tudjuk, hogy az Úr belénk plántált ígéje bizonyosság.

HA BÍZOL ISTEN SZÖVETSÉGES ÍGÉRETEIBEN, ÉS MEGNYUGSZOL BENNÜK, MÁR AKKOR ÖRÜLHETSZ A GYŐZELEMNEK ÉS AZ URALKODÁSNAK, MIELŐTT MÉG SZEMBESÁLLNÁL AZ ELLENSÉGGEL.

Az új szövetség eredményeként még a harc kezdete előtt biztosak lehetünk a győzelemben. Ez még a Dáviddal kötött szövetség áldása, amelyet Isten áttemelt az új szövetségbe is.

Isten ezt ígérte nekünk az új szövetség által: Leigázom ellenségeidet: a testedet, a kísértéseidet és a gonoszt. Önmagadtól nem tudod legyőzni őket. Bíznod kell szövetséges ígéreteimben. Ekkor előre örvendezhetsz majd a győzelemnek, mielőtt még harcba szállnál. Már a csata kezdete előtt számíthatsz a győzelmi koronára.

Dávid szíve megtelt örömmel. így énekelt: „Uram, a te erődnek örül a király. Mennyire ujjong, hogy megsegítetted! Megadtad neki szíve kívánságát, ajka óhaját nem tagadtad meg.” (Zsolt 21,1-2) Amikor ezt olvasod, eltűnődhetsz: Vajon miért örül Dávid? Olyan heves támadással áll szemben, mint még soha. Az ellenség dühösebben csap le rá, mint valaha. Megsebesülhet, és meg is ölhetik. Hogyan örülhet ennyire, amikor ilyen hatalmas ellenséggel áll szemben?

Dávid maga felel erre: „Hiszen gazdag áldással fordulsz feléje [megőrzöd őt áldásoddal], fejére színarany koronát teszel” (3. v.).

Az, amit itt Dávid mond, teljesen megváltoztatja az életet. Egyszerűbben kifejezve ezt mondja: Hatalmas ellenséggel állok szemben, amely arra törekszik, hogy elpusztítson. Én azonban már nem félek és nem aggódom. Inkább örülök, mert a lelkemben béke van. Miért? Azért, mert az Úr előre látta a harcomat. Már tudta, milyen stratégiával jön rám az ellenség, és előre elküldte mennyei seregeit, hogy vívják meg helyettem a csatát.

Az én Istenem - folytatta Dávid - biztosított a szeretetéről. Tudom, hogy nem haragszik rám. Lehet, hogy az ellenséggel folytatott harcban megbukok vagy elesem, és valamikor talán úgy látszik, hogy végem van. Isten azonban azt mondta nekem, hogy felkelek, erőt kapok tőle, és megnyerem a csatát. Saját Lelkének erejét adja nekem.

Ekkor Dávid, közvetlenül a háború előtt, így tett bizonyosságot a hitéről: „...fejére (fejemre) színarany koronát teszel” (3. v.). Az aranykorona, amelyet itt Dávid említ, a győzelem és az uralkodás szimbóluma. Röviden szólva: Dávid tökéletesen biztos volt abban, hogy vereséget mér az ellenségre. Ezért így beszélt: Isten ígérten lovagolva indulok a harcba. Ő azt mondta, hogy győzelmi koronával térek vissza a csatából.

Ezt tanulhatjuk meg Isten megőrző jóságáról: Előre látja összes harcunkat: minden csatánkat, amelyet a bűnnel, a testtel és az ördöggel vívunk. Könyörületében és jóságában már a lejárát előtt kifizeti adósságunkat. A szövetség által előre megfizette bukásainkat és visszaeséseinket. Szövetségi esküje biztosítja életünkre nézve az ő jóságos védelmét.

Győzelmünk elvégzett dolog. Azt azonban meg kell értenetek, hogy ez a tanítás nem érvényes azokra a hívőkre, akik kacérkodnak a bűnnel. Ha nem akarnak szakítani a kívánsággal, azzal máris megadták magukat az ellenségnek. Az ilyen emberek egyáltalán nem akarnak szabadok lenni. A szívük máris megkeményedett. Újra és újra kipróbálják, vajon kegyelmes-e még hozzájuk Isten, míg végül odáig jutnak, hogy megvetik ezt a kegyelmet.

Isten megóvó jósága csak azokra vonatkozik, akik szeretik Jézust, és a bűn meglepetésszerűen tör rájuk. Az Úr biztosít minket arról, hogy ha időlegesen esetleg el is esünk, talpra fogunk állni, és így kerülünk ki a harcból – mert Jézus már megfizette adósságunkat. Ezért bízunk kell benne, és meg kell ragadnunk ígéreteit. Ereje által győztesen kerülünk ki a harcból.

Lehet, hogy az ellenség kardja véresre sebesített. Valahogyan elbuktál, és most le vagy sújtva, kételkedsz, hogy valaha is helyreállhatsz. Ne feküdj tovább haldokolva! Kelj fel! Nem heverhetsz tovább a bűnben, kutatva: „Hogyan tévedhettem rossz útra?” Támaszkodj az Isten szerető jóságára vonatkozó szövetségi ígéretekre! Valld meg bűneidet, és ragadd meg bocsánatát! Ő megígérte, hogy minden csatából győztesként kerülsz ki – de nem a saját erőd és ügyességed fog megkoronázni, hanem az övé. „Mutasd meg hatalmadat, Uram! Mi pedig énekelünk, zsoltárt zengünk hatalmas tetteidről.” (Zsolt 21,14)

HOGYAN ÓV MEG MINKET AZ ÚR JÓSÁGÁNAK ÉS SZERETŐ KEDVESSÉGÉNEK ÁLDÁSAI ÁLTAL?

A Szent Szellem eltávolít belőlünk minden rettegést – a bukástól való félelmet, az Istentől való elszakadás rémét, a Szent Szellem jelenlétének elvesztésétől való félelmet –, és az ő örömeivel tölt el minket. Örvendezve járhatunk tovább – túlradó örömben, mint Dávid –, mert Isten biztosított arról, hogy győzni fogunk.

Mégis olyan kevés az örvendező, túlradóan boldog keresztény. Hívők sokasága él úgy körülöttünk az egyházban, mintha gyászolna: nem ismerik a lélek nyugalmát, és azt a békességet, amely Krisztus jelenlétéből fakad. Azt képzelik, hogy Isten haragja nehezedik rájuk, nem pedig az ő védőszárnyai vannak felettük. Úgy tekintenek Istenre, mint egy félelmetes hajcsárra, aki mindig készen áll arra, hogy lesújtson a hátukra. Ezért az életük tele van félelemmel, bűnnel és keserűséggel. Boldogtalanul, reménytelenül élnek, és inkább holtak, mint elevenek.

Isten szemében nem a bűnünk a probléma, hanem az iránta való bizalom hiánya. Jézus egyszer s mindenkorra elrendezte a bűn kérdését a Kálvárián. Nem akar folyton visszatérni rá, és szidni minket, hogy „Már megint mit tettél?”, „Most túl messzire mentél!”, vagy „Ezúttal túlmentél a határon.” Nem, soha! Urunk magatartása ennek éppen az ellenkezője velünk szemben. Lelkével állandóan megnyerni igyekszik, emlékeztetve Atyánk jóságára és szeretetére - még a bukásunk közepette is.

A valódi probléma az, hogy nem hiszünk Isten szövetséges ígéreteinek. Nem akarjuk elfogadni feltétel nélküli szeretetét, korlátlan megbocsátását, az ingyenes megbékélést. Nem hisszük el, hogy megbocsát és helyreállít pusztán azért, mert szeret minket. Inkább teljesen a bűnünkre összpontosítjuk figyelmünket, és nem látjuk meg, mi az, amit Isten leginkább elvárna tőlünk. Igéje világosan kimondja: „Hit nélkül azonban lehetetlen Istennek tetszeni, annak, aki Istenhez közeledik, hinnie kell, hogy ő van, s erre ő megadja bérüket azoknak, akik őt a *láthatatlanból* előkutatják.” (Zsid 11,6)

Ebben a versben minden benne van. Isten az, aki megjutalmaz minket – ezért nagy gondja van arra, hogy elárasszon szerető jóságával, és idejekorán megáldjon. Ez majdnem olyan, mintha túlságosan türelmetlenül várná bűnvallásunkat és imáinkat – ezért idő előtt sietve elkezd megáldani. Ennyire szeret minket!

Ezt az a gondolat, amelyet mennyei Atyánk annyira szeretne velünk megértetni. Olyan Isten ő, aki mindent lát – azt is tudja, amikor a szívünkben bűnbánat támad hamisságunk és bűneink miatt. Tudja, mikor jövünk hozzá töredelmes szívvel imádkozva. Azonban nem tudja megvárni ezt az időpontot. Ezért előlép, és ezt mondja: Megóvom gyermekemet jóvoltom áldásaival. Biztosítani akarom arról, hogy nem ítélem el, mert már megbocsátottam neki Fiam kifolyt vére által.

**ISTEN ÓVÓ SZERETETÉNEK EZ A LÉNYEGE: ÖRÖMMEL SIET SEGÍTSÉGÜNKRE
SZERETŐ JÓSÁGÁVAL, MEGÁLD KEGYELMÉVEL ÉS KÖNYÖRÜLETÉVEL, MEGBOCSÁT
ÉS HELYREÁLLÍT, MIELŐTT MÉG AZT MONDHATNÁNK: „SAJNÁLOM”.**

Dávid az olyan ember kitűnő példája, akit Isten megáldott jóságával, mielőtt még „túl messzire” ment volna. Ismerjük Dávid történetét. Nem állt ellen a kísértésnek, és nyilvánvaló házasságtörésbe esett. Majd a dolgok még rosszabbra fordultak: Dávid hazudott, hogy fedezze a bűnét. Amikor pedig ez nem járt eredménnyel, gyilkosságot követett el, hogy megmeneküljön a lelepleződéstől. Dávid képmutatóvá vált – vétkezett Isten áldásai ellenére, örömet szerzett Isten ellenségeinek, és szégyent hozott az Úr nevére. Mindnyájan tudjuk, mi lett a történet vége. Dávid bocsánatot nyert, és teljesen helyreállt, de szigorú fenyítésben volt része.

Az a kérdésem, vajon mikor nyert Dávid bocsánatot? Isten elküldte Nátán prófétát, hogy szembesítse Dávidot a bűnével. Ezt mondta az Úr: Azt akarom, hogy mondd meg Dávidnak, milyen gonosz a bűne az én szememben. Gonoszságát azzal büntetem, hogy nem távozik el házától a kard. A törvénytelen gyermek, akit Betsabéval nemzett, meg fog halni. Feleségei egész Izrael szeme láttára fognak mással hálni. – Azután ezt mondta még Isten Nátánnak: Végül mondd meg Dávidnak, hogy minden bűnét eltöröltem. Nincs többé ítélet alatt. Nem fogom megölni. Biztosítsd arról, hogy teljes bocsánatot nyert.

Gondoljátok meg: Amikor Isten mindezt megmondta Nátánnak, Dávid még mindig a bűne tagadásánál tartott. Még csak meg sem vallotta, amit elkövetett. Érted, mi történt? Isten megbocsátott ennek az embernek még azelőtt, hogy szembesült volna a bűnével – mielőtt még egy imát elmondhatott volna.

Láthatod ebből, hogy Isten mindent tud. Ismerte Dávid szívét is. Tudta, hogy amikor Nátán a fejére olvassa a bűnét, Dávidból előtör a vallomás: Ó, Uram, rettenetes bűnt követtem el! Annyira bánom, amit tettem! Egy egész éve hordozom már ezt a terhet, és többé már nem tudom elhordozni. Köszönöm, Istenem, hogy mindez napvilágra került.

Isten tudta, hogy Dávid megtörik, és megbánja a bűnét. De mindenekelőtt azt is tudta az Úr, hogy Dávid a szíve mélyén nem megrögzött házasságtörő és gyilkos. Dávidra meglepetésszerűen tört rá a bűn, elárasztották a vágyai. Nem úgy volt, hogy Dávid reggel fölkel és elhatározta: Ma belemerülök az élvezetbe. Fölmegegyek a tetőre, és addig leskelődöm, míg nem látok egy meztelen nőt fürdeni. Azután idehozom a

palotába, és elcsábítom. – Nem! Meggyőződésem, hogy Dávidban hirtelen támadt föl a vágy, és egy gyenge pillanatában elárasztotta.

Isten a te szívedet is ismeri. Talán csapdába ejtett és elárasztott a bűn. Az Ur azonban tudja, hogy nem azzal keltél föl reggel: Ma paráználkodni fogok. Keresek valami módot, hogy elveszítsem a fejemet, és haragosan kitörve valakit káromoljak. Utána elmegyek egy video boltba, és kikölcsönzöm a legkeményebb pornófilmet, amit találok. – Nem, így csak a megkeményedett lelkű emberek viselkednek: azok, akik elutasítják az evangéliumot, és a bűnt szeretik. A megtört, töredelmes szívű keresztények nem tervezik meg előre, hogy bűnt fognak elkövetni. Váratlanul tör rájuk a vágy, és átveszi felettük az uralmat. Gyakran megtörténik, hogy mint pusztító áradat akkor tör rájuk az ellenség, amikor éppen az Úr ügyével foglalatostkodnak.

Drága keresztény barátom, Isten már akkor számba vette a könnyeidet, amikor még el sem sírtad őket. Már a bűntudatra ébredésed és szomorúságod első fájdalmas szúrásakor megbocsátott neked. Elsöpörte a bűnödet másodpercekkel azután, hogy elkövetted; amikor szörnyű fájdalom szorította össze a szíved, és felkiáltottál: Ó, Istenem, mennyire gyűlölöm ezt, mennyire megvetem! Nagyon sajnálom, hogy megbántottalak!

- Isten tudja, hogy nem szeretnél továbbra is a bűnben maradni. Látja szíved töredelmes megbánásának a legkisebb villanását is abban a pillanatban, amikor megjelenik.

Isten tudta, milyen fájdalom tölti el Dávidot. Tudta, hogy a következő néhány évben Dávid milyen szigorú fenyítésekben részesül majd. Ezért gyorsan ott akart lenni nála a vigasztalással. Egyszerűen nem várhatott. Ezt mondta: Elmegyek szolgálomhoz, hogy tudassam vele: ismerem a szívét, és megbocsátottam neki.

- Igyekezett Isten mielőbb megóvni Dávidot kegyelmének áldásával.

Ezt ábrázolja ki ez a kép: Dávid elvitte Betsabét a házába, hogy együtt éljen vele. Miután törvénytelen gyermekük meghalt, Isten újabb gyermekkel áldotta meg őket, akinek a neve Jedidjá lett. Ez a név azt jelenti: „Isten tudja”. Az Úr biztosította Dávidot: Ismerem a szívedet, és látom, mennyire összetörtél.

HADD ADJAK MÉG EGY UTOLSÓ PÉLDÁT: A TÉKOZLÓ FIÚ TÖRTÉNETÉT.

Meggyőződésem, hogy a tékozló fiú azért tért haza, mert ismerte apját. Ez a fiatalember jól ismerte apja jellemét, aki nyilvánvalóan nagy szeretettel bánt vele korábban. Másképpen miért tért volna vissza egy olyan emberhez, aki esetleg haragjában bosszút állt volna rajta – aki megverte volna, és minden eltékozolt fillért visszafizettetett volna vele? Tudnia kellett, hogy ha visszamegy, nem tesznek neki szemrehányást, és nem ítélik el a bűne miatt. Valószínűleg ezt gondolta: Tudom, hogy apám szeret engem. Nem fogja az arcomba vágni, hogy bűnt követtem el. Visszafogad majd engem. – Ha veled is így van, akkor mindig hazatérhetsz.

Jegyezd meg, hogy a tékozló fiút Atyja jóvoltának az áldásaival óvta. A fiatalembernek az volt a szándéka, hogy szívből jövő vallomást tesz atyjának, mert az Ige szerint egész úton hazafelé ezt ismételte. Azonban amikor apja előtt állt, nem volt lehetősége megtenni ezt a kimerítő vallomást. Apja félbeszakította, hozzá futott, és megölelte. A Biblia ezt mondja: „Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt” (Lk 15,20). Apja annyira örült a visszatérésének, hogy csókokkal borította el, ezt mondva:

Szeretlek, fiam! Gyere haza velem, és foglald el újra a helyedet! Az apa mindezt azelőtt tette, hogy a fia teljes vallomást tehetett volna. A fiú csak annyi tudott tenni, hogy belekezdett a mondandójába: „Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek” (21. v.). Apja azonban nem várta meg, hogy befejezze. Számára már elrendeződött a fia bűne. Az apa válasza annyi volt, hogy parancsot adott a szolgálóknak: Adjatok ruhát a fiamra, és húzzatok gyűrűt az ujjára! Készítsetek lakomát, mert ünnepelni fogunk! Örüljön mindenki, a fiam hazatért!

Mikor nyert a tékozló fiú bocsánatot? Még akkor, amikor a disznók eleségéért hason csúszkált az ólban. Bűne akkor töröltetett el, amikor először megfogant benne a gondolat: Hazamegyek. Meg kell mondanom apámnak, hogy vétkeztem ellene. – Apja már akkor megbocsátott, mielőtt hangot adhatott volna vallomásának; mielőtt még töredelmes bűnbánatot tartott volna, bánatában könnyekben tört volna ki, vagy megpróbálta volna visszafizetni, amit eltékozolt. Apja pedig mindezeket megelőzve elhalmozta őt a jóságából fakadó áldásokkal.

Apja nem foglalkozott a bűnnel. Az egyetlen, amivel törődött, a szeretet volt. Azt akarta, hogy a fia tudja: elfogadta őt még azelőtt, hogy megvallotta volna a bűnét. Isten is éppen ezt akarja tenni mindannyiunkkal. Szeretete összes bűnünkénél nagyobb. „...Isten jósága megtérésre ösztönöz.” (Róm 2,4)

Természetesen lehetséges, hogy „megveted jóságának, elnézésének és türelmének gazdagságát, és nem veszed tudomásul, hogy téged az Isten jósága megtérésre ösztönöz” (uo.).

Akik azt gondolják, hogy megmaradhatnak a bűnükben, és újra meg újra kipróbálják, meddig számíthatnak Isten kegyelmére, azok az ismételt bűn miatt megkeményednek. Azt hiszik, hogy vétkezhetnek a jóságos Isten ellen anélkül, hogy valami baj érné őket. A szívükből azonban fokozatosan eltűnik a bűnbánat, és végül már nem is vágnak a megtérésre. Végül a szívük kemény lesz, és harag támad benne önmaguk ellen. Istent nem vádolhatják: ő hűségesen próbálta óvni őket jóvoltának áldásaival. Ők azonban teljesen elutasították. Ez a legnagyobb bűn, amit el lehet követni.

A megtisztulás és helyreállítás útja az, hogy befogadod az Úr szövetségi ígérését, amely így szól: Azt művelem, hogy járj az én utamon. Félelmemet a szívedbe helyezem. Tudom, hogy magadtól nem vagy képes megtenni. De ne aggódj! Én mindent megteszek érted, ha együttműködsz velem. Ezt a munkát csak akkor tudom elvégezni, ha hiszel Jézusnak a kereszten elvégzett áldozatában. Mindössze annyit kérek tőled, hogy bízzál a neked tett ígéreteimben. A többit én már elvégeztem. Rajtad áll, hogy ezt hittel elfogadd. Ez az én örök szövetségem.

David Wilkerson

David Wilkerson lelkész több mint negyven éve végzi úttörő szolgálatát Krisztus ügyéért. 1958-ban megalapította a Teen Challenge keresztény drog- és alkoholrehabilitációs programot. Harmincnál több könyvet írt – köztük a leginkább ismert, már keresztény klasszikusnak számító Kereszt az aszfaltdzsungelben című könyvet –, amelyek által hitben erősítette és bátorította a huszadik század második felének egyházát. 1987-ben Wilkerson lelkész New York Cityben megalapította a Times Square-i Gyülekezetet, ahol azóta is vezető pásztorként szolgál. Üzeneteit világszerte terjesztik írott formában, videoszalagon és hangkazettán. Wilkerson lelkész a feleségével, Gwennel együtt New York Cityben él. Négy gyermekük és tizenegy unokájuk van.

„AZ ÚR TITKA FELTÁRUL AZOK ELŐTT, AKIK FÉLIK ŐT, SZÖVETSÉGÉRE TANÍTJA ŐKET.” (Zsolt 25,14)

Az új szövetség igazságai éveken át rejtve voltak, de a Szent Szellem most feltárja ezeket az egyház előtt. Isten szívének bizonyára ez a leginkább felszabadító, bűnt eltörlő titka.

Isten esküt tett, hogy megszabadítja népét a bűn hatalmától. Saját Fiával kötött szövetséget, és ezáltal megszabadította mindazokat, az életüket megkötöző láncoktól, megrögzött szokásoktól, vágyaktól és mindenfajta büntől, akik Krisztusban vannak.

Szövetsége által Isten azt is vállalta, hogy megadja azt az erőt, amely szükséges minden parancsának engedelmes teljesítéséhez olyan erővel tölt el, hogy képesek legyünk legyőzni e gonosz kor kísértéseit.

Nyisd meg szívedet ezen igazság előtt, higgy benne, imádkozz azért, hogy megérthesd! Akkor majd megtapasztalod azt az erőt, amely felszabadít a bűn uralma alól.